

DUKE
UNIVERSITY
LIBRARY

Treasure Room

2091

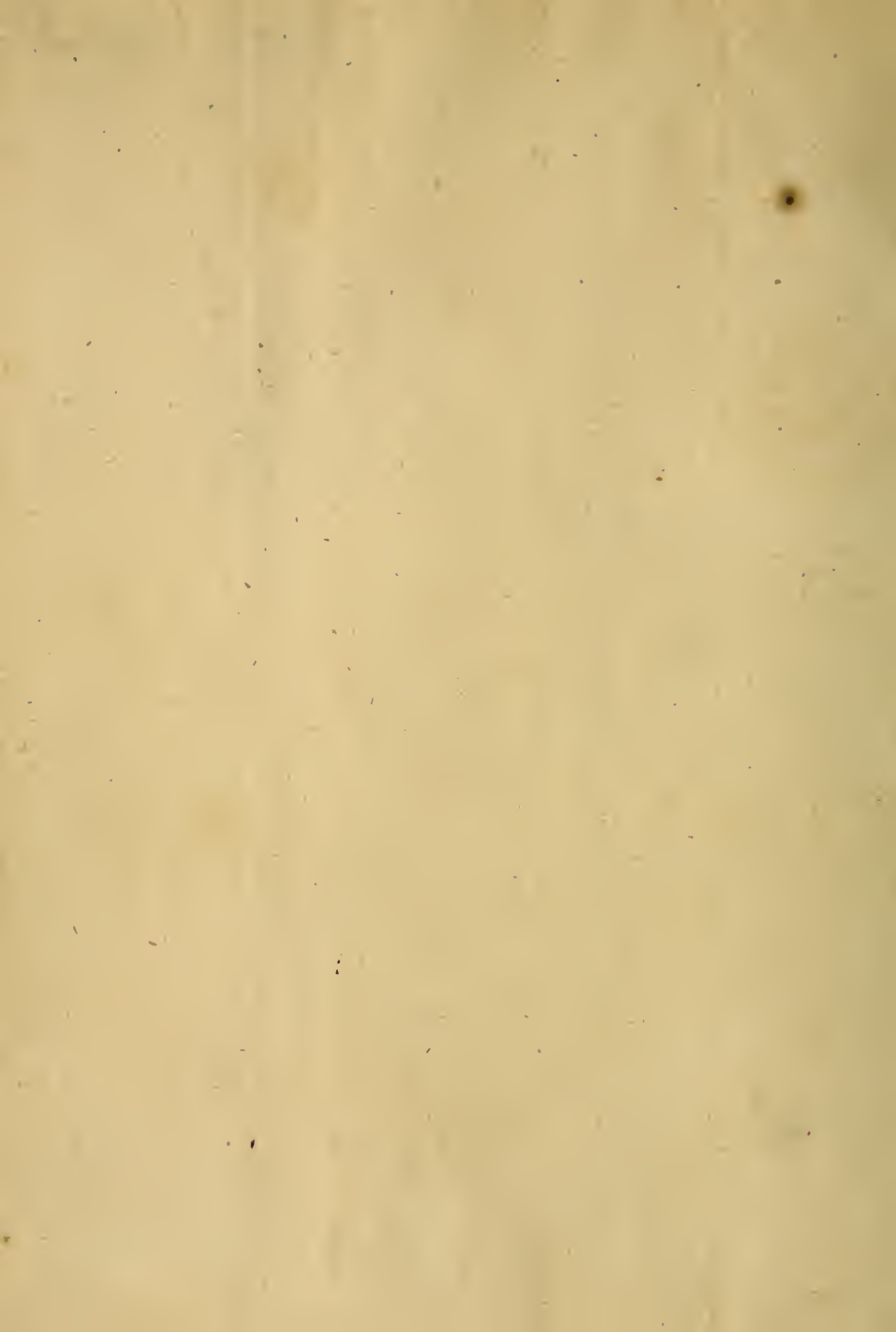

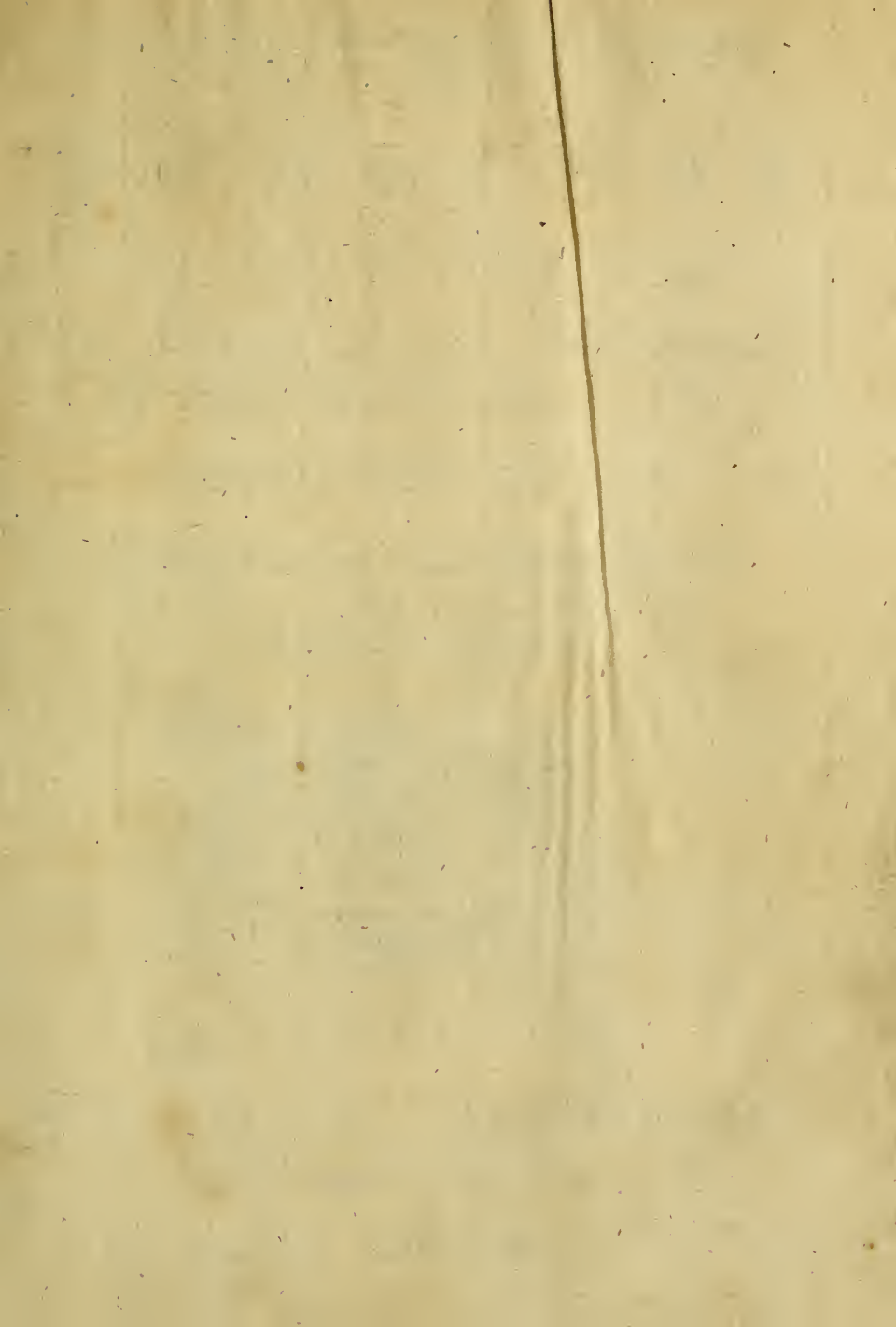
Ivor A. B. Ferguson

~~A. 154.~~ D. 181.

2 Parts in 1

V4

IOANNIS FABRI Bambergensis, Medici Romani,

I N

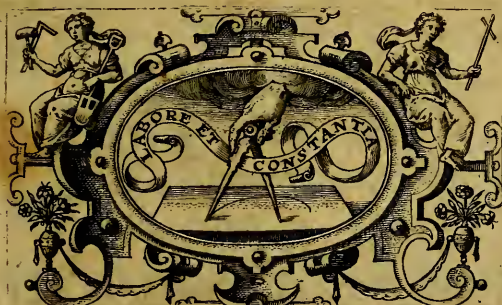
I M A G I N E S

I L L V S T R I V M

EX FVLVII VRSINI Bibliotheca,
Antuerpiæ à Theodoro Gallæo expressas,

COMMENTARIVS.

Ad Illustrissimum & Reuerendissimum Dominum
CYNTHIVM ALDOBRANDINVM
Cardinalem S. Georgij, &c.

A N T V E R P I Æ,

EX OFFICINA PLANTINIANA,

Apud Ioannem Moretum.

CLD. I3C. VI.

777.
920.03
1102

LIBRARY

OF THE

AMERICAN

PHYSICAL

AND CHEMICAL SOCIETY

OF THE

UNITED STATES

AMERICAN

PHYSICAL

AND CHEMICAL SOCIETY

OF THE

UNITED STATES

esset, ex nobilissima & principe familiarum FARNESIA gente, infinitis propè beneficijs prischorum sæculorum memoriam affecit. Non enim vnum Scriptorum genus, sed ferè omnes veteres, tum Græcos, tum Latinos, sacrosque non paucos emendauit; & partim librorum, & antiquitatum variarum auxiliaria opera, partim ingenio vsus sagacissimo, eruditioneque polita, feliciter auxit & suppleuit. Denique nullum est Auctorum genus, de quo ipse non sit optimè meritis: vt ita, & Scriptoribus & Monumentis antiquis non solum, sed & ipsis, quorum virtutes & facta ijs continerentur, memoriam saluam, sartam & tectam conseruarit. Quibus beneficijs eius amplissimis, & pulcerrimum paullò ante obitum suum auctarium mantissæ loco adiecit, vulgò communicatis ex thesauro suo ILLYSTRIVM IMAGINIBVS; quas iam multos annos, maximis sumptibus, bono publico compararat, atque collegerat. Quo quidem pacto, ita omnem propemodum Antiquitatem illustrauit, vt oculis pænè tot Heroës, tot Imperatores, Reges, Reginas, & Duces, tot Philosophos, Oratores, Poëtas, & Historicos, aliosque magni nominis, & prisca æui viros intueri possimus. Cùm autem in IMAGINIBVS
illis

illis in ære incidēdis & diuulgandis, opera Theodori Gallæi viri optimi, & solertissimi eo in genere artificis, vsus esset; sed hoc tamen illis, velut mutis simulacris, deesse adhuc videret, vt nimirum interpretatione aliqua breui & succincta velut animarentur, & cuius quæque effigies fuissent, ipse loquerentur: Nobilissimum & Clarissimum virum GASPAREM SCIOPPIVM, Patricium Romanum, magno sibi vsu & familiaritate iunctum, vt declarandis breuiter Imaginibus illis nonnullam styli sui operam tribueret, hocque pacto & amico & publicæ utilitati gratificaretur, rogauit. Scioppius ergo, quamuis alijs tunc curis occupatus, neque aliter huic studiorum generi deditus, nisi quòd animum fessum reficere & auocare possint, ne tamen Fuluio suo præcederet ac negaret, cùm sæpius ad eum in Farnesiana domo vna omnium amplissima maximeque regia commearet, & marmorea signa, tabulas, gemas, ac numismata, ex quibus Gallæus Imagines suas desumpserat, ante oculos & in manibus haberet, conscripsit nonnulla, quæ ad intelligendas illas non parum lucis afferre possunt. Sed mortuo postea Fuluio, cùm neque illi, quibus thesauri Fuluiani, seu mundi antiquarij à CARD.

*

3.

FARNESIO

FARNESIO commissa erat cura, nisi elapso demum biennio ad sua Scioppio schedia restituenda induci possent, & Scioppius ipse grauioribus operosioribusque negotijs plus plusque indies implicaretur, omnis illa Imaginum declarandarum cura fuit deposita. Superioribus demum diebus, literis viri Illustris MARCI VELSERI, Duumviri Augustani, rogatus Scioppius, ne Gal-læo, qui maximas in hoc opus impensas fecisset, suum illud bene de publico bono merendi studium fraudi ac damno esse pateretur, quod omnino futurum censeret, si nudæ ac velut mutæ Imagines ederentur: vt quoquo modo illis satisficeret, hoc mihi, quamuis neque ipsi satis otium à quotidiana egrorum cura & lectione medica habenti, oneris imposuit; vt, quoniam sæpissimè cum illo apud Fuluium fuisset, neque minùs sæpè, quàm ipse, sacra illa Antiquitatis monumenta tractassem, manibusque & oculis vsurpassem, Notas tam suas Latinas, quàm Fuluij Italicas diligenti lectione recognoscerem, ac nonnulla, quæ deesse forsan viderentur, adderem, alia verò superflua & otiosa præciderem. Ego voluntate viri clarissimi, cui ob summa eius erga me merita, coniunctionemque inter nos artificiosissimam, nihil saluo

saluo officio negare possum, morem, quoad eius per tenuitatem meam potuit fieri, gessi; libellum-
que hunc, ex illis quas dixi Notis conflatum, voto publico diutius debere nolui. Quoniam verò, si Scioppius ipse operi huic manum admouere potuisset, nec eum ab his leuioris notæ studijs abstraheret amor boni publici, in quod ipsum omnes suas curas cogitationesque conferre ILL^{MA} CEL^{DO} V. præter ceteros attestari potest; quippe quam ipse omnium suorum consiliorum & actionum consciam, nec participem modò, sed ducem etiam auctoremque habere solet; ad neminem potiùs, quàm ad CELS. V. libelli sui nuncupatione aditurus fuisset: religionem mihi duxi, vel hac in re quicquam ab ipsius voluntate discrepare. Sic igitur libellum hunc, exiguum illum quidem, sed tamen si nulla alia re, Scioppiano certè & Fuluiano nomine commendabilem, (cùm de me inter viros illos modestia mea meminisse ne prohibeat) ILL^{MÆ} CEL^{NI} V^{RÆ} offero, vt eum in gratia vestra fauoreque mihi conciliando efficacissimi pararij aut proxenetæ loco futurum esse confidam; nulloque modo dubitem, amoris illius partem, quo non Scioppium dumtaxat, sed vniuersam Germanicam nationem,

nem, maximo complectitur, in me, dignitatis,
& quibus illam peperit, eruditionis ac virtutis
suæ religiosissimum cultorem, deriuatum iri.
Romæ, ad S. Spiritus in Saxia, mense Iulio.
Anno M. DC. VI.

LECTORI

LECTORI S.

I

QVONIAM ex Euripidis sententia, τὸ γεῦμα
 τὴν αὐτὴν καλεῖ, gustatio emptorem allicit :
 nequaquam alienum aut absurdum factu iudi-
 cavi, si eorum, quæ hoc Imaginum opere conti-
 nentur, nonnulla velut in antecessum tibi delibarem, gu-
 stumque, ex quo iudicium de reliquo facile facere posses, præ-
 berem. In eo igitur, ut misso antelugio rem ipsam loquar, vi-
 dere erit, quasi rediuiuos omnes eos, quos prisca sæcula ob con-
 ditas vrbes, latas leges, magistratus laudabiliter administra-
 tos, res pace & bello fortiter sapienterque gestas, sapientie
 studia exculta, & variarum denique rerum, ut Lucretius
 loquitur, dia reperta, vnicè suspexerunt, & partim diuinis
 fuerunt honoribus prosecuti. Hic Hæroum videbis antiquissi-
 morum effigies, partim in gemmis sculptas, partim numisma-
 tis à ciuibus eorum, memoriæ ergò, impressas; Byzantis,
 Hellenis, Oenei, Pergami, Tmoli, Tomi, & præ omni-
 bus laudati illius Herculis. Hic in viuas intueberis figu-
 ras summorum Imperatorum, Ducumque bellicorum, Al-
 cibiadis, Amilcaris, Annibalis, M. Antonij, Ara-
 ti Sicyonij, Arrij secundi (cuius annulus signatorius
 apud eundem Fulvium exstabat) M. Claudij Marcelli, Ci-
 monis Atheniensis, P. Cornelij Sullæ, L. Cornelij Len-
 tuli Lupi (cuius fmagò à Tiburtinis in memoriam eius facta,
 & Tiburi publicè assèrvari solita, eiusdem Fulvij thesaurum
 & mundum antiquarium exornat) Scipionis Africani
 (cuius caput ex statua quæ ipsi Linterni posita fuerat, supere-
 st, & hoc libro repræsentatur, itemque ex annulo, qui filij eius
 fuisse creditur, expressa eius effigies) Fausti Sullæ cum ci-

A

dari,

dari, siue diademate, quod ipsi Mithradates donarat; Germanici Cæsaris, L. Iunij Bruti (cuius statuæ reliquum extat caput in Capitolio) Marci Iunij Bruti (cuius imago ex illo expressa est nummo, cuius Dion meminit) C. Labieni Parthici, Magonis, Caij Marij (cuius hæc sola, quæ hic proponitur ex Cameo, vera est effigies, cum ceteræ omnes sint commentitiæ) Miltiadis, Scipionis Nasicæ (cuius imago extat in numo qui cusus ab Vrbe condita anno DL. ætatis verò eiusdem XXVIII.) Phocionis, eius cui ferè soli Magnus Alexander salutem in literis scribere solebat, Pittaci, Cn. Pompeij (cuius signatoria gemma ex eo beryllo representata, cuius Appianus meminit) M. Porcij Catonis, P. Valerij Poplicolæ, C. Seruilij Ahalæ (cuius aneum ex statua antiqua caput apud Farnesium (Cardin. hodie extat) T. Quinctij Flaminini cum elogij sui literis, τ. φ. θ; & Themistoclis, cuius statua ab Atheniensibus ipsi dedicata, licet capite trunca, hoc in libro videtur. Hic ora & vultus summorum olim Regum videre datur, Alexandri Magni, Alexandri Epirotæ, Amyntæ, Anci Marcij, Antiochi Magni, Antiochi Epiphani, Ariarathis, Ariobarzani, Demetrii Poliorcetæ, Gelonis, Hieronis, Iubæ primùm Regis, postea Historici, Iubæ filij cum elogio G. T. M. T. id est, Genius Tutelaræ Mauritanæ, Iulij Cæsaris, Minois, Mithradatis, Nicomedis, Numæ Pompilij, Perfei, Philippi Epiphani, Philippi Macedonis, Prusiæ, Ptolemeorum, Pyrrhi Epirotæ, Romuli, Seleuci, & Tatij. Hic Reginarum superstites vultus, Arfinoës, Cleopatrar, & Philistidis: hic duarum diuersissima quamuis fama nobilium formam, Q. nimirum Claudie Vestalis, & Iulie Augusti filie, cum admiratione videre potes. Hic Heliconiadum

comites, hoc est, Poëtas illos antiquos, coràm quasi visere licebit, Alcæum, Anacreontem, Aratum illum Solensem in sidera intuentem, Aristophanem, Callisthenem, Euripidē (cuius statuæ ab Atheniensibus ipsi posita caput Farnesius Card. habet) Hesiodum, Homerum (cuius effigiem representat caput eius statuæ, quam Ælianus olim possedit) Menandrum (cuius Hermes superstes eiusdem Æliani fuerat) Moschionem, Persium, Philemonem, Pindarum, Pytheum, Sappho Poëtriam, Sophoclem, Terentiū, Theocritum, & primo loco nominandum Virgiliam. Hęc representatos tibi videbis, sapientiæ illos cultores & amicos, Pittacum, Antisthenem, Apollonium Teaneum, Apuleiū, Archytam cum cylindro & cubo, Aristippum, Aristotelem, Carneadem, eo (vt fert opinio) tempore sculptum, quo Romæ legatum egit, Cratippum Ciceronis filij præceptorē, Heraclitum, Magonem, cum Dionysio Vticensi, Maximum Juliani Imp. præceptorem, Platonem, Catonem, Possidonium, Pythagoram, Senecam, Socratem, Solonem, Speusippum, Theophrastum, Xenocratē, & Zenonem. Hęc expressa cernere est insignium Legū latorum simulacra, Solonis, & Zaleuci; & Oratorum nobilissimorum, Æschinis, Andocidis, Cælij Caldi, Isocratis, Leodamantis, Lyfiæ, & antesignani eorum, M. Tullij Ciceronis, cuius hęc representatur numus, euo eiusdē & anno ætatis eius XLVI. à Magnesiis percussus. Hęc duò visenda se exhibent Iuris consultorum lumina, Seruius Sulpicius, & Papinianus cum sua Plautia: & Historici palmarij, Herodotus, Thucydides, & Sallustius; quibus meritò accessimus Iubæ regno exuti imaginem. Hippocratis quoque Medici simulacrū tueri delectabit, & Grammatici M. Mettij Epaphroditi, Militis

Cyncgiri, & Athleta Milonis. Neque non gratum esse poterit, trigam illam summæ & formæ & expectationis iuuenum cernere, Hiacynthi, Hylæ, & M. Claudij Marcelli, cuius gemma videtur insculpta ad exprimenda hæc Virgilij de eodem ipso verba :

Egregium forma iuuenem, fulgentibus armis;
Sed frons læta parum.

Quis verò non æstimet, summoque teneatur desiderio videndi illa celebratissima olim artificum opera à nobis expressa, Augusti scilicet senis, & Liviæ, itemque Iuliæ Augusti filia imagines à Dioscoride scalptas, cuius etiam, vel certè Zosimi opus creditur Marcelli (de quo modò loquebar) effigies, nisi Epitynchani fuerit, qui & Germanicum sculpsit, quem hic imitando expressum videmus. Aristotelis quoque in Diaspro simulacrum à Mycone factum, itemque illud marmoreum, quod Atticus habuit, & de quo Cicero meminit, meritò quemuis ad se alliciat. Et hoc igitur est opus illud, quod postremum FVLVIVS ὁ μακαρίτης literarũ amatoribus & veteris memoriæ studiosis communicare voluit. Hoc tu, beniuole Lector, cum commodo tuo fouere; reliquarumque Fulvianarum in bonos auctores, Varronem, Agellium, Nonium, Apuleium, Catullum, Tibullum, Propertium, in primis autem Tertullianum, Notarum & Emendationũ, SCIOPPII nostri fidei concreditarum, editionem æquo animo expecta: siquidem commissurus non videtur Scioppius, vt habeant plagiarij isti postremi hominum, cur sibi, quod iam facere cœperunt, editione eorum, quæ partim ex Vaticana (in qua omnes melioris notæ libri, à Fulvio isthuc legati, publicè asservantur) partim Scioppiana Bibliotheca clepserunt, & suffurati sunt, diutius gratulentur. Vale.

IOANNIS FABRI Bambergensis

IN

I M A G I N E S

I L L V S T R I V M,

EX FVLVII VRSINI Bibliotheca,

COMMENTARIVS.

Mago ÆMILII LEPIDI, quæ in 1
numismatis eius argenteis aureisque repe-
ritur, impressis, vt viderur, eo tempore, quo
ipse vnà cum Augusto & M. Antonio Tri-
umuir erat R.P.C., ad quorum similitudi-
nem hæc est efficta; dubium prorsus nul-
lum est, quin ad archetypum aliquod sit ex-
pressa, quamuis non vsque adeò fabrè facta: vnde illud artificij
maioris caput delineatum est, quod in quadam annulari gem-
ma insculptum visitur; illi fortassè non absimile, quod ab in-
aurata illa statua repræsentabatur, quam Cicero, se decernente,
Lepido in Rostris, loco Fori Romani celebratissimo, positam
fuisse scribit in Philippicis.

Caput ÆSCHINIS præstantissimi Oratoris, qui Demosthieni 2
æquæuus, & æmulus fuit, iam complusculis abhinc annis cum
multis aliorum virorum illustrium capitibus in villa Hadriani
Imperatoris Tiburtina repertum est, ex Græcia, vt existimatur,
olim allatum, & fortean Athenis, quæ ipsi patria erat. vbi ho-
minibus eruditis moris erat Hermas poni quadratos, cum lit-

teris item quadratis, ad significandam virtutis soliditatem, cum ea statuarum forma sit reliquis perfectior: sicut & homo quadratus, perfectus dicitur, Græco verbo τετράγωνος ἀνὴρ. Quæ causa fuit, ut eiusdem formæ statuæ Mercurio quoque ab antiquis ponerentur, quas à Græco eius nomine Hermas appellarunt; uti paullo pòst, cum de Andocide sermo erit, pluribus dicemus.

A M. AGRIPPÆ L.F. imago frequens est in numis æreis, & argenteis, sed ut plurimum rostrata cum corona. Quam verò nos edimus, desumpta est ex Cameo pulcherrimo, qui non rostratam, sed lauream exhibet in eius capite coronam; qua quidem corona, in numo item quodam æreo ab Hispanica Colonia cuso, cernitur coronatus. Huius filius fuit *Agrippa Postumus*, ex Julia Augusti F. natus; quem Augustus post obitum C. & L. Cæsarum fratrum adoptavit, unà cum Tiberio, anno ab V. C. DCCCLVI. Sex. Ælio, C. Sentio Coss. eiusque imaginem putamus eam esse, quæ in denario quodam Augusti argenteo media est inter Caij & Lucij imagines. Horum enim esse tria illa capita existimamus, quæ alij ad Triumuiros R.P.C. non benè referunt, tum quòd minimè conueniunt cum ijs imaginibus, quæ vulgò circumferuntur Triumuirorum, tum quòd capita illa puerorum sunt. Absurdum autem fuisset, Triumuirorum imaginibus, inter quos numeratur Augustus, in postica denarij parte positus, eiusdem Augusti imaginem in antica parte iterum ponere. Extat enim alius denarius, in quo pro capite *Augusti*, impressa est *Veneris* effigies, quæ ad familiam pertinet *Iuliam* per *Æneæ* filium *Iulum*, in qua familia per adoptionem Augusti inserti sunt C. & L. Cæsares, & *Agrippa* hic *Postumus*, qui ob ferox ingenium in Insulam Planasiam relegatus, ibi statim ab Augusti morte, iussu Tiberij necatus est. De rebus autem à *M. Agrippa* gestis, omnes ferè scriptores meminere, quos erit operæ pretium consulere.

3 Caput ALCÆI, qui vnus fuit ex nouem lyricis Poëtis, ex antiquo numo æneo repræsentatum est, in quo legitur ΜΥΤΙΑ; qui numus inuersus caput exhibet *Pistaci*, vnus ex septem Græciæ

Græciæ sapientibus. Cusus est autem à populo Mytilenensi in honorem suorum ciuium, vt & sibi quoque id honori esset, cum *Pittacum* & *Alcaum* eo monumento Mytilenis oriundos ostenderent : sicut & in alio quodam numo argenteo Sapphūs Poëtriæ effigiem expresserunt, quòd & illa Mytilenæa esset. Quo exemplo Aristoteles Chios Homeri, Parios Archilochi, tametsi maledici, caput in numismatis sculpsisse scribit. id quod & in alijs numis à diuersis gentibus in honorem ciuium suorum, vt suo loco dicemus, factum est.

Caput **ALCIBIADIS** in gemma, quam Italico idiomate 4
Corniolam vocant, visitur forma ouali ab artificiosa manu expressum, vt & alterum, quod forma est quadrata ; vt non ab simile vero videatur, si dicamus vtrumque gemmæ anularis loco fuisse. Hanc autem esse ipsam Alcibiadis imaginem, ex comparatione alterius Corniolæ apparet, quam Petrus Bembus Cardinalis habebat ; in qua præter Alcibiadis effigiem, Socratis quoque caput cum eius nomine Græcis litteris in sculpto videbatur. Extabat etiam superioribus annis antiqua statua marmorea in forma Socratis Alcibiadem amplexantis, quæ inter antiquitates Angeli Colotij Episcopi Nucerini, prope aquam Virginem conspiciebatur ; cuius mentionem facit Andreas Fuluius tempestatis illius antiquarius : quæ sanè statuæ Socratis & Alcibiadis, non ab similes ijs, quas modò nominauimus, representant imagines. Neque dubito quin aliquam multæ anulares gemmæ, in quibus caput Sileni & Fauni simul visitur, Socratis & Alcibiadis imagines referant ; cum Plato scribat Socratis effigiem Silenum representasse, Xenophon etiam de eodem referat, *ὅτι ἐπὶ γλαυκῆ προσημειοῦστος ὦν τοῖς Σιλωνοῖς*, id est, *quod erat ab similibus Silenis*. Hinc factum est, vt vtriusque caput antiqui sculptentes simul exprimerent, cum alterum præceptoris sit, alterum discipuli : qua de causâ in Corniola quadam vna cum Platonis capite Socrates quoque visitur, vt suo loco dicetur.

Caput **ALEXANDRI MAGNI**, in numis argenteis reperitur, qui ex altera parte *Lysimachi* nomen exhibent. Cor- 5
nua

nua autem arietis gestat ob historiam quam Græci scriptores de illo scribunt, quod nimirum fuerit Iouis Ammonis filius, cui cornua arietis affinxere. Propterea in sculptura Corniola, quæ secundo loco cernitur, caput OLYMPIADIS & ALEXANDRI exprimens, in pectore ipse Alexander Iouis Ammonis caput tenet, sicut Scipio Africanus Serapidis, ut suo loco dicemus. Plutarchus scribit, Alexandri matrem Olympiadem à serpente compressam, secretum hoc reuelasse, quod nimirum Alexander non Regis Philippi, sed Iouis Ammonis filius esset, ex quo in draconem commutato ipsa Alexandrum conceperit. Idem scribunt, Arrianus, Q. Curtius, & alij; & hoc amplius, quod cum Alexander ad Iouis oraculum accessisset, sciscitaturus de patre suo, excipiens eum Iouis sacerdos Græcè non bene loquens, cum ei ὦ παῖς ἰδίου, id est, ὦ fili, dicturus esset, dixerit ὦ παῖς διός, hoc est, ὦ fili Iouis, littera N. in Σ. commutata. Quæ quidem historia in gemma quadam anulari exprimitur, in qua insculptus est Alexander, & sacerdos, qui Iouis Ammonis caput forma arietina tenet, idque Alexandro, veluti patris sui caput commonstrat. Itaque in alia gemma (quam Cameum Itali vocant) caput Olympiadis & Alexandri galeatum cum imagine Iouis Ammonis in pectore simili exemplo insculptum est; quæ res historiam superiore mirificè confirmat. Imago galeata reperitur etiam in numismate aureo, cum Alexandri nomine in altera numi parte expresso: quod quidè numisma cum alio numo aureo conuenit, qui inuersus, loco sedentis Palladis, leonem exhibet, & clauam, quæ familiæ regum Macedoniæ insignia fuerunt, ad ostendendam suam ab Hercule originem: cum scribat Plutarchus Regem Philippum Alexandri patrem non alia de causa leonis imaginè pro sigillo vsurpasse. Exstat aliud eiusdem caput in sapphiro gemma, quod præter artificium, vix habet quicquam aliud notatu dignum, nisi quod hedera coronatum sit: cuiusmodi coronam Alexander ad Bacchi imitationem post victoriam Indicam portare cœpit: unde non ineptè suspicari quisquam poterit hanc gemmam in anulo gestari solitam à quopiam, eius superstitionis ergò, cuius Trebellius Pollio in Macrianis hoc modo commemorat: *Alexandrum Ma-*

gnum Macedonem viri in auro, & in argento; mulieres, & in reticulis, & dextrocherijs, & in anulis, & in omni ornamentorum genere, exsculptum semper habuerunt: eò vsque, vt tunica, & limbi, & penula matronales in familia eius hodieq; sint, quæ Alexandri effigiem delitijs variantibus monstrant. &c. Ea de causa multa reperiuntur antiqua monumenta, tam in numis aureis, quàm in gemmis varijs, cum Alexandri capite, quas omnes ei superstitioni feruissè verosimile videtur.

Caput ALEXANDRI EPIROTÆ, qui filius fuit Pyrrhi, 7
& frater Olympiadis matris Alexandri Magni, ex numo eius argenteo tetradrachmo, hoc est drachmas quattuor valente, artificiosè factò, desumptum est. Inuersus ille, ipsius Alexandri nomen continet. De rebus eius gestis Historici, maximè Iustinus Trogi abbreviator, copiosè meminerunt. Et Iustinus quidem sub initium libri XII. suæ epitomæ scribit, hunc Alexandrum Epiri Regem in Italiam, à Tarentinis auxilia aduersus Lucanos Brutiosq; deprecantibus sollicitatum, venisse; & postea Pandosæ, iuxta oraculum Dodonæum occubuisse. Et quoniam in Africa quoque & Sicilia Alexander hic bella gessit, hinc factum creditur, cur caput capite elephanti cum proboscide tegat; cum hoc animal locorum illorum proprium sit. Corpus eius, vt scribit Iustinus, Thurij publicè redemptum sepulturæ tradiderunt.

Caput ALEXANDRI, cuius nomen inuersa numi argentei 8
tetradrachmi pars litteris Græcis descriptum continet, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΘΕΟΠΑΤΟΡΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ, artificiosè satis factum est: quodd autem pater eius cognomen haberet ΘΕΟΣ, ipse ΘΕΟΠΑΤΩΡ dictus est, & item ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ à beneficentia: qui titulus, vt ex alijs numis suo loco positus videre erit, multis Regibus communis fuit.

Caput AMILCARIS, qui pater fuit Annibalis, est ex numo 9
argenteo tetradrachmo expressum. Is numus fuit olim Petri Contareni Patricij Veneti, qui ex literarum Punicarum, quæ in eo visuntur, explicatione sibi facta, eam Amilcaris effigiem

esse credidit. Quæ de re dubitari non debet, cum valde similis sit ea imago illi, quæ in veteri Cameo habetur: in quo, præter Amilcaris caput, est etiam ipsa Annibalis etiamnum pueri imago expressa, quæ valde cum Corniola gemma conuenit, in qua uisitur sacrificium illud ipsius Amilcaris, quod celebrant Historici, & de quo nos infra in Hannibale. Ista gemma, quæ vulgò dicitur *Camæus*, optimè exprimit habitum Africanum, & operimentum capitis uisitatum eius regionis hominibus, ut & marmora nonnulla, aliarumque gemmarum anulares testantur.

10 Caput AMYNTÆ Macedoniæ Regis, qui fuit pater Philippi, & Auus Alexandri Magni, in numis eius argenteis tetradrachmis cum Græco nomine ΑΜΥΝΤΟΥ reperitur. Neque dubito, quin exuuiæ illæ leonis in eius capite positi originem illius ab Hercule designent: quæ quidem communia fuerunt Regum Macedoniæ, & in primis Alexandri Magni, insignia.

11 Caput ANACREONTIS Poëtæ, qui vnus fuit è nouem Lyricis, ex numo æneo, mediæ magnitudinis, repræsentatum est: qui numus à populo infulam Teum incolente in honorem cuius sui cufus est; ita ut hinc caput ipsius Anacreontis lauro coronatum vnà cum nomine eiusdem, illinc nomen patriæ ΘΗΙΩΝ, (vnde cum Horatius *Anacreonta Teium* vocauit) itemque *Babililli*, tantopere ab Anacreonte celebrati, imaginem exprimeret; sicut ex litteris, quæ in orbe numi tales uisuntur, ΒΑΘΥΛΛΟΣ, intelligitur. Alia effigies, huic persimilis, in quadam pulcherrimi coloris Corniola apud Fuluium Ursinum conspicitur, ab eccellente artifice sculpta: quam, à quodam Anacreontis & poematum eius studioso, in anulo gestari solitam crediderim.

12 Caput ANCI MARCII Regis, ex numo argenteo expressum est; quem Marcius Philippus, cum Triumuir Monetalis esset, cudi fecit ad significandam familiæ suæ originem. Quam ob causam Marcius quoque Censorinus ex eadē oriundus familia, cum itidem Triumuir esset, numismata cudit ænea mediæ magnitudinis; in quibus capita Regum, Ancii Marcij, & Numæ Pompilij (ex cuius filia Ancus ipse natus erat) impressa cernimus.

cernimus. Sed huiusmodi historiae sunt cognitissimae ijs, qui rerum Romanarum lectione delectantur.

Hermes ANDOCIDIS Leogoræ filij, vt inscriptio indicat, 13
 ΑΝΔΟΚΙΔΗΣ ΛΕΩΓΟΡΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΣ, sine capite est: quod quidem truncatum videtur potius iniuria temporum, quam petulantia Alcibiadis; qui dicitur vna nocte omnium Hermarum, qui Athenis erant, capita deiecisse, vt refert post Cornelium Nepotem Plutarchus, excepto eo, qui erat Andocidis, Oratoris disertissimi, dicatus ei ab Ægeide tribu, forma quadrata. Hac enim velut perfectiore, Mercurij scientiarum artiumque inuentoris statuae fieri solebant: quas à Græco eiusdem Mercurij nomine *Hermas* appellabant, ijsque hominum illustrium, qualis erat Andocides, capita superimponebant, eademque inde nominibus eorundem indigitabant: verbi gratia, *Hermathena* dicebatur Hermes, cui Mineruæ caput; *Hermeracla*, cui Herculis erat superpositum: cuiusmodi hic, de quo nunc nobis sermo est, *Andocidis*.

Caput ANTIACHI cognomento MAGNI Syriæ Regis, 14
 cum quo Romani bellum Asiaticum siue Antiochenum gesserunt, & de quo L. Cornelius Scipio ex eadem victoria *Asiaticus* dictus triumphauit, ex numis eius aureis & argenteis desumptum est. Qui numi rari sunt artificij, & aureus octo drachmas habet: vterque inuersus, Antiochi ipsius nomen exprimit; alter hoc modo: ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ, alter verò sic: ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΝΤΙΟΧΟΥ. 81
Belli istius *Asiatici* grauitatem & magnitudinem, omnes cum Græci, tum Latini rerum Romanarum scriptores diligenter scripserunt; in quo Scipio Africanus fratri suo legatus fuit, itemque Annibal fuit ipsius Antiochi consiliarius, apud quem etiam opera parum laudata T. Quinctij Flaminini paullo post obiit: vt refert Scriptor de viris illustribus, cap. XLII. & LI.

Caput ANTIACHI cognomento EPIPHANIS Syriæ Regis, 15
 Antiochi illius Magni filij, de quo iam diximus, ex numis eius expressum est, tam aureis, quam argenteis, artificiosissime factis.

Vtrumque numisma, & nomen eius, & cognomen, postica siue inuerſa parte exhibet hoc modo : ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ; quamuis ab Athenæo pro ΕΡΙΦΑΝΕΣ, hoc est *illustris*, propter insignem eius dementiam ἐπιμηνής, hoc est *furiosus* fuerit appellatus, quod idem in Machabæorum historia legitur. Adolescens etiamnum Romæ pro obside fuit, remissus postea Seleuco fratri suo: cui deinceps, adiuuantibus Atalo & Eumene, in regno successit, idque per annos duodecim obtinuit. Quo tempore cum bellum aduersus Ptolomæum Ægypti Regem pararet, circulum legato Pop. Romani M. Popilio Lænate, minis additis, humi scribente, nimirum, vt antequam circumſcriptione illa egrederetur sibi responderet, belli consilium abijcere coactus est.

- 16 Caput ΑΝΤΙΟΧΙ Syriæ Regis, cui Iosephus cognomen tum addit ΘΕΟΣ, ex numismate argenteo tetradrachmo representatum est, quod hæc insuper cognomina ei tribuit: ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΘΕΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ. Huius Antiochi, præter Florum, Iustinum, & Iosephum, complures alij Historici meminerunt.
- 17 Caput ΑΝΤΙΟΧΙ Syriæ Regis, qui in numo argenteo tetradrachmo EVERGETES cognominatur, idem forte est cum eo, qui in quodam alio numo ΠΙΙ insuper cognomento affectus est. Sic enim habet inscriptio: ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ ΕΥΣΕΒΟΥΣ. Huius Appianus & Iustinus meminere, eumque à Tigrane Armeniæ Rege regno exutum scribunt.
- 18 Caput ΑΝΤΙΟΧΙ Syriæ Regis, sine cognomento, ex numo desumptum est, quem à Tyrijs cusum inscriptio indicat, ΤΥΡΟΥ ΙΕΡΑΞ ΚΑΙ ΑΣΥΛΟΥ. Is numus, quod ordinarium est huiusmodi numorum pondus, quattuor argenti drachmas continet.
- 19 Caput ΑΝΤΙΟΧΙ Syriæ Regis, quod in numo argenteo tetradrachmo cum capite Cleopatrarum coniugis eius visitur, tamen si ΓΡΥΠΟΥ titulo careat, idem tamen videtur esse cum

eo, quod in numis alijs cum hac inscriptione cernitur: ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΦΙΛΟΜΗΤΟΡΟΣ ΓΡΥΠΟΥ; quod ipsi cognomen fortasse ab aduncitate nasi inditum est. Eius Iosephus, Appianus, Iustinus, & Athenæus lib. 12. cap. 19. pluribus meminerunt, scribuntque Cleopatram uxorem eius cognomen ΣΕΛΗΝΗΣ siue *Luna* habuisse; filium autem eius *Antiochum*, *Dionysij*: conuenienter cum eo numo æneo, qui caput radiatum & hedera coronatum habet, cum hac inscriptione: ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΟΥ, vt ita Bacchicaput non esse facile appareat.

Caput ANTIOCHI Commagenorum Regis, ex æneo mediæ magnitudinis numo desumptum est, in cuius antica parte insculptum est ΒΑΣΙ. ΜΕΓΑΣ. ΑΝΤΙΟΧΟΥ. ΕΠΙΦΑ: in postica autem siue inuersa parte ΚΟΜΜΑΓΗΝΩΝ, id est *Commagenorum*, qui sanè populi numisma illud cuderant. Huius Cicero lib. 15. epistola ad Senatum sæpius meminit: denique Strabo, & Dion, qui etiam scribunt, quòd bello Ciuili, Pompeio contra Cæsarem auxilia miserit, cum tamen à Pompeio prius, victo Tigraue, oppugnatus fuisset: à quo, posteaquam cum eo in gratiam redijisset, Seleuciam Mesopotamiæ urbem obtinuit.

Caput ANTISTHENSIS primi Philosophi Cynici, qui κύνων, 20 id est *Canis*, itemque ἀπλοκύνων, id est *Canis simplici veste utens*, teste Laërtio, cognominatus fuit, sine barba in hac gemma conspicitur; cum tamen Socrates apud Diogenem Laërtium scribat, hunc fuisse primum ex Philosophis, qui barbam promiserit. Vnde colligere liceat, hanc effigiem, quæ ex amethysto artificiosa operâ perfecto repræsentata est, itemque similem aliam, quæ extat apud Fuluium Ursinum paullo minor, prius fuisse factas, quàm Antisthenes barbam alere incœperit. In vtraque ista gemma lora siue vincula apparent, quibus peram adstrinxit; qua ille primus vsus fuit, vt & pallio duplici, itemque baculo Philosophorum, sicut apud Laërtium Diocles auctor antiquus scribit. Legitur phthisi perijsse, ac macilentus fuisse; id quod etiam in hac eius effigie animaduertitur. Vide inf. *Diogenem Cynicum*.

21 Caput C. ANTONII RESTIONIS, ex numo eius argenteo, cuius cum denario Romano idem est pondus, repræsentatum est. Hic Ciceronis coætaneus fuit, & à *Triumviris proscripius*, quamuis, scribente Macrobio, *incredibili quadam serui pietate seruatus fuit.* &c. Idem post latam à se legem sumptuariam, qua sumptus conuiuiorum ad certum modum redegerat, ne eam contentim haberi & proculcari cerneret, nunquam foris cænasse legitur.

22 Caput L. ANTONII, qui *M. Antonij* Triumviri R. P. C. frater erat, ex numo eius argenteo, cuius pondus denario Romano æquale, desumptum est. Is numus, vt apparet ex inuersa seu postica eius parte, quæ caput M. Antonij exhibet, primo quinquennio Triumviratus eiusdem M. Antonij cusus fuit à M. Licinio Nerua tum Proquestore; cùm *L. Antonius* hic Consul esset, vt apparet, ante bellum Ciuile Perusinum: quod ipse contra Augustum gessit, quodque præter multos alios Historicos Appianus Alexandrinus copiosissimè describit.

23 Caput M. ANTONII ex Corniola quadam antiqua expressum est, multo artificiosius, quàm id quod reperitur in numis eius aureis, argenteis, æneisque; quos diuersis temporibus cufos fuisse, diuersitas monetariorum, & titulorum quoque ipsius Antonij, ostendit. Plutarchus in eius vita scribit, eum in adolescentia forma pulcrum & amabilem fuisse; id quod ipsa Corniola exprimere videtur, cùm artificij maioris sit, quàm numi eius: in quibusdam tamen argenteis, in primo & secundo eius Triumviratu cum Augusto adolescente cufis, nescio quid artificiosius, quàm in cæteris animaduertere licet. Vide inf. *Cleopatram.*

24 Caput APOLLONII TEANEI (cuius vitam Philostratus libris nouem complexus est) ex numo magno æneo repræsentatum est; in quo nomen eius, & cognomen, quamuis vitiosè, cùm *Tyanens* non *Teaneus* scribi debuisset, expressum est. Non est autem is numus vsque ad eò artificiosè factus, neque nimis antiquus, sed ex illo numorum genere, quos *Contorniatos* appellat

appellant à circulo in eis addito ; quiq̄ue sub Imperatoribus posterioribus, memoriæ ergô, non tanquam monetæ cusi sunt. Lampridius in vita Alexandri Seueri Imperatoris scribit, eum Apollonij imaginem in larario suo sanctè coluisse. Vopiscus item statuam & imaginem eius ab Aureliano Imperatore dedicatam, Xiphilinus insuper eundem à Caracalla Imperatore sepultura cohonestatum, scribunt; quibus quidem temporibus numum istum cusum fuisse, vero non absimile videtur. Extat etiam apud Fuluium Vrfinum antiquus anulus aureus cum gemma amethysto pulcherrima; in qua, præter nomen *Apollonij*, signum quoque *Dianæ* docta artificis manu impressum est: ob eam fortasse causam, quam referunt veteres scriptores, *Apollonium* scilicet singulis diebus anulos variasse pro planetarum varietate, atque hunc esse illum, quem diebus Lunæ dicitis (quæ eadem cum Diana est) gestare solitus fuerit.

Caput L. APVLEII MADAVRENSIS Philosophi Platonici, 25
 in numo Contorniato æneo, cuiusmodi est ille *Apollonij*, conspicitur cum nomine in ambitu : qui iisdem fortè temporibus Alexandri Seueri, aut alterius alicuius Imperatoris, qui nominis eius studiosus esset, cusus videtur. Planè caput hoc cum illis conuenit, quæ de se ipso Apuleius in Apologia scribit; obiectiões aduersarij, eum tanquam formosissimum philosophum quiq̄ue capillos concinnaret calumniantis, confutans. Inter alia & hæc sunt : *Accusamus apud te Philosophum formosum, & tam Græcè, quàm Latine, pro nefas! disertissimum. Nisi fallor enim, his ipsis verbis accusationem mei ingressus est Tanninius Pudens, homo &c.* Et paullo post : *Capillus ipse, quem isti aperto mendacio ad lenocinium decoris promissum dixere, vides quàm non sit amœnus ac delicatus, horrore implexus atque impeditus, stuppeo tomento as similis, & inequaliter hirtus, & globosus, & congestus, prorsus inenodabilis diutina incuria, non modo comendi, sed saltem expediendi & discriminandi. Satis, ut puto, criminum crimen, quod illi quasi capitale intenderunt, refutatum est. &c.*

Caput ARATI Poëtæ Solensis, numus æneus magnitudinis 26
 mediocris

mediocris exhibet: quem Pompeiopolitæ, olim *Solenses* dicti, in memoriam Arati ciuis sui eudi fecerunt; sicut ex inscriptione numi apparet, ΠΟΜΠΗΙΟΠΟΛΙΤΩΝ. Inuersus ille numus caput Philemonis Poëtæ Comici habet, qui & ipse Solensis fuit, vt suo loco dicemus. *Aratus* Poëta *Theocrito* Syracusano, qui Bucolica scripsit, σύγγραφος & æqualis, vixit temporibus Hieronis Regis Siciliae. Tamen si autem Astrologiæ non valde gnarus fuerit, magna nihilominus laude Phænomenon libros conscripsit; quod & Cicero 1. de Orat. his ipsis verbis testatur: *Constat inter doctos, hominem ignarum Astrologiæ, ornatissimis atque optimis versibus Aratum de cælo stellisq; scripsisse. &c.* Propterea in numo hoc caput eius tanquam in cælum intuentis expressum est. Suidas scribit, Aratum prope Pompeiopolim Ciliciæ sepultum esse, quæ prius à Solone Soli dicata fuerit. Et Pomponius Mela hæc adijcit: *Iuxta Solos in paruo tumulo Arati monumentum, ideo referendum, quia ignotum, quam ob causam iacta ad id saxa dissiliunt. &c.*

C Caput ARATI SICYONII in numo extat, quem Sicyonij cuderunt in honorem & memoriam ciuis sui, qui eos à tyrannide, qua oppressi erant, liberauit. Nomen Arati in postica siue inuersa numi parte legitur, in qua quòd luna cum stellis quinque impressa sit, dubitarunt nonnulli ad Aratum Poëtam, de quo supra diximus, pertinere, eoq; inclinarent, vt hunc illum Poëtam Solensem esse crediderint. Sed nimirum non animaduertent, illi diadema siue fasciam non conuenire, quam in capite gestat, à Sicyonijs acceptam, tanquam Dux & liberator patriæ. Plutarchus pluribus de eo scribit in vita ipsius; & Polybius similiter licet paucis, prudentissimis tamen verbis, Arati virtutem collaudat in fragmento quodam, quod apud Suidam Grammaticum reperitur.

D Caput ARCHELAI Macedonum Regis Perdiccæ filij, ex numo argenteo didrachmo desumptum est, in cuius numi inuersa parte equus cū Græco nomine ΑΡΧΕΛΑΟΥ visitur. *Archelaus* hunc Cicero scribit fuisse felicissimum; lib. v. Tuscul. *Quæst.*
Caput

Caput ARCHYTÆ Philosophi Tarentini, ex numo æneo mediocris magnitudinis repræsentatum est. Eius numi antica pars, nomen *Archytæ* notis quibusdam insculptum; postica piscem quendam impressum habet, quod symbolum fuit à Tarentina ciuitate in numismatis vsurpatum, eò quòd ciuitas illa esset maritima, & in tutela Neptuni. Eiusdem *Archytæ* figura exstat in Corniola veteri sculpta, additis signis quibusdam, hoc est, Cylindro & Cubo, instrumentis Mathematicis, ab ipso Archyta (vt Diogenes Laërtius in vita eius scribit) inuentis. Hinc & Horatius venusta Oda XXIIX. lib. I. Carm. in eius laudem :

*Te maris & terræ, numeroq̃, carentis arena,
Mensorem cohibent, ARCHYTA, &c.*

Eiusdem Archytæ imaginem exhibere videtur, qui apud Fuluium exstat numus argenteus tetradrachmus, quem item Tarentini in honorem ciuis sui cuderunt; nisi dicere malimus, eam Tarantis esse effigiem, qui vrbi Tarento à se nomen fecit, cùm disertim nomen ΤΑΡΑΣ numo illi inscriptum sit. Sed esse Archytæ, verosimilius videtur: cùm figuræ superiori, quæ in Corniola est; itemque ei, quæ est in numo æneo, profusus sit similis.

Caput ARIARATHIS Cappadociæ Regis, ex numo eius expressum est, cuius æquale est cum denario Romano pondus. Ipse enim, & fratres eius, quòd populi Romani socij atque amici, magnisque beneficijs ob id eis deuincti essent (quippe Romani *Ariobarzani* eorum patri regnum constabiliuerant) non solum in monetis suis pondus Romanum obseruabant ad exemplum multarum ciuitatum, sed Romana quoque insignia ijs imprimebant. Cognomen eius in dicto numo est ΕΤΣΕΒΗΣ, hoc est PIVS; & videtur esse frater alterius ARIARATHIS, qui in alio quodam numo ΕΠΙΦΑΝΗΣ, siue ILLVSTRIS cognominatur. Vtrumque autem esse puto fratrem *Ariobarzani* eius, cui cognomina tribuuntur ΕΤΣΕΒΗΣ & ΦΙΛΟΡΩΜΑΙΟΣ: ita vt nihil necesse sit hæsitare super Ciceronis locò epist. 2. lib. XIII. ad Attic. scribentis: *Ariarathes Ariobarzani filius Ro-*

nam venit, &c. Verumtamen quòd mihi, summo beneficio meo, magna cum fratribus illius necessitudo est, &c. cùm dictio fratribus, pro qua Manutius fratre legendum suspicabatur, trium numorum auctoritate, & altero Ciceronis loco epist. 2. lib. xv. ad Senat. confirmetur, vbi sic scribit: Cùm enim vestra auctoritas intercessisset, ut ego Regem Ariobarzanem Euseben & Philoromaum tuerer, &c. postero autem die cum Ariarathe, fratre suo, &c. in his amantissimum sui, summa pietate preditum fratrem, dicere ea, qua is me quoque audiente dicebat, se sollicitatum esse, ut regnare vellet, id viuo fratre suo accidere non potuisse, &c. ex quibus verbis nemo non videt duos esse fratres Ariobarzanis, vtrumque Ariarathem nominatum, sed cognominibus Eusebis & Epiphanis distinctos. Istius Ariobarzanis caput proximè sequitur, ex numo eius argenteo repræsentatum; in quo inuerso, Pallas victoriam manu gestans, vel potiùs Roma galeata, conspicitur.

30 Caput ARIOBARZANIS, quod in postica eius numi parte sic describitur, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΡΙΟΒΑΡΖΑΝΟΥ ΦΙΛΟΡΩΜΑΙΟΥ, omnino existimamus esse patris illius ARIOBARZANIS, de quo paullò superiùs est facta mentio, qui præter nomen ΦΙΛΟΡΩ-

31 ΜΑΙΟΥ dictus est insuper ΕΥΣΕΒΗΣ, ut ex sequenti numo apparet, cuius hæc est inscriptio: ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΡΙΟΒΑΡΖΑΝΟΥ ΕΥΣΕΒΟΥΣ ΦΙΛΟΡΩΜΑΙΟΥ. Hic autem is ipse est *Ariobarzanes*, de quo Cicero in epistola modò adducta ad Senatū & ad Cætonem, itemque pro lege Manilia his verbis commemorat: *Regno expulsus est Ariobarzanes socius populi Romani, atque amicus.* &c. Erat autem expulsus à Rege Mithradate, ut Historici referunt, quos operæpretium fuerit consulere.

32 Caput ARISTIPPI Philosophi Cyrenaici, in gemma Corniola solerti artificis manu insculptum, prorsus illi assimile est, quod Pyrrhus Ligorius ex marmore, ut aiebat, designatum ac descriptū habuit, cum eiusdem nomine. Fuit Socratis discipulus, à Xenophonte & Platone (vt Laërtius refert) notatus, tanquam delicijs & voluptatibus nimis deditus; quam ob causam eum Socrati & Platoni minùs gratum fuisse legimus. Exprimit hæc

hæc effigies nescio quid molliculi ac delicati, atque earum elegantiarum quas in ipso Horatius notat, tanquam in Philosopho aulico: scribit enim lib. 1. epist. ad Scævam.

*Si pranderet olus patienter, Regibus vii
Nollet Aristippus.*

Cicero etiam lib. 3. de Orat. Tum ab Aristippo, inquit, quem illa magis voluptuaria disputationes delectarunt, Cyrenaica philosophia manavit. &c. Propterea in vestitu, & odoribus, omniq; adeo vita, supra modum sumptuosus & delicatus fuisse legitur.

ARISTOGITONIS Atheniensis effigies adhuc nulla vsquam apparet; tamen si virtute, meritisque suis, statuas, aliaque monumenta complura obtinuerit. Hermes enim eius nunc capite truncatus visitur, solis his quadratis litteris reliquis, ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ ΘΕΟΤΙΜΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΣ. Pausanias in libro, quo res Atheniensium complectitur, sepulturam eius describit. Et Valerius Maximus cap. 10. lib. 20. sic eius meminit: *Harmodij & Aristogitonis, qui Athenas tyrannide liberare conati sunt, effigies aeneas Xerxes, ea urbe devicta, in regnum suum transtulit. Longo deinde intervallo temporis, Seleucus in pristinam sedem reportandas curavit. Rhodij quoque eas, urbi suæ appulsas, cum in hospitium publice inuitassent, sacris etiam pulvinaribus collocaverunt.* &c. Herodotus præterea scribit Aristogitonem, occiso Hypparcho fratre Hippiae Tyranni Athenarum, liberatorem eius urbis salutatum fuisse.

33

Caput ARISTOPHANIS, Poëtæ veteris Comœdiæ, quod in Herma eius marmoreo in villa Tiburtina Hadriani Imperatoris cum hac inscriptione repertum fuit, ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΣ, non præ se fert caluitium, cuius Plutarchus & ipse Aristophanes in Comœdia EIPENE meminere. Suspiciari ergo libet, Hermen hunc diuersa ætate fuisse factum: tamen si Aristophanes hoc caluitio vel maximè turpis fuisse memoretur, cum reliqua corporis eius constitutio quadrata esset, & secundum Græcum illud τετραγωνος: quod quidem non minùs ad animi, quàm ad corporis quadraturam, & soliditatem, ac perfectionem referri potest.

34

In inscriptione non satis internosci potest, *Philippides* ne an *Phidippides* sit patris nomen, ob vicinitatem & similitudinem litterarum Δ & Λ. sed constat ex omnibus scriptoribus, quòd *Philippus* fuerit pater eius. Socratis temporibus vixit; in quem etiam, instinctu Anyti & Meliti, Comœdiam scripsit, quæ ΝΕΦΕΛΑΙ dicitur: quam Dionysio Syracusarum Tyranno misit Plato, vt inde velut in speculo, Reipub. Atticæ formam, vt petierat, intueri posset.

- 35 Imago ARISTOTELIS in marmore sculpra, palliata Philosophorum more, paulò minor est media statuarum magnitudine, cuiusmodi sunt quædam aliorum Philosophorum imagines. Quod argumentum est, fuisse illam ornandæ bibliothecæ potiùs alicui destinatam, quàm villæ. Basi inscriptum est, ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ. Et quantum conijci potest ex loco vbi abhinc annos quatuordecim effossa fuit, in radicibus nimirum montis Quirinalis, credibile est hanc esse illam ipsam, quam T. Pomponius Atticus domi suæ habuit; de qua in epist. ad eum Cicero sic scribit: *Malo sedere in illa tua sedecula, quam habes sub imagine Aristotelis, &c.* Atticus autem, vt Cornelius Nepos & ipse Cicero scribunt, in Quirinali domum habuit, &, vt verosimile est, theca quapiam imaginem illam inclusit, sub eaque sedeculam posuit. Sculpta est manu artificis faberrima, nasum habens quasi aquilinum, vt & aliæ eiusdem imagines; ætatem autem viri referre videtur quadragenarij, aut quinquagenarij, quo tempore comam totondisse legitur eodem profusus modo, quo Theophrastus eius discipulus; cuius imago raras, minimeque prolixos habet capillos, minusque barbæ, vt & hæc Aristotelis. Porrò tonsuram illam scribit Ælianus, inter cætera, causam fuisse dissidij inter ipsum & Platonem; qui more Philosophorum, & secundum imagines eius, quæ in duabus Corniolis & in marmorea statua exstant, comam alebat, barbamque promittebat: cum è contrario Aristoteles, vt scribit Ælianus, ἐκέριετο κουράν ἀήθη πρὸ Πλάτωνι: hoc est, *contra Platonis morem crines abradebat*. Et Laërrius alibi de eodem, ἐκέριετο, scribit, hoc est, *tondebatur*: quæ quidem res mollitiæ quandam præ se ferre videbatur

videbatur, parū Philosopho dignam, vt Musonius apud Stobeuū testatur, tamen si reliquam vitam suam *Aristoteles* modestissime egerit: vt ita credibile sit eum; non tam quòd delicatulus molliſque eſſet, tonderi ſolitum, quàm quòd naturæ aliquod vitium in facie hoc pacto tegere ſtuderet; cuiuſmodi eſſe poteſt paruitas oculorum eius, quæ in marmore cernitur, ob quam à Laërtio *μικρόματος* appellatur. Hinc ætate prouectior raſura vſus videtur, ex imagine eiufdem, quæ eſt in tabella marmorea; & in gemma vulgò dicta ſardonis, quæ in pectore primam ſui nominis habet literam A. itemque ex effigie, quæ eſt in Diaſpro à Mycone ſcalpta: in quibus omnibus, præter raſuram, elegantiam quoque pallij, eiufque plicas complures videre eſt, cuius rei nominati ſuperiùs ſcriptores meminerunt. Quos ſanè non videtur legiſſe is, qui caput *Aristotelis* comatum & barbarum finxit: tamen ſi eo tempore, quo rerum huiuſmodi notitia ſufficiens non habebatur, error iſte à compluribus pro veritate receptus, & confirmatus fuit. Nunc igitur meritò imago illa in hoc libro rejicitur, vt & generis eiufdem nonnulla alia; cùm *δευτεραι φροντιδες*, ſecundùm tritum illud Græcorum prouerbium, *σοφώτεραι* eſſe ſoleant.

Caput *ARRII SECUNDI* ex numo eius argenteo deſumptum, perquam ſimile eſt illi, quod in gemma anuli, quo ipſe ſignare ſolitus fuit, nimirum in amethyſto pulcherrima, viſitur. Et quamuis de hoc *Arrio Secundo* nihil alibi reperiatur, veroliſimile tamen eſt eum *Ciceroni* coætaneum, & illum ipſum eſſe fortasſe, de quo *Cicero* epiſt. vii. lib. 2. ad *Attic.* ſcribit: *Arrius ſibi conſulatum ereptum fremit*, &c. Operæpretium igitur fuerit videre illa, quæ in libro de Familijs Romanis ad *Arriani familiam* à *Fuluio Urfino* ſcripta ſunt. 36

Caput *ARSINOES* Reginae, quæ fuit filia *Ptolemæi* Ægypti Regis, & coniux *Lysimachi* Regis Macedoniae, ex numo aureo expreſſum eſt; in cuius parte poſtica legitur, ΑΡΣΙΝΟΗΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΥ. Numus hic à *Cyrenæis* cuſus videtur, ob ſignum in capite ſculptum *Laſerpicij*, proprium *Cyrenæorum* inſigne, vt ex numiſmatis eorum pluribus apparet; cùm ea lo-

corum istorum planta fuerit, ut scriptores Græci dicunt, & Catullus testatur illo versu: *Laserpiciferis iacet Cyrenis*, &c. Cæterùm hæc de re vberius, vbi ad *Ptolemaum Apionem* ventum erit, dicemus.

38 M. ATILIVS REGVLVS spectatur in numis argenteis, constantiæ ac fortitudinis fideique erga pop. Rom. gratia merito cufis, ut exitus declarauit. Consul enim anno post Ro. cond. CDLXXXVI. de Sallentinis triumphum egit. Iterumque anno v. c. CDXCVII. Cos. susceptus in Q. Cædicij in magistratu mortui locum, bello Punico primo, quo primus Romanorum Ducum in Africam classe traiecit. Ea quassata, de Amilcare naues longas tres & sexaginta cepit, ait Scriptor de Viris illustribus cap. XL. Mox arte Xantippi Lacædemonij mercenarij militis captus, in carcerem missus. Legatus dehinc de pace ac permutandis captiuis Romam missus anno DII., dato iureiurando, ut si non impetrasset, ita demùm rediret, in Senatu vtramque conditionem dissuasit: reiectisque à complexu coniuge ac liberis, Carthaginem regressus: vbi in arcam ligneam coniectus, clauisque introrsum actis, vigilijs ac dolore crudelem in modum punitur. De Reguli constantia, præter Liuij Epitomen xviii. Cicero lib. I. & III. Offic. & de Finibus v., & in Pisoniana, *Carthaginenses*, inquit, *resectis palpebris, illigatum in machina, vigilando necauerunt*. Agellius lib. vi. cap. 4. & Horatius lib. III. oda 5. Silius Italicus lib. vi. belli Punico.

39 Caput AVGVSTI senilem ætatem representans, & LIVIÆ vxoris eius, ex gemma anulari, oualis formæ, quæ vulgari idiomate *Prasma* dicitur, expressum est: hanc autem gemmam insignis ille quondam artifex Dioscorides sculpsisse creditur, qui, testibus Plinio & Suetonio, *Augusti* imaginem expressit, quæ ipse primùm, tum insequuti quoque Principes signasse dicuntur. Ex multis sanè *Augusti Liuiæque* imaginibus, quas in numis & gemmis videre licet, hæc præcipuam sibi laudem poscere videtur, fuitque olim Petri Bembi Cardinalis, cuius similem in Gallia se vidisse scribit Ludouicus Demontiosius, ab aliquo

quo fortasè expressam, qui superiorem imitari voluit.

Caput BYZANTIS Herois, qui *Byzantium, Constantinopolim* postea dictam, condidit, ex numo æneo didrachmo desumptum est: in quo *Byzantini* imaginem hanc conditoris sui, honoris & memoriæ ergò, videntur impressisse. De eo Stephanus sic meminit: Βυζάντιον ἐκπάθη ἀπὸ Βυζαντος τῆς κερσεως τῆς ἰᾶς θυγατρὸς καὶ ποσειδῶνος, ἠὲ πῆ τῆς πόλεως τῆς Βυζῆς ἢ ἡγεμον. &c.

40

Caput C. CÆSARIS *Augusti nepotis*, qui ex Agrippa & Iulia Augusti F. natus, & ab Augusto adoptatus, Augusti filius dictus est, Cameus insignis gemma nobis exhibet, sed puerilem eius ætatem representans. Apparet autem eam gemmam ab eodem artifice sculptam esse, Epitynchano scilicet, quæ Germanici Cæsaris adolescentis effigiem in alio Cameo expressisse, infra demonstramus. Quod ex vtriusque Camei comparatione intelligi maximè potest, atque in primis ex huius artis peritorum constanti testimonio. C. hic Cæsar natus est Coss. C. Furnio & C. Syllano, anno v. c. DCCXXXVII. mortem autem obiit anno DCCCL., vt Historici referunt, in Lycia, vel morbo, vel Liviæ nouerçæ dolo: ex qua constat eum vixisse annos XVIII. Hęc autem imago valde conuenit cum ea, quæ habetur in numis creis Tiberij Augusti, in quibus L. quoque Cæsaris fratris eius effigies simul representatur. Exstat quæ de eodem vetus hęc inscriptio ex lapide Tiburtino, reperta multis abhinc annis, inter sacram viam & Forum Romanum, vbi basilicam Iuliam fuisse credunt omnes antiquitatis periti: quæ quidem inscriptio talis est.

C. CÆSARI. AVGVSTI. F.

PONTIFICI. COS.

DESIGNATO

PRINCIPI. IYVENTVTIS.

Imago L. CÆSARIS, qui & ipse Augusti nepos, ex eadem Iulia Augusti filia & Agrippa genitus, ab Augusto adoptatus, Augusti filius describitur, ex numo Græco æreo desumpta est, circumscriptis in eo litteris, ΔΕΥΚΙΟΣ ΚΑΙ ΣΑΡ. Fuit autem

tem

tem is numus à Cæsariensibus cusus, vt ex inscriptione apparet, quæ habet in postica parte ΚΑΙΣΑΡΕΩΝ, impresso ibidem signo Capricorni, qua nota Augustus denarios signauit. L. Cæsar natus est, M. Appuleio, P. Silio Coss. a. v. DCCXXXIV. obiit verò Massiliæ, vt scribit Paterculus, ante diem propè quinquagesimum, quàm Caius frater eius. Ex quo intelligitur, vixisse eum annos fermè XXI. De eo etiam exstat inscriptio, eodem loco reperta, quæ talis est:

L. CÆSARI. AVGVSTI. F.

AVGVRI. COS

DESIGNATO

PRINCIPI. IVENTVTIS.

Ad auguratum hunc designandum, in numismate suprà nominato, additus est lituus, Augurum notum insigne.

41

Caput CALLISTHENSIS Poëtæ Comici, in tabella marmorea sculptum visitur; in qua litteris euanescentibus scriptum legitur, ΚΑΛΛΙΣΘΕΝΗΣ ΑΥΣΙΜ Qui quidem *Lyssimachus* videtur Callisthenis pater fuisse, cum caput eius ex aduerso ipsius Callisthenis sculptum sit. Athenæus & Suidas *Calliam*, non *Callisthenem*, dicunt (sed vitiosè, opinor, cum antiquis inscriptionibus plus fidendum sit, quàm libris, quos ignaua librarij aut scioli manus deprauare potuit) & aliquot eiusdem Comœdias citant. Filius restionis fuit *Callisthenes* Athenis natus, & ea propter *χοῦριον*, hoc est *funiculus* appellatus: & cum fuerit Poëta Comicus, in inuersa tabellæ illius parte, larua siue persona sculpta perspicitur, cuiusmodi actores Comœdiarum seu histriones vti solebant.

42

Imago CARNEADIS marmorea, in pallio nomen ΚΑΡΝΕΑΔΗΣ inscriptum habet. Sculpta est excellenti manu artificis, sed quæ non ita grandem natu referat, sicut altera quæ apud Fuluium exstat pariter marmorea, decrepitem iam, & ætatis nimirum fenescens Carneadem exhibens; hoc est annorum LXXXVI. quot vixit, secundum Laërtium, vel 6x. secundum Ciceronem. Tertia & ipsa marmorea in Herma eius visitur, cū hac inscriptione, ΚΑΡΝΕΑΔΗΣ ΦΙΛΟΚΩΜΟΥ ΚΥ-

ΡΗΝΑΙΟΣ:

PHNAIOS : vt aded errore fieri existimem, vt pro *Philocomo Epicomus* à nonnullis scriptorum pater eius nominetur. *Carneadem* refert Laërtius elegantia & ornatus perstudiosum fuisse, comam aluisse, & crines componere diligenter solitum, non neglecta accuratiore vnguium purgandorum & præsecandorum cura. Et talem quidem pleræque eius imagines repræsentant; maximè verò omnium illa, quam eo tempore, cum ipse vnà cum Diogene & Critolao legatum Romæ ageret, sculptam fuisse, non ineptè quis suspicetur. In ea legatione, M. Cato ob memoriam suam insignem & dicendi vim, suspectum se reddidit. Idem cum in eadem legatione Prænestæ celeberrimam Fortunæ eodem visurus venisset, dixisse legitur, se nusquam Fortunam fortunatiorem vidisse, quàm Prænestæ. Cui quidem dicto omnes, qui reliquias & rudera templi illius, cum pavimento musuo opere à Sulla (vt scribit Plinius) perfecto, attentè considerarint, assensuros certum est. Cicero lib. v. de Finibus facit quoque mentionem *Carneadis* imaginis : *Modò enim fuit Carneades, inquit, quem videre videor: est enim nota imago: à sedes, ipsa, tanta ingenij magnitudine orbata, desiderari illam vocem puto, &c.*

CIMONIS Atheniensis statuam in Hermæ forma habemus; cui tamen caput deest, temporum iniuria truncatum. Quam verò exhibemus imaginem, ea desumpta est ex æreo mediæ magnitudinis numo, qui in postica eius parte, habet statuam equestrem ipsius fortè *Cimonis*, nam nomen adiectum est, ΚΙΜΩΝ. Fuit *Cimon* Miltiadis filius, pietate in patrem insignis, velut Historici meminerunt.

Imago Q. CLAVDIÆ Vestalis, more Vestalium velata, in gemma anulari amethysto artificiosè insculpta conspicitur. Verisimile est, eam à quopiam gentis *Claudiæ* gestitaram in anulo fuisse, in memoriam huius Virginis; quæ, quòd sola digna fuisset inuenta ad Matrem Deum Romam adducendam, summam nominis celebritatem eo populi Romani iudicio consecuta est, sicut pluribus in imagine *Scipionis Nasicæ* paullo post exponemus.

Caput M. CLAVDII MARCELLI visitur in numo argenteo, quem in memoriam eius Lentulus Marcellinus, à Claudia in Corneliam familiam adoptatus, cudi curauit. Inuersa numi pars hanc habet inscriptionem, MARCELLVS COS. QVINQ. Exprimit autem *Marcellum* in habitu triumphali, in quo ille Ioui Feretrio spolia opima victor retulit. Ponè caput tria crura sculpta sunt, quæ Siciliæ (quæ ob tria promontoria Trinacria dicitur) insignia sunt. Innuitur autem eo signo triumphus Marcelli de Syracusanis, ex quo tota Insula Sicilia semper fuit Marcellis addictissima, in quorum honorem etiam Festa *Marcelli* celebrabant. Hic, auctore Plutarcho, primus familiæ suæ dictus fuit *Marcellus*, id quod binis inscriptionibus apud Fuluium Vrsinum confirmatur, in quibus huius Marcelli pater sine vlllo cognomine sic exprimitur.

MARTEI

M. CLAVDIVS. M. F.

M. CLAVDIVS M. F.

CONSOL.

CONSOL VOVIT.

HINNAD. CEGIT.

Vtraque harum inscriptionum in lapide Peperino, vt vocant Itali, sculpta visitur. quarum prior, in dedicanda Marti statua, vt videtur, facta, nuper extra portam Capenam, vbi Martis templum erat, reperta fuit: posterior, in qua est elogium huius M. Claudij, non ita pridem prope Suburram inuenta est. Ex quibus satis liquet, errorem esse; quòd in Fastis Consularibus M. Claudio Consuli anno CDLXVI. & patri ipsius Consuli A. V. C. CDXXII. Marcelli cognomen tribuitur. Porrò inscriptiones istæ multò sunt Duiliana vetustiores: cùm forma litterarum in Duiliana sit ab æuo Augusti, sub quo basis Columnæ Rostratæ fuit renouata sic, vt lingua tantùm prisca in ea retenta sit: in ista autem Claudiana, non lingua solum, sed & orthographia antiqua conseruata fuerit; vt cùm ex forma litterarum eiusdem æui, quas Romani paullò antè è Sicilia & Magna Græcia mutuati fuerant, tum ex Græcis populorum istorum numismatis apparet, maximè LEONTINON, & NEOGOLITON. Similes sunt litteræ in tabella ænea, quæ penes est Fuluium Vrsinũ.

L. TERENCEIO. L. F.

C. AFRVVENIO. C. F.

L. TVRPILIO. L. F.

M. ALBANI. L. F.

T. MVNATIO. T. F.

QVAISTORES

AIRE MOLTATICOD

DEDERONT

In qua inscriptione illud notatu dignum est, verbum MOLTATICOD, merè Romanum esse, & antiquum; quemadmodum & VOX HINNAD in illa Claudiana, quod nomen est civitatis Siciliae, vt scribit Ptolemæus. Romani enim sæculo isto vocalibus litteram D. subiungebant, vt ex Plautino illo MEDERGA, & ex inscriptione Duiliana in ALTOD MARID, alijsque monumentis, apparet.

M. Claudium Marcellum Augusti Nepotem, vide infrà in litterâ M.

Caput CLEOPATRÆ Ægypti Reginae, quæ coniux fuit 46
M. Antonij Triumviri, repræsentatum est ex gemma anulari, qualis formæ, & grandiuscula (Itali *Prasma* vocant) pulcherrimi coloris, & artificij consummatissimi. Capiti diadema Regium impositum, arcus item & pharetra ponè collum addita, eò quòd in Dianæ forma expressa fuerit. Eò enim insanie devenit Antonius (vt Plutarchus & Dion scribunt) vt se quidem *Osfiris*, Cleopatram autem *Isidis* nomine appellari vellet: quos Deos antiquitus eosdem cum Sole & Luna, siue Diana, fuisse constat. Et hoc est, quòd in plurimis Antonij numis argenteis, ipse in forma Solis cum corona radiata, alijsque signis Solem significantibus, expressus videtur; Cleopatram verò imagini Luna, vt in quadam anulari gemma, addatur. Vide infrà *Iuliam* iuniorem. Hæc autem imago Cleopatram multò est artificio maiore elaborata, quàm illa, quæ in numis æneis & argenteis, vnà cum imagine Antonij, reperitur. Sed opere & artificio omnes antecellit ea, quam in fragmento etiam gemmæ Corniolæ cælatam Fulvius Ursinus habet, in qua imago *Cleopatra* cum serpente in pectore conspicitur, ob historiam mortis eius; quæ apud Plutarchum, aliosque auctores, legi potest.

47 Caput COELII CALDI Consulis Romani anno v. c. DCLIX. ex binis eius numis repræsentatum est, quos in memoriam aui sui *Cælius Caldus* Triumvir Monetalis cudi fecit, qui Ciceroni in Proconsulatu Ciliciæ Quæstor fuit. In altero numo, præter titulum Consulatus, quem Cælius, referente Cicerone, velut homo nouus eloquentia sua adeptus est, tabella insuper impressa est, quam ille iudicio perduellionis exhibuit, duabus litteris L. D., exemplo iudiciariæ tabellæ Cassij, in qua litteræ A. C. notæ erant Absolutionis, & Condemnationis; sicut istæ Cœlianæ, Liberationis, & Damnationis.

48 Imago L. CORN. LENTVLI cognomento LVPI, non ita olim Tiburi reperta fuit, cum tabella ænea, in qua eiusdem *Lentuli* nomen hoc modo inscriptum exstat: L. CORNELIVS. CN. F. PR. SEN. CONS. A. D. III. NONAS. MAIAS. SVB. ÆDE. KASTORIS. &c. *Lentulus* enim cùm Prætor esset anno v. c. DXCIV. Senatus nomine Tiburibus verba illa respondit, quæ in ea tabella insculpta sunt, quæque in libro de Legibus & Senatusconsultis Romanorum referuntur. Ob isthæc igitur verba, quòd per ea populus Tiburtinus à certis calumnijs, quibus delati erant ad Senatum, liberaretur, non Senatusconsulti tantùm memoriam, quo absoluti, sed & L. Cornelij Prætoris, qui Senatus nomine ad ipsos verba fecerat, imaginem ad posteros transmittere voluerunt. Anulus autem ille, ex metallo perfectus, qui ponè imaginem eius conspicitur, suspicari nos facit, eam pariter cum dicta tabella, in publico aliquo ciuitatis Tiburtinæ loco, parieti aut muro affixam, aut appensam fuisse.

49 Effigies P. CORNELII SCIPIONIS AFRICANI, in petra nigri coloris, & durissima quæ silicem refert, efficta est; iam olim Literni inuenta, oppido Campaniæ, vbi ipse Scipio villam habuisse, ibidemq; post exilium obiisse legitur. Senilem exhibet ætatem, & ramosos capillos atque barbam: vt prorsus cum Bliniano hoc loco conueniat, lib. 7. cap. LIX. *Primus omnium radi quotidie instituit Africanus.* &c. Liuius libro XXXVIII. Literni statuem Africanum se vidisse scribit: *Nam & Literni.*

Literni, inquit, *monumentum, monumentoq; statua superimposita fuit, quam tempestate disiectam nuper vidimus ipsi.* &c. paullo enim prius de eodem Africano dixerat: *Vitam Literni egit, sine desiderio urbis. morientem rure eo ipso loco sepeliri se iussisse ferunt, monumentumq; ibi adificari, ne funus sibi in ingrata patria feret.* &c. Non tamen confirmare ausim, quod hæc ipsa effigies in statua illa fuerit; sicut nec in illa altera, quæ Romæ erat extra portam Capenam, cuius idem Liuius meminit. Alia eiusdem Africani effigies apud Fuluium in gemma exstat, quæ etatem præ se fert iuuenili nonnihil grandiolem, & velut maturam: facta, vt apparet, cum ipse in Africa bellum gereret. De ea, ex ratione similitudinis quam habet cum lapide superiori (eam Itali *Hiccolum* vocant) conijcere est; quod artificiosa manu perfecta fuerit. In pectore *Serapidis* habet imaginem, qui idem est cum Ioue, cuius filius fuisse credebatur Africanus, vt auctor est Liuius lib. 26. Plinius lib. 16. cap. 44. Val. Maximus cap. 3. lib. 1. & Quinctilianus cap. 4. lib. 2. *Publius Scipio* (scribit Auctor de Viris illustribus) *ex virtutibus cognominatus Africanus, Iouis filius creditus fuit. nam antequam conciperetur, serpens in lecto matris eius apparuit.* &c. ob quam eandem historiam, in pectore imaginis Alexandri Magni caput Iouis Ammonis positum visitur, cum & ipse Iouis filius esse crederetur: id quod à compluribus Historicis, Græcis maximè, scriptum est; teste Agellio cap. 1. lib. 7. *Quod de Olympiade, inquit, Philippi Regis uxore, Alexandri matre, in historia Græca scriptum est; idem de P. Scipionis quoque matre, qui prior Africanus appellatus est, memoriæ datum est: nam & C. Oppius, & Iulius Hyginus, alijsq; qui de vita & rebus Africani scripserunt, matrem eius diu sterilem existimatam tradunt: P. quoque Scipionem, cum quo nupta erat, liberos desperauisse: postea in cubiculo atque in lecto mulieris, cum absente marito cubans sola obdormisset, visum repente iuxta eam cubare ingentem anguem, eumq; ijs qui viderant territis & clamantibus, elapsum inueniri non quisse: id ipsum P. Scipionem ad Aruspices retulisse; eos sacrificio factò respondisse, fore vt liberi gignerentur: neque multis diebus postea, quam ille anguis in lecto visus est, mulierem concepisse, concepti fetus*

*signa atque sensum pati: exinde mense decimo peperisse, natumq; esse hunc P. Scipionem Africanum, qui Annibalem, & Carthaginenses in Africa bello Punico secundo vicit. &c. Aliæ insuper binæ eiusdem Africani imagines in Cameo (vt eam gemmam Itali vocant) apud Vrsinum spectantur, faberrimè sculptæ; & perquam similes ei, quam Linterno allatam dixeramus: neque inconueniens fuerit, si eas gemmas anulis inclusas fuisse existimemus, quas ex eadem familia *Cornelia* oriundi gestarint, cum Valerius Maximus scribat, filio Africani, tanquam degeneri, à Censoribus anulum fuisse è manibus detractum, in quo caput *Africani* insculptum erat. Notum est enim veteres maiorum imagines in anulis gestasse, vel ex hoc Ciceronis loco lib. v. de Finib. *Nec tamen Epicuri licet obliuisci, si cupiam, cuius imaginem non modo in tabulis nostris familiares, sed etiam in poculis, & in anellis habent. &c.**

H

Numus, in quo P. CORNELII SCIPIONIS NASICÆ est effigies, mediæ est magnitudinis ex metallo, artificij, vt apparet, non vsque adeò exquisiti, sed vetustati temporum respondentis, quibus cusus est; anno nimirum v. c. DL. id quod ex figura litterarum sæculi illius colligitur, quæ perquam sunt similes Græcis Siciliæ & Magnæ Græciæ characteribus: inde enim Romani primas litteras Latinas mutuati sunt, quæ hodie in inscriptionibus vetustioribus, maximè in ea, quæ pertinet ad Marcellum Consulem. A. v. c. DLXVI. de qua suo loco egimus, reperiuntur. Porro in antica numi huius parte, imagini *Nasica* nomen quoque adscriptum est *NASSICA*: quod certissimum est eius sæculi antiquitatis signum, cum priscis Romanis geminationem litteræ s. familiarem fuisse videamus, velut in *CAVSSA*, *IMPERIOSSVS*, alijsq; quæ in marmoribus vetustis, maximè Capitolinis, reperiuntur; in quibus orthographia vetus Romana conseruata est. Ipsa imago *Nasica* ætatem quasi viginti octo annorum ostendit, cum scribat *Liuius*, *Nasicam*, cum *Matrem Idæam* hospitio reciperet (in cuius rei memoriam numus hic cusus est) nondum fuisse *Quæstorium*, qui Magistratus anno demum ætatis xxx. dari solebat ante *Ædilitatem*

litatem & Præturam, quæ Consulatum præcedebant: vnde Liuius eum vocat, *adolefcentem nondum Quæstoriam*; & fimiliter Valerius Maximus, Liuium imitatus. Filium ipsum faciei pulcrum est & amabile, quodque quasi confirmet Senatus Romani de illo iudiciũ, quo vnus *Nasica* (velut Liuius ait) *in tota ciuitate fuit vir optimus iudicatus*. &c. Plinius cap. 34. lib. VII. *Vir optimus*, inquit, *semel à condito æuo indicatus est Scipio Nasica à iurato Senatu*. &c. Cuiusmodi iudicium (vt rectè idem Liuius scribit) *nemo non omnibus honoribus, imperijs, & triumphis anteponeret*. &c. Quamobrem verosimile est, quod quispiam Cornelix familiæ, cuius & Nasica fuit, cum Monetalis Triumuir esset; in memoriam honoris familiæ suæ tributi numum hunc percusserit. Sicut Corniolam; in qua eadem est imago, credibile est à quopiam *Cornelia* gentis in anulo gestitam fuisse: quomodo Cicero scribit *Lentulum*, coniurationis Catilinariæ focium, imagine aui sui *Cornelij*, quam in anulo habebat, signare consueuisse. Prætereà, quod propius ad nostrum institutum, & *Nasica* numum facit, in amethysto gemma imago *Q. Claudie* Virginis Vestalis (quæ & ipsa cum matronis Romanis Matrem Idæam excepit) artificiosissimè sculpta visitur; eamque gemmam in anulo *Claudij* alicuius fuisse non de nihilo suspicari licet: à quo etiam, Monetalis Triumuir cum esset, numus argenteus cufus est cum *Claudie* imagine, addita inscriptione VESTALIS: de qua Tacitus scribit; & Valerius Maximus, quod statua ipsi in vestibulo templi Matris Idææ dicata, cum templum bis conflagrasset, incolumis tamen permanferit. Taciti verba lib. 4. hæc sunt: *Adduntur sententiæ, vt mons Cælius in posterum Augustus appellaretur, quando cunctis circumflagentibus, sola Tiberij effigies sita in domo Iunij Senatoris, inuiolata mansisset. Euenisse id olim Claudie Quinctæ, eiusque statuam vi ignium bis elapsam, maiores apud eadem Matris Deum consecrauisse*. &c. Val. autem Maximi hæc ex lib. I. cap. VIII. *Quod Quinctæ Claudie statua in vestibulo templi Matris Deum posita, bis ea eade incendio consumpta, in sua basi flammis intacta stetit*. &c. De his ipsis, *Nasica* nempe & *Claudia*, deque hoc ipsorum facto, sic scribit Cicero in oratione de Haruspicum responsis:

Sponsis: Hac igitur vate suadente quondam, defessa Italia Punico bello, atque ab Annibale vexata, sacra ista maiores nostri, ascita ex Phrygia Romæ collocauerunt: quæ accepit vir is, qui est optimus à populo Romano iudicatus, P. Scipio; femina autem, quæ matronarum castissima putabatur, Quincta Claudia, &c. itemque Liuius lib. xxix. rem integram paulò copiosius sic enarrat: Ciuitatem eo tempore recens religio inuaserat, inuento carmine in libris Sibyllinis, propter crebrius eo anno de cælo lapidatum inspectis. Quandocumque hostis alienigena terra Italiæ bellum intulisset, cum pelli Italia, vinciq; posse, si Matris Idææ Pessinunte numen Romam aduectum foret. &c. & paulò post: Legati Asiam petentes, protinus Delphos cum descendissent, oraculum adierunt consulentes. responsionem esse ferunt per Attalum Pergami Regem, compotes eius fore quod peterent. Cum Romam Deam deuexissent, tum curarent, ut eam, qui vir optimus Romæ esset, hospitio acciperet. &c. Idem. Liuius paulò inferius subiungit: Eò accessit consultatio de Matre Idæa accipienda: quam, præterquam quod M. Valerius vnus ex legatis prægressus, actutum in Italia fore nuntiauerat, recens nuntius aderat, Tarracina iam esse. Haud parua rei iudicium Senatam tenebat, qui vir optimus in ciuitate esset. Veram certè victoriam eius rei sibi quisque mallet, quàm vlla imperia, honorésve suffragio seu patrum, seu plebis delatos. Patres Conscripti P. Scipionem Cn. filium, eius qui in Hispania ceciderat, adolescentem nondum Quæstorium, iudicauerunt in tota ciuitate virum optimum esse. P. Scipio cum omnibus matronis Ostiam ire iussus obuiam Deæ, isq; eam de nauis accipere, & in terram elatam tradere perferendam matronis. Postquam nauis ad ostium Tiberini amnis accessit, extulitq; in terram, matrone primores ciuitatis, inter quas vnus Claudiæ Quinctæ insigne est nomen, accepere, cui dubia (ut traditur) anticà fama, clariorem ad posteros tam religioso ministerio pudicitiam fecit. Eæ per manus succedentes, deinde alia alijs, omni effusa ciuitate obuiam, thurribulis ante ianuas positis, quæ præferebatur, atque incenso thure, precantibus ut volens propitiâq; urbem iniret, in eadem Victoria, quæ est in Palatio, pertulere Deam pridie Idus Aprilis, isq; dies festus fuit. populus frequens dona Deæ in Palatium tulit, lectister-

niumq;

niumq; & ludi fuere *Megaleſtia* appellati. &c. Sed contraria his idem *Liuius* videtur adferere lib. 37. dum *Valerij Antiatris* auctoritatẽ ſecutus, ludos illos omnium primum in templi dedicatione celebratos ſcribit. Poſtquam enim de *Nafica* locutus eſt, ſubiicit: *Per idem ferè tempus ædes Matris Magnæ Idææ dedicata eſt: quam Deam is P. Cornelius aduectam ex Aſia, P. Cornelio Scipione, cui poſt Africano fuit cognomen, P. Licinio Coſs., in Palatium à mari detulerat. Locauerant ædem faciendam M. Liuius, C. Claudius Cenſores, M. Cornelio, P. Sempronio Coſs. tertiodecimo anno, poſtequam locata erat, dedicauit eam M. Iunius Brutus; ludiq; ob dedicationem eius facti, quos primos ſcenicos fuiſſe Valerius Antias eſt auctor, Megaleſtia appellatos. Valerius quidem Maximus lib. 8. cap. 15. priorem Liuij narrationem ſequitur his verbis: Rarum ſpecimen honoris à Scipione quoque *Nafica* oboritur, eius namque manibus & Penatibus nondum *Quæſtorij*, *Senatus Pythij Apollinis* monitu Peſinunte accerſitam Deam excipi voluit; quia eodem oraculo præceptum erat, ut hæc ministeria *Matri Deum* à ſanctiſſimo viro præſtarentur. Explicata totos faſtos, conſtitue omnes currus triumphales, nihil tamen morum principatu ſpecioſius reperies. &c. Porrò ad ludos illos, quos *Megalenſes* *Liuius* appellatos ſcribit, poſtica numi huius pars haud dubiè referri debet; in qua caput bouis eſt, ad denotandum ſacrificium ante ipſos ludos ab *Ædilibus* fieri ſolitum: velut in compluribus antiquitatis monumentis videmus, in ijs maximè, quæ ſunt *Domitiani*, in quibus ipſe boue faciens cernitur, propter ludos *ſæculares*, quos decimumquartum celebravit: qua de cauſa in numo iſto duorum *Ædilium*, ad quos ludorum cura tunc pertinebat, nomina ſunt poſita hoc modo: C. VAL. C. SEX. ÆD. PLE. hoc eſt: C. VALERIVS. C. SEXTIVS ÆDILES. PLEBEI. Vterque ex familia plebeia erat oriundus, cum *SESTIA* familia per ſ. ſcripta, eſſet patritia: ſicut & *Valeriæ* gentis familiæ partim patritiæ fuerunt, partim plebeia. Et ex inſcriptione iſta aperte colligitur, quòd cura ludorum *Megalenſium* principio penes *Ædiles* plebeios fuerit (quod ipſum & *Dion* ſcribit lib. 43.) & primos qui ludos illos fecerunt, fuiſſe *C. Valerium* & *C. Sextium*, anno *Vrbis* *DXLIX.* *Coss.* *Cornelio**

lio Cethego, & Sempronio Tuditano, eandemque curam postmodum cum Ædilibus Curulibus, Atilio Sarano & Scribonio Libone, communicatam fuisse decennio post, anno Urbis DLIX. Scipione Africano iterum, & Sempronio Longo Coss. velut ex his Liuij verbis lib. 34. colligitur. *Megalensia ludos scenicos, C. Atilius Saranus, L. Scribonius Libo Aediles Curules, primi fecerunt.* &c. Hoc enim Liuius vult, primos ex Ædilibus Curulibus, qui hos ludos celebrarunt, fuisse *Atilium Saranum, & Scribonium Libonem*: quod & Asconij Pædiani commentarijs in Cornelianam Ciceronis orationem confirmatur, quamuis Asconius scribat ludos à dictis Ædilibus factos, non *Megalenses*, sed *Romanos* fuisse appellatos, quod aliter subsistere non posset, cum alteri ab alteris nimium inuicem distarent: *Megalenses* enim a. d. XII. Aprilis, Matri Magnæ Idææ; *Romani* autem a. d. XXXI. Augusti, Conso, & Magnis dijs, Ioui scilicet, Iunoni, & Mineræ, fiebant. Sed fieri potest, vt Cicero in loco, quem citat Asconius, alios annales, & fortasse Valerium ipsum Antiatem secutus fuerit, non nihil ab ijs discordantes, quos Liuius auctores habuit, qui non paucis in locis ab alijs dissentit, ob auctorum, quos sequebatur, diuersitatem. Cum Liuius conuenit Val. Maximus lib. 2. cap. 4. scribens: *Per quingentos autem & quinquaginta octo annos, Senatus populo mixtus spectaculo ludorum interfuit; sed hunc morem, C. Atilius Saranus & L. Scribonius Libo Aediles, ludos Matri Deum facientes, superioris Africano sententiam secuti, discretis Senatus & populi locis, soluerunt: eaque res auertit vulgi animum, & fauorem Scipionis magnopere quassauit.* &c. vnde verissimum esse liquet, populum Romanum, per quingentos & quinquaginta octo annos, Senatui mixtum ludos spectare solitum; donec decretum Scipionis Africano Consulis secuti Ædiles Curules, Atilius & Scribonius, anno v. c. DLIX. populum & Senatū sedibus distinxerunt in ludis Megalensibus, vel certè Romanis, si in ijs, secundum Ciceronem in Corneliana, à dictis Ædilibus huiusmodi separatio facta fuit. Dicemus igitur *Scipionem Nasicam* non solum ludos *Megalenses* instituisse (velut ex postica numi huius parte, & ex Liuij verbis superius citatis, disertim apparet) sed templum quoque

quoque eiusdem *Marris Idææ* dedicasse: quod præter alios scriptores, Auctor quoque libri de Viris illustribus aperte testatur, tamen Ovidius contradicere videatur in lib. 4. Fast. illis versibus:

*Nasica excepit, templi non existit auctor;
Augustus nunc est, ante Metellus erat.*

Quorum versuum priorem Pomponius Lætus sic corrigebat: *Templi tunc existit auctor*: causam dicens, quod templum illud primum à Nasica dedicatum, cum bis incendio conflagrasset, semel à Q. Cæcilio Metello, iterum ab Augusto, instauratum restitutumque fuerit. De iisdem ludis, ut multa reliquorum scriptorum loca hinc prætermittam, sic scribit Cicerone in oratione de Haruspicum responsis, ut nos Asconij auctoritatem secuti legimus: *Nam quid ego de illis ludis loquar, quos in Palatio maiores nostri ante templum Marris Magnæ fieri celebrariq; voluerunt? Qui sunt more, institutisq; maxime casti, sobrennes, & religiosi. &c. Quorum religio tanta est, ut ex ultimis terris accersita, in hac urbe confederit: qui vni ludi ne verbo quidem appellantur Latino; ut vocabulo ipso, & appetita religio externa, & Marris Magnæ nomine suscepta declaretur. &c.* Ex quibus verbis aperte videas, quàm non vera sit *Megalensium* etymologia, à Varrone alijsque Grammaticis tradita.

Imago L. CORNELII SULLÆ in numo argenteo exstat, quem in patris memoriam filius eius *Faustus* cudi fecit. Eadem effigies in gemma anulari insculpta est, quam sine dubio aliquis Cornelie familiæ gestitavit: cuius cum fragmentum tantum quoddam supersit, hinc relata non est. Reperitur etiam hæc Sullæ effigies in numo quodam argenteo, multo post tempore, memoriæ eius ergo, non ut moneat loco esset, cuso: in cuius antica parte, caput *Sullæ* tectum pelle leonis; insculptum est; ob eandem, ut opinor, causam, qua imago *Fausti* eius filij in forma Herculis diademate redimiti inuenitur. In postica verò huius, de qua sermo est, parte, tria illa trophæa expressa sunt (quibus Sulla signare solitus fuit) cum titulo, LIBERATOR VRBIS P. P. cuius inscriptionis Plutarchus quoque in Sullæ vita facit men-

50

tionem. Eadem hæc imago (quantum per figuræ exiguitatem intelligi potest) in statua equestri conspicitur , quæ in postica cuiusdam numi aurei Consularis parte cum hisce litteris insculpta est: SVLLÆ. FELI. DICT. quod quidem ad locum Appiani Alexandrini facit , cuius verba Græca lib. 1. bell. Ciu. Latine sic sonant: *Omnia Sulla acta, tam Consulis quam Proconsule, rata s. p. Q. R. habuit, & statuam auratam equestrem pro Rostris ei posuit, hoc titulo: CORNELIO. SVLLÆ. IMPERATORI. FELICI. Sic enim ab adulatoribus vocabatur, ob perpetuos rerum contra inimicos gestarum successus; quam adulationem Sulla in cognomen vertit. Inueni etiam Commentarios, qui tradant, eum hoc s. c. VENVSTVM appellatum, quod eò facilius credo, quando & FAVSTI cognomen accepit, non alienum à significatu festini, gratiosij, &c.*

I CRATIPPI Philosophi *Mytilenæi* Hermes tantum exstat, cum quadratis hisce litteris, ΚΡΑΤΙΠΠΟΣ ΑΣΚΙΩΝΔΟΥ ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ. Caput tamen huic Herme deest, iniuriâ temporis truncatum. Cicero Cratippi mentionem facit sæpè, nimirum quod filij sui præceptor esset. Et Plutarchus in Pompeij vita, dissertationem de Prouidentia coram ipso Pompeio post cladem Pharsalicâ ab eodem habitam recenset.

51 Effigies CYNEGIRI Atheniensis in numo argenteo tetradrachmo exstat, quem cudi fecerunt Athenienses in eius memoriam, cum hac inscriptione, ΚΥΝΕΓΕΙΡΟΣ ΑΛΚΙΜΟΣ. In postica numi parte nauem cum duabus manibus videre est, ob historiam, quam Iustinus lib. 2. sic recenset: *Cynegiri quoque militis Atheniensis gloria, magnis scriptorum laudibus celebrata est; qui post prælij innumeras cædes, cum fugientes hostes ad naues egisset, onustam nauem dextra manu tenuit, nec prius dimisit, quam manum amitteret: tum quoque amputata dextra, nauem sinistra comprehendit, quam & ipsam cum amisisset, ad postremum morsu nauem detinuit: tantam in eo virtutem fuisse, ut non tot cædibus fatigatus, non duabus manibus amissis victus, truncus ad postremum, & veluti rabida fera den-*
ribus.

ribus dimicauerit. Ducenta millia Persæ eo prælio sine naufragio amisere. &c.

Imago DEMETRII filij Antigoni Macedoniæ Regis, ex numo eius argenteo tetradrachmo desumpta est: in cuius inuerfa parte, Neptuni est figura cum pedè innixo naui rostro, cū hac inscriptione, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ. Quæ figura cū in altero quoq; numo eiusdem tetradrachmo impressa sit, qui in parte postica victoriã supra rostrum naui tenet, credibile est figuris huiusmodi victoriã significare naualem, quam Demetrius de Ptolemæo Ægypti Rege tulit, sibiq; Cyprum subiecit, vt Plutarchus narrat in vita huius ipsius Demetrij, qui Poliorcetes; hoc est, *urbium expugnator*, siue, vt Plautus vocat, *urbi-capus* cognominatus fuit.

Imago DEMETRII cognomento NICATORIS, non *Nicanoris*, vt libri vulgati habent, Macedoniæ Regis, ex numo eius tetradrachmo repræsentata est; in quo non solum NICATOR, sed ΘΕΟΣ quoque cognominatur his verbis, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΘΕΟΥ ΝΙΚΑΤΟΡΟΣ. Numus ille insignis est artificij, & exstat ei similis aureus, cuius octodrachmarum pondus est.

Effigies DEMETRII Syriæ Regis cognomento SOTERIS, in numo visitur argenteo; qui inuersus idem cognomen exprimit, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ. Hic à patre Seleuco pro Antiocho Epiphane Romam fuit missus obses: sed mortuo Antiocho denegata à Romanis domum redeundi potestate, profugit simulata venatione; & in regnum suum receptus est, quod postea decem annis obtinuit. De eo scribit Athenæus lib. 10. cap. 12. quod vino & luxui deditus fuerit: quæ fortassis causa est; cur in postica numi huius parte Cornucopiæ impressum fuerit.

Caput DEMOSTHENIS ex figura marmorea repræsentatum est, quæ abhinc annis aliquot Tarracone in disco marmoreo inuenta fuit: cuius adumbrationem seu delineationem Antonius Augustinus Fuluius Ursino olim miserat. qui non satis sibi

constare ait, cuius sit ea effigies, quamvis inclinēt, vt Demosthenis Atheniensium in bello Peloponnesiaco Imperatoris imaginem referat potius, quàm alterius Demosthenis oratorum principis, quamvis & ipse Atheniensis fuisse legatur.

56 Imago DIOGENIS Philosophi Cynici ex marmore sculpta est; & quantum ex formę paruitate colligere licet, ornandę Bibliothecę aut Pinacothecę alicui asseruari solita fuit. Pallio duplici superinduta est, secundum quod Horatius de eodem Diogene scribit: *Contra, quem duplici panno patientia velat, &c.* Nam tametsi pallij duplicis inuentionem *Antistheni* præceptoris Diogenis vulgò tribuunt, non tamen desunt eruditi homines, qui Diogenem primum eius auctorem faciant. Exstat & figura in postica parte numismatis cuiusdam ænei, & grandiusculi (*Contorniatum* vocant Itali) in qua sedet Diogenes baculum velut clauam manu tenens, hac scilicet in re Herculem imitatus, velut Theon Sophista in libro Exemplorum de eodem scriptum reliquit, his verbis: *Imitatore se esse voluit Hercules cum scipione obambulans, & quarens quos reddere meliores posset.* &c. In capite verò pileolum gestat rotundum, conuenienter illi imagini marmoreę. Quę etiam res mihi persuadet, vt effigiem aliam, quę apud Fuluium in gemmā conspicitur, potius *Diogenis* quàm *Pythagorę* esse credam, ob eundem pileolum: vt ita clypeus, cui insidentem eum gemma exhibet, quique *παλιγγενεσίαν* Pythagorę significare poterat, potius sit scyphus ille, siue cupa, qua Diogenes pro poculo vsus fuisse legitur; quàm scutum, aut clypeus militaris, quem dicitur Pythagoras agnouisse, tanquam sibi in Troiano bello, cum Euphorbus esset, gestatum: vnde & Horatius dixit, *Clypeo Troiana re fixo Tempora testatus, &c.* itemque, *Pythagorę arcana renati, &c.*

57 DIOMEDIS Herois caput, vnà cum nomine, in numo æneo, paullò quàm communiter sunt minusculo, exstat. In postica eius numi parte, *Victorię* est simulacrum, cum inscriptione, *ΕΠΙΓΑΙΟΥ ΠΑΠΙΡΙΟΥ*. Sunt qui putent ab *Ætolis* esse, quorum princeps fuit *Tydeus* Diomedis pater. Penes Fuluium Vrsinum numisma argenteum didrachmum *Ætolorum* exstat;

exstat; quod inuersa sui parte, Mercurij, tutelaris Ætolix Dei, simulacrum cum Tydei nomine exhibet. Similiter fieri potuit, vt ab iisdem Ætolis Diomedis effigies, memoriæ ergo, in numo illo cuderetur, quo tempore *C. Papius Carbo* prouinciam illam Proconsule, aut Prætor obtinuit; vt in libro de familijs Romanorum, in gente *Papiria*, copiosius dictum est.

DOCIMI Herois imago, ex numo æneo mediocris magnitudinis desumpta, à populo Docimensi videtur facta in memoriam conditoris ciuitatis suæ Docimij in Phrygia; cuius meminit Stephanus, dum scribit, ciuem ex hac ciuitate vsitatè & κατὰ συνήθειαν dici Δοκιμῖον, cum ex regula & κατὰ τέχνην Δοκιμῆς dici deberet, quomodo & in numo ipso exprimitur. 58

Imago CN. DOMITII AHENOBARBI, proau, teste Suetonio, *Neronis* Imperatoris, ex numo eius argenteo, qui Romano denario æquiualeat, desumpta est. Factam fuisse crediderim, quo tempore ipse classi præfuit in mari Ionio, vt Dion refert lib. 48: Fuit vnus ex percussoribus Cæsaris, & post bellum Philippense, M. Antonio se coniunxit, teste eodem Dione; cuius verba legi possunt, loco citato, & in libro de Familijs, in gente *Domitia*. 59

Imago EURIPIDIS Poëtæ Tragicæ, ex marmore sculpta visitur, in pectore nomen, vt nunc scribunt, habens ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ; non verò ΕΥΡΕΙΠΙΔΗΣ, quod ratio poscebat, & in Herma eius apud Fuluium Vrsinum apparet: ibi enim legitur ΕΥΡΕΙΠΙΔΗΣ ΜΝΕΣΑΡΧΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΣ: itemque in signo quodam marmoreo, in cuius basi exstat, ΕΥΡΕΙΠΙΔΗΣ. Legimus, librum ipsius Euripidis manuscriptum, qui 75. eius tragœdias continebat, Ptolemæo Ægypti Regi ab Atheniensibus fuisse dono missum, exornandæ (vt & Galenus scribit) bibliothecæ eius Alexandrinæ causa. Annos natus LXXV. à canibus Archelai Macedoniæ Regis, cum quo viuebat, laniatus interiit. Et quòd non liceret Atheniensibus ossa eius Pellæ sepulta Athenas transferre, cenotaphium ipsi posuerunt, eiusque statuam in Theatro dedicarunt, vt Pausanias scribit, quamuis. 60

uis dissentiente Strabone: cuius fortasse statuae caput est, quod penes eundem Vrsinum reperitur, (quamuis Constantinopoli altera eiusdem statua fuerit) inque eius basi inscriptum ΕΥΡΕΙΠΙΔΗΣ, secunda, vt dixi, syllaba producta; vt ex epigrammate Ionis Poetae apparet, ac Sidonio Apollinari.

61

Caput FAVSTI *Sulla* filij, ex numo eius argenteo vsitati ponderis desumptum est. Anterior numi pars nomen habet FAVSTVS; postica verò FELIX. Dictum est autem superius, patrem eius Sullam duobus cognominibus vsurum fuisse: & Plutarchus scribit, eum, quòd non minus felix, quàm fortis esset, in litteris subscribere solitum fuisse EPAPHRODITVS; & trophaeis in Græcia erectis inscribi iussisse, L. CORNELIVS. SVLLA. EPAPHRODITVS. Hinc voluit, vt liberi sui ex Metella vxore geniti, filius quidem *Faustus*, filia autem *Fausta*, appellarentur. *Fausti* effigies in forma Herculis adolescentis, ad imaginem patris sui respicit, quæ in capite leonis pellem gerit. Diadema denique in capite eiusdem, ad illud alludit, quod Plutarchus scribit; Caium scilicet Mithradatis collactaneum, *Cidarim* insignis & artificij & pretij, Fausto donasse. Quæ nihil fuit aliud, quàm *diadema*: vt ex Plutarchi verbis colligitur, qui in Pompeio appellat *Cidarim*, quod in Luculli vita diadema vocat, his verbis: Τιγράνης &c. καὶ τὸ διάδημα τῆς κεφαλῆς ἀφελόμενος, ἔθηκε ἀπὸ τῶν ποδῶν. &c. In Pompeij autem vita de hoc ipso Tigraue memorat: καὶ τέλος ὡς ἀπὸς αὐτὸν ἦλθε Πομπήιον, ἀφελόμενος τὴν κίδαριν ὤρμησε ἀπὸ ποδῶν εἶναι. &c. κίδαρις autem, & κίταρις, apud Græcos eandem rem denotant, mutata, vt apud Latinos quoque, δ. littera in τ. ex antiqua scribendi consuetudine.

62

Imago GELONIS Siciliae Regis, in numo eius argenteo didrachmio exstat; in cuius postica parte, biga duorum equorum visitur, cum inscriptione, ΓΕΛΩΝΟΣ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΣ. Eadem imago in numis vnus drachmæ reperitur. Amicus fuit Romanorum, eiusque multam scriptores mentionem faciunt; & Plutarchus quidem in Dionis vita scribit, quòd Dionysius Tyrannus eum pro *Gelone* ΓΕΛΩΝΤΑ appellarit,

appellarit, hoc est *ludibrium iocumq;* Siciliae, quod nimirum rationem eius regnandi nequaquam probaret.

Effigies GERMANICI adolescentis, in onychino lapide, siue **K**
Cameo, visitur; manu perfectissimi artificis, vt ipsum opus arguit, sculpta, vnà cum ipsius artificis Græci nomine, quod est Epitynchanus: quem Augusti æuo floruisse verisimile est, cuius etiam libertus forsan fuit; cum credibile sit isto æuo imaginem illam Germanici etiamnum adolescentis fuisse factam, cum eum Augustus, referente Suetonio, diu cunctatus, an sibi successorem destinaret, *Tiberio* adoptandum dederit, cum esset Germanicus eius Drusi filius, qui Tiberij frater fuit. Ipsa imago perquam similis est ijs, quas numismata Græca exhibent, à Caligula Imperatore filio eius cusa: ex quarum comparatione certò colligere licet, hanc Germanici effigiem esse, sed in adolescentia ipsius factam.

Caput HANNIBALIS seu ANNIBALIS, ex numo argenteo **63**
tetradrachmo desumptum est: in quo litteræ quæ visuntur Punicæ, nomen eius exprimunt; vt aiebat Petrus Contarenus, cuius hoc olim numisma fuit. Exstat verò apud Vrfinum nobilis quædam gemma (Italico idiomate dicta *Camens*) faberrimè facta, in qua cum Annibalis effigie Amilcar quoque pater eius insculptus est, sicut ex lineamentis conijcere licet, quæ videntur esse patris & filij, itemque ex capitis operimento Afris usitato. Annibalem gemma ista expressit puerili ætate, quasi nouem aut decem annos natum: in qua ætate, Liuius, Appianus, Aurelius Victor, & alij, eum à patre aris admotum, perenne in Romanos odium iurasse scribunt. Quæ quidem historia in Corniola apud eundem Vrfinum visitur; in qua à dextris Amilcar sacra faciens sculptus est, ipso Annibale puero ad aram stante, à sinistris Asdrubal galeatus patruus Annibalis. Nec à vero abhorret, si dicamus gemmas istas Afro alicui Annibalis studioso pro petra anulari fuisse. Et fors fuit, vt illa, quæ duo capita repræsentat, ipsius *Annibalis* fuerit: cum notum sit, eam in agro Perusino prope lacum Thrasimenum, vbi Annibal tetendisse & commoratus fuisse oculo amisso legitur, re-
F pertam

pertam esse. Verba Liuij Historiam illam recensentis lib. 31. vt Græca Appiani de eadem re præteream, hæc sunt: *Fama est, Annibalem annorum ferme nouem pueriliter blandientem patri Amilcari, vt duceretur in Hispaniam, cum perfecto bello Africo exercitum eò traiecturus sacrificaret, altaribus admotum, tactis sacris iureiurando adaectum, se, cum primum posset, hostem fore populi Romani. &c.*

- 64 HELLENIS Herois imago, ex farda gemma, siue Corniola pulcherrima, & artificio exactissimo elaborata, desumpta est, in qua & nomen eius est insculptum. Tradunt Auctores, ab eo Græcos dictos esse ἑλληνας, eumq; Deucalionis, non Phthij fuisse filium, ab eoq; ciuitatem Thessaliæ ἑλλάδα denominatam.
- 65 HERACLITI Philosophi Ephesij, qui ob scriptorum obscuritatem σποτεινός cognominatur, effigies ex Herma eius præsentata est: in qua hæc legitur inscriptio; ΗΡΑΚΛΙΤΟΣ ΒΑΥΣΩΝΟΣ ΕΦΕΣΙΟΣ. Sed & in gemma quadam anulari (*Diasprum* vocant Itali) insigni artificio sculpta visitur apud Fuluium Ursinum. Hic *de rerum natura* librum scripsisse legitur, quem, vt ab eruditis tantum legeretur, in templo Dianæ Ephesiæ deposuit: vnde eum Crates ablatum in Græciam deportauit, & cum Philosophis communicauit, qui *Heraclitei* postea dicti sunt. Copiosè de eo scribit Laërtius, atq; eum sexagenarium hydropisi mortuum esse.
- 66 Imago HERCVLIS Herois, ex Corniola pulcherrima desumpta est: in qua & *Hyle* effigies visitur, qui discipulus eius fuit, vt Theocritus in Idyllio *Hylas* scribit, de quo suo dicemus loco. Nunc minimè alienum à consilio & instituto nostro putamus, si nonnulla ad eandem *Herculis* effigiem spectantia subtexamus. Reperitur itaque imago eius puerilis in marmore, quæ quòd *Hermæ* quadrato imposita sit, eadem fortè est, quam Cicero *Hermeraclam* nominat, de qua nos supra in *Andocide* diximus. In basi huius *Hermeraclæ*, distichon Græcum illud vulgò celebratum exstat:

ΗΛΙΚΙΗΝ ΠΑΙΣ ΕΙΜΙ ΒΡΕΤΑΣ ΔΕΣΤΗΣΑΤΟ

ΦΗΑΙΞ

ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ ΕΙΚΩ ΟΙΣΘΑ ΜΕ

ΚΑΙ ΠΡΟΔΙΚΟΥ.

In eo *Prodicti Cei* Philosophi fit mentio : qui, vt auctor est Xenophon, de *Herculis* pueritia scripsit, quod & Cicero i. offic. testatur; Herculem, nimirum, relicta voluptatis via, alteram quæ virtutis erat, ingressum esse: sic vt post multos labores exanclatos, & domita multiplicia vitiorum monstra, meruerit, vt quidam præstantissimus sculpturæ artifex, ad demonstrandum se quoque post ingentes demùm labores ad illam artificij præstantiam & perfectionem deuenisse, in Corniola, quæ penes Fuluium Vrsinum est, figuram *Herculis* sedentis sculpsit, ac velut interquiescentis, & circa ipsum monstra ab eo domita, cum inscriptione Græca, ΠΟΝΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΩΣ ΗΣΥΧΑΖΕΙΝ ΑΙΤΙΟΣ: innuens, veram quietem & tranquillitatem labore venalem esse, nec aliter acquiri posse. Eiusdem argumenti alteram Corniolam habet idem Fuluius, pulcherrimam, & artificiosissimam; in qua similiter sculptus est *Hercules*, Cerberum fune ligatum ténens, & tria eius capita diuersis vicibus elidens: quæ res visu perquam mira est, nec aliud significat, nisi eum virtutis & laboris operâ vitia domuisse.

Imago HERODOTI Historici, ex marmore est repræsentata, 67 & in pectore inscriptum habet nomen ΗΡΟΔΟΤΟΣ. Alia similis in marmore penes Fuluium exstat, quæ & in pectore idem nomen habet, sed ponè affixa ei est *Thucydides* effigies, ex vno eodemque marmore. Is enim discipulus fuit Herodoti; & tredecim annis natu minor; cum Herodotus LIII. annis ante Peloponesiacum bellum natus fuerit, Thucydides XL. Herodotus apud Thurios in Italia obiit, vnde nonnulli in principio librorum eius legunt, *Herodoti Thury*, & non *Halicarnassæi*. Pater eius *Xyli* nomine fuit vocatus, & non *Lyxi*, vt alibi docuit Fuluius.

HESEDII Poëtæ effigies ex marmore desumpta est, similis 68 illi, quæ in Corniola olim videbatur, quæ nunc intercidit, no-

meneius, ΗΣΙΟΔΟΣ sculptum habens. Illa autem, quæ in Herma marmoreo erat, cuius litteræ tantum hodie leguntur superstites, ΗΣΙΟΔΟΣ ΔΙΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΣ, temporis iniuria perijt. Porrò Hesiodus LX. annis fuit ante urbem Romanam conditâ, & valde senex obiit, vt Plutarchus scribit; qui & prouerbium de eo dici solitum recenset, *ἠσιόδου γυπαίοντος*, &c. Pausanias eius statuæ ex ære meminit, quam Thespij in foro ipsi dedicatam statuerunt, itemque aliarum, quæ ipsi positæ sunt. Et quamuis eum nonnulli *Homero* multo antiquiorem faciant, & Velleius CXX. annis ab eo distinctum scribat; Cicero tamen, alijque scriptores recentiorem crediderunt.

- 69 Imago HIERONIS Syracusarum Regis, in grandiusculo argenteo numo pentadrachmo exstat; in cuius inuersa parte quadriga est, cum Victoriæ simulacro, loco aurigæ: quod fortè inuinit victoriâ Olympicam Hieronis, quam Pindarus prima Oda, siue epinicio Olympionicarum celebrat. Litteræ quoque in numo leguntur, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΙΕΡΩΝΟΣ. Eiusdem effigies in quodam altero numo æneo visitur, cuius postica pars statuam equestrem habet, quam ipsi, referente Pausania lib. 6., *Mycon* Syracusanus artifex sculpsit: cuius quidem *Myconis* Theocritus v. Idyllio meminit, qui que *Aristotelis* imaginem sculpsit, quæ exstat in gemma anulari, quam *Diasprum* dicunt. Sed hæc posterior effigies, nomen tantum habet ΙΕΡΩΝΟΣ. De Hierone multa scribunt Historici, quæ Græci, quæ Latini: apud quos legitur primùm Carthaginensibus amicus fuisse Siciliam tenentibus, sed postea Romanis se coniunxisse, tanquam potentioribus, & ad finem vsque vitæ in eorum amicitia permanfisse.

- 70 Imago HIERONYMI *Hieronis* filij, Syracusarum Regis, ex numo eius argenteo didrachmo desumpta, similis planè est illi alteri, quæ ex ære reperitur. Vtriusque autem generis numus in postica parte fulmen habet, cum litteris ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ. Eius copiosè meminit Polybius, alijque, qui res tempore ipsius gestas descriperunt.

Imago HIPPOCRATIS Medici, in numo æneo exstat; quem 71
Coi in honorem eius, tanquam ciuis sui, cudi fecerunt: sicut
alibi diximus, multas alias ciuitates, ad conseruandam ciuium
suorum memoriam, imagines eorum monetis publicè impres-
fisse. Porrò numus ille inuersus, baculum Æsculapij exhibet
serpente circumuolutum; quod Cois pro insigni fuit, cùm
quòd *Æsculapius* medicinæ inuentor tutelaris eorum Deus es-
set, tum quòd hunc suum ciuem insignem fuisse Medicum de-
clarare uellent. In numis quibusdam Romanis, à *Manio Acilio*
Triumuiro Monetali cufis, idem insigne à familia *Acilia* vsur-
patum est; fortasse ad innuendum nominis etymon, cùm *ἀνείο-
μας* sit *medeor*, vel quòd in familia *Acilia* insignis aliquis Me-
dicus fuerit. Alia eiusdem imago in pulcherrima & summi
artificij Corniola apud Vrsinum uisitur, quam uerosimile est
anulo inclusam gestari solitam fuisse à Medico quopiam Hip-
pocratis studioso. In ea pallium insuper adiectum est, quòd ab
Hippocrate principe Medicorum minimè alienum fuit.

HOMERI imago, ex numo grandia æneo (qui *Contorniatus* 72
Italicè dicitur) expressa est: qui sanè numus cufus uidetur sub
posterioribus Imperatoribus, habetque inscriptum nomen
Ω Μ Η Ρ Ο Σ, contra ueram orthographiæ rationem, quæ scri-
bi iubet Ο Μ Η Ρ Ο Σ, sicut in numis Græcis reperitur: quo-
rum præcipuus est, qui apud Fuluium uisitur, Amastrianorum,
quæ ciuitas in Ponto Smyrnæorum Colonia uidetur fuisse. Is
numus in parte postica figuram habet fluuij Smyrnæorum se-
dentis, qui Meles vocabatur, & iuxta quem Smyrnæi *Home-
rum* natum credebant. Fluuius autem dextra lyram tenet pro-
pter Poëtam Homerum, sinistra ramum; & innititur uasi
aquam effudenti, uisitata fluminum figura, cum litteris Μ Ε-
Λ Η Σ. In alio uerò eorundem Amastrianorum numo, Homeri
effigies fasciam habet in capite, & in postica numi parte Victo-
ria impressa est, palmam manu tenens. Fascia eadem corona-
tus conspicitur Homerus; non tantum in duabus imaginibus
marmoreis, sed etiam in Corniola anulari, itemque in alia ima-
guncula marmorea, in cuius basi Homeri nomen legitur. Chij
quoque

quoque, vt Aristoteles & Iulius Pollux referunt, eò quòd ortum Homeri sibi vendicarent, numismatis suis sphingem, infigne eorum, vnà cum inscriptione XIΩN; in postica autem parte, *Homeri* sedentis & *Iliada* manu, tenentis imaginem imprimebant, cum litteris ΟΜΗΡΟΣ: vt in æreo apud eundem Fuluium numismate videre est, itemque in Corniola antiqua, quam fortè Homeri studiosus quispiam gestauit. Istæ imagines ita inuicem sibi sunt similes, vt ex eodem archetypo expressæ omnes videantur: quamuis Plinius scribat Asinium Pollionem, cum veram Homeri imaginem, quam in bibliotheca sua collocare cupiebat, habere non posset, eam finxisse, vt vnà cum reliquis aliorum Scriptorum poneretur. Aliud insuper Homeri caput apud Vrinum in marmore spectatur; quod cum in via Ostiensi repertum fuerit, credibile est Herme illius esse, paulò ante ibidem inuenti, in quo tria insunt Epigrammata Græca, quorum auctor fuisse creditur Ælianus Historicus, qui *de animalibus* librum scripsit: qui forsan non procul inde villam habuit, vt ex ipsis epigrammatis colligitur, in eo Herma sculptis.

73

Imago HORATII Poëtæ Lyrici, ex numo eius æneo grandiusculo (cuiusmodi numos à tornato in eis circulo *Contorniatos* Italico idiomate appellant) desumpta est. Is porro numus, ob ruditatem operis, Horatiano sæculo nequaquam factus videtur; sed multis post sæculis, cum multorum quoque aliorum illustrium virorum imagines, memoriæ ergò, vno eodemque tempore ab aliquo posteriorum Imperatorum, vt diximus, effingerentur. Nullum est dubium, quin hæc vera *Horatij* imago sit, tametsi non vsquequaque conueniat cum eius descriptione, quæ in libris auctorum habetur: nisi fortè hæc ætate minùs prouectum repræsentat; cum secundùm nonnullorum opinionem LXXV. annos vixerit, secundùm alios LXX. tantùm, staturæ exiguæ, sed obesus, & immatura canitie.

74

HYACINTHI imago, ex Corniola pulcherrima, & artificiosissimè elaborata, expressa est; quæ loco nominis eius symbolicè florem Hyacinthum exhibet, in quem à Poëtis transformatus dicitur.

dicitur. Diadema siue fasciam regiam tenet, propter patrē *Amyclam*, qui Rex fuit Spartaë, siue Lacedæmonis. vnde Virgilius:

Dic quibus in terris inscripti nomina Regum.

Nascantur flores? &c.

Græcos imitatus Poëtas, qui scripserunt in flore hyacintho duas principales nominis eius litteras legi.

Imago HYLÆ, qui discipulus fuit Herculis, siue vt Apollodorus ait, filius, in pulcherrima exstât Corniola, à præstantioris notæ artifice insculpta; simul cum nomine, littera Λ. geminata, ΥΛΛΟΥ, antiquo litteras huiusmodi geminandi more. Similiter autem scriptum id nomen, & in scriptis Theocriti; & Apollodori codicibus, reperitur; nisi quòd nonnunquam metri, aut versus causa, altera littera est omiſſa. De Hyla Poëta, & fabulosi Historici, multa scripserunt: quos consulere quis merito debet.

75

Effigies ISOCRATIS Oratoris Atheniensis, ex Herma eius desumpta est: in quo inscriptum legitur, ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΣ. Caput non præ se fert ætatem nonaginta nouem, aut centum annorum, quos vixisse Isocrates dicitur, sed minùs senilem, aut prouectam. Scribit Plutarchus, Timotheum Cononis filium Isocratis magistri sui statuam à Leochari sculptore sculpi fecisse, & in Eleusine dedicasse. Pausanias aliarum quoque eius statuarum meminit, quæ Athenis in memoriam Isocratis positæ fuerunt, vt & Plutarchus testatur.

76

Imago IUBÆ Mauritanæ Regis senioris, ex numo argenteo desumpta est. De eo Plutarchus in Cæsare scribit, quòd cum Pompeij partes secutus esset, à Cæsare superatus, vnà cum filio suo *Iuba* in triumpho ductus fuerit, & postea ad scribendam historiam, nec sine laude, se contulerit; sic vt & ab Auctoribus inter maiorum gentium Historicos fuerit collocatus.

77

Imago IUBÆ filij suprâ nominati *Iuba*, ex numo argenteo, eiusdem cum denario Romano ponderis, desumpta est; in cuius postica parte, planta Silfij, & sistrum instrumentum musicum,

78

cum,

cum, symbola & insignia Regum Ægypti, visuntur; quamuis in nonnullis alijs numis, Silsum sit, & spicæ supra orbem Lunæ, cum inscriptione, ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. *Cleopatra* enim, vt refert Suetonius, alio nomine *Selene*, siue *Luna*, est appellata: quod nomen ipsi mater sua *Cleopatra* fecerat, quæ similiter *Isidis* & *Lunæ* nomen sibi ipsa sumpserat; sicut maritus eius *M. Antonius Triumuir*, *Bacchi* & *Ossiridis* nomine se appellari fecit. Porrò alia eiusdem *Iubæ* effigies in altero argenteo numo reperitur, in cuius postico Ara est, & supra eam serpens, vnà cum litteris G. T. M T. hoc est, *Genius Tutelaris Mauritanix*; quomodo in alijs G. T. A. explicatum est, *Genius Tutelaris Aegypti*.

- 79 Cameus (vt Itali vocant) siue Onyx, in quo est imago *IULIÆ Augusti* filiæ, Marcelli matrimonio destinatæ, oualis formæ, minoris paullo quàm mediocris magnitudinis, tantum habet artificij, vt artis huius periti perfectius aliquid ex Cameorum genere numquam fuisse visum affirmant. Et coniectura est quorundam non improbabilis, eiusdem hoc esse artificis opus, qui Marcelli effigiem, inferiùs à nobis describendam, sculpsit. Negari vtique non potest, artificis, quicumque is tandem fuerit, præstantiam à natura gemmæ non nihil adiutam esse; quam etiam sagax ille artifex, præter ceteras, elegisse videtur, vt iudicio suo in ea potissimum, quantum ars in hoc operis genere valeat, ostenderet. Ex eadem enim gemma non albedinem tantum cutis humanæ exprimere studuit, quæ in ea conspicitur candidissima; sed & supra lucidissimam capillorum rubedinem, velum itidem rubei coloris, sed obscurioris fecit, inque eo colli candorem, vestesque circa collum terminauit, reliqua imagine in pulcherrimo Corniolæ fundo remanente. Filum ipsum faciei, stupendæ est pulchritudinis; quodque mirificè confirmet ea, quæ de forma *Iuliæ*, & impudicitia, ab Historicis referuntur: quamuis hæc vultus eius diuinitas origini potius (quippe quæ Augusto nata est, qui & ipse formosissimus fuisse legitur) quàm turpitudini morum eius conuenire videatur. Et euidenter apparet, artificem in hac gemma eam vultus serenitatem exprimere

primere voluisse, quam in Homericis versibus legimus expressam, à quibus Phidias sculptor nobilissimus Iouis imaginem desumpsisse fertur: quam etiam Virgilius lib. 1. versu. 259. expressit, cum dixit:

Vultum quo cælum, tempestatesq; serenat, &c.

Atque hanc ipsam eiusdem Iouis serenitatem etiamnum Cameus, qui penes Cardinalem Farnesium asseruatur, ita representat, ut videatur ex ipso Homero esse expressus; itemque Corniola quædam artificiosissima Fulvij Ursini. Non hîc consilij nostri est recensere omnia, quæ de *Iulia* Auctores scripsere, quòd primùm Marcello, deinde M. Agrippæ, demùm Tiberio Imperatori nuptum data fuerit: siquidem minutiora ista, aliâque impudicitia & adulteriorum eius exempla, peti possunt à Seneca, Tacito, Paterculo, Suetonio, Dione, & Macrobio; qui dicta quoque eius nonnulla recitat, quæ velut lasciuiora, quàm ut à nobis iterari debeant, omitimus. Illud fortè memoratu non indignum fuerit, vultum *Iuliæ* in dicta gemma adolescentioris videri ætatis, & eius fortasse temporis, cum Marcelli matrimonio (quod tamen ob eius mortem præmaturam fuit irritum) destinata esset.

Imago *IULII CÆSARIS* Dictatoris, in Cameo faberrima artificis manu insculpta visitur, quæ *Molsæ* Poëtæ olim in delicijs fuit: tamen si frequentes sunt *Cæsaris* imagines, tam in numis aureis, argenteis, & æneis, quàm in marmoribus, diuerso tempore à varijs Imperatoribus percussis & sculptis. Maior autem pars numorum eius eo tempore cusi sunt, quo Augustum adoptavit, partim perfecto artificio, partim rudi. 80

Imago *L. IUNII BRUTI* primi Consulis, & vindicis libertatis Populi Romani, ex numo argenteo representata est, quem à *Marco Bruto* percussore *Cæsaris* cusum fuisse non malè suspicamur. Scribit Plutarchus in Capitolio dedicatam fuisse *L. Bruti* statuam, gladium nudum manu tenentis; cui, ut Suetonius narrat, tum cum de *Cæsaris* nece consilia agitarentur à Coniuratis, subscriptum fuit, *VTINAM VIVERES*. Eiusdem statua Cicero quoque 2. Philippica his verbis commemorat: 81

Etenim si auctores ad liberandam patriam desiderarentur illis auctoribus, Brutos ego impellerem, quorum uterque L. Bruti imaginem quotidie videret, aliter etiam Ahalæ. &c. Et fortean eius statuæ caput, fuit æneum illud, quod hodie in Capitolio visitur, multis abhinc annis à Rudolpho Pio Cardinali Carpenſe illic dedicatum: ſicut etiam fieri poteſt, vt alterius ſtatuæ, nempe Ahalæ, fuerit caput illud æneum, quod olim Petri Bembi Cardinalis fuerat, & hodie in Pinacotheca Cardinalis Farneſij inter alias multas venerandæ antiquitatis reliquias aſſeruat. Aliæ quoque Bruti imagines reperiuntur in gemmis anularibus, ab eiufdẽ familiæ *Iunia* hominibus ſi forte portari ſolit.

82 Imago M. IUNII BRUTI, percufforis Cæſaris, in numo argenteo reperitur; cuius Dion lib. 47. meminit, ſcribens, Brutum, occiſo Cæſare, monetam percuffiſſe, cum imagine ſua, & cum pileo libertatis indice; itemque duobus pugionibus, ſuo nimirum, & Caſſij. In eo numo qui habetur Bruti vultus, cum Ciceronis loco conuenit, qui eſt in epiſt. ad Attic. *Non te Bruti vulticulus ab iſta oratione deterret?* &c. Aliæ eiufdem Bruti effigies apud Fuluium viſuntur in gemmis anularibus, multum inter ſe ſimiles. In marmore quoque imago quedam eiufdem ſculpta reperitur, verbis Ciceronis ſuprà citatis mirificè conueniens.

83 Imago Q. LABIENI cognomento *Parthici*, ex rariffimo eius numo deſumpta eſt, qui argenti pondere denarium Romanum æquat. Neque dubium eſt, quin cuſus ſit eo tempore, quo Labienus Parthorum fuit Imperator, vt diſertim teſtantur Dion lib. 48. & Appianus libro bellorum Parthicorum, & lib. 5. Ciuiilium, in quo ſcribit, Q. Labienum T. Labieni filium fuiſſe, eius qui priùs Cæſarianus, deinde Pompeianus fuerit. Ratio autem cognominis, cur *Parthicus* diceretur, ab Appiano & Dione locis ſuprà citatis peti poteſt.

L LEANDRI *Herois* imaginem antiqua nobis gemma, amethyſtus nuncupata, lepidam prorfus exhibet: in ea enim excellens artifex, ad indicandam artis præſtantiam, *Leandrum* ipſum
inter

inter turbatos maris fluctus, quasi ad amatam *Heronem* natantem sculpsit summo, vt apparet, artificio. *Leandri* huius & *Heronis* fabulosam historiam scripsit carminibus Græcis Musæus, non ille quidem antiquior, quem Virgilius celebrat illo versu:

Museum ante omnes, &c.

sed alius recentior eodem præditus nomine. Cuius etiam argumenti leguntur Ouidij epistolæ quædam amatorix *Heronis ad Leandrum*. Exstat præterea apud Fulvium Ursinum nobilis quædam gemma, in qua cernitur turris Græcis insculpta literis; quæ indicant, illam esse *Sesti* turrim, vnde Hero puella venientem ad se noctu ex opposita Abydo Leandrum ad lumen laternæ, tanquam è specula spectare consueuerat. In qua item gemma *Cupido* sculptus est, tubæ sonitu, quasi cunctantem *Leandrum* excitans; expresso ibidem altero Cupidine, qui nauem quandam in ipsis maris vorticibus ex littore *Sesti* Abydum versus ad excipiendum *Leandrum* dirigit, quasi ad illud Ouidij carmen respiciens:

Ipse gubernabit residens in puppe Cupido, &c.

Caput LEODAMANTIS insignis Rhetoris, ex Herma eius petitum est, tametsi litteræ præ vetustate corroset euanuerint. Eadem effigies in diaspro viridi reperitur, cum inscriptione, ΛΕΩΔΑΜΑΣ: cui adsculptum est iuuenis cuiusdam caput, quod Oratoris *Aeschinis* fuisse etiamnum iuuenis suspicari quis potest, cum Plutarchus *Leodamantem Aeschinis* præceptorem fuisse scribat.

84

Imago L. LIVINEI REGVLI in numis argenteis visitur, cuius, vt apparet, à L. Regulo eius filio: qui tempore Triumviratus Augusti, & M. Antonij, Quattuoruir Monetælis fuit, velut ex inscriptione numi aurei colligere licet, in qua est, III. VIR. A. F. F. Porro verosimile est, in memoriam patris hanc à filio monetam fuisse factam: qui quidem pater Cæsari coætaneus fuit, sicut ex ijs, quæ Cicero & Hirtius scribunt diuersis locis, itemque ex numo argenteo colligitur, in cuius parte antica effigies *Cæsaris*, in inuersa verò *Taurus*, Ædilitatis ipsius *Livinei* symbolum, impressus est.

M

85

Imago *LYSIÆ* Oratoris Atheniensis in marmore exstat, & litteras habet in pectore, ΛΥΣΙΑΣ. Sed in Herma capite truncato, qui apud Fulvium reperitur, litteris quadratis inscriptum est, ΛΥΣΙΑΣ ΚΕΦΑΛΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΣ: tamen si in alio Herma, qui apud Horatium Victorium exstat, tantum legatur ΛΥΣΙΑΣ, sine patris nomine. Vixit *Lysias*, secundum quosdam, annos LXXVI. secundum alios vero LXXXIII. Mortuus est Athenis, ubi est natus, sicut Cicero scribit in Bruto.

86

Imago *MAGONIS Carthaginensis*, cum altera, quæ simul sculpta est, *DIONYSII Viicensis*, ex gemma desumpta est, quæ Italicè *Prasma* appellatur, formæ ovalis & grandioris, ut tantum memoriæ horum, non verò anulo alicui servisse videatur. Cum verò palliatæ sint ambæ istæ imagines, omnino Philosophorum videntur fuisse: quòd si Philosophorum, verosimillimum est ob habitum, & faciem Africano vultui similem, esse eas supradictorum *Magonis & Dionysii*. Cur autem simul positæ fuerint, causa esse potest, quòd *Dionysius Viicensis Magonis* de agricultura libros in Græcum sermonem transtulerit, velut apud Varronem, Columellam, & Plinium, multis locis legimus.

87

Imago *M. CL. MARCELLI*, qui filius fuit Octaviæ sororis Augusti, in sarda gemma, vulgò Corniola dicta, visitur pulcherrima, formæ ovalis, non admodum magna, sed exquisitissimi artificij: quippe quæ artis huius peritis ab artifice aliquo ævi Augusti facta videatur, verbi gratia, ab Epitynchano, aut Zosimo, quorum exstant nomina in priscis Cameis, alijsque sculpturis; vel certè à Dioscoride, qui Augusti fecit imaginem, qua ille signare solitus fuit, sicut Suetonius & Plinius referunt. Cuius Dioscoridis opus fuisse creditur gemma illa adèò celebrata, quam *Prasma* Itali vocant, in qua imagines insunt Augusti & *Liuiæ*, de quibus supra: itemque Augustus deificatus cum corona radiante, in sarda gemma siue Corniola incisus, quæ exstat apud Fulvium Ursinum, cum nomine *DIOSCORIDIS*. Eiusdem etiam verisimile est esse Cameum illum siue onychinam gemmam,

gemmam, in qua imago est Iulix Augusti filix, matrimonio M. Marcelli destinata, de qua sermo nobis fuit superius. Hæc autem *Marcelli* imago, quem Augustus postea adoptauit sibi, ætatem vigintiquatuor annorum præ se fert, quot ipse vixisse ab Historicis dicitur. Qui quidem annorum numerus hoc pacto colligi potest: C. Marcellus pater eius, qui Consul fuit cum L. Paulo A. V. DCCIII. Perusino bello occubuit, qui fuit annus V. C. DCCXII. quo tempore Marcellus ad minimum quattuor, aut quinq; annos habuit. Et cum Suetonius in Tiberio cap. VI. scribat, Tiberium annos nouem natum, funebrem orationem more solito pro Rostris in laudem Drusi patris sui recitasse, & postea adultiorem, & vt ipse ait, pubescentem in triumpho Actiaco Augusti currum à sinistris comitatum esse, cum à dextris *M. Marcellus* equitaret; videtur Marcellus eo tempore pubertatis annos iam attigisse, neque annos minus XIV. aut XV. natus fuisse; cum Cicero pro Murena dicat, currum patrum triumphantium, filios prætextatos comitari solitos: qui cum prætextam ad decimumquintum vsque annum gestare consueuerint, non poterat tunc Marcellus minor esse XIV. aut XV. annis. Quod si annos habuit XV. vt habuisse iam certum est, triumphus autem Actiacus fuit anno vrbs DCCXXI. ac si postea annos nouem superuixit Marcellus, vsque ad annum V. C. DCCXXXI. in quo ipse obiit, vt Dion lib. LIII. testatur, completus erit numerus annorum XXIV. quos vixisse legitur. Neque verò hac in re Seruio Grammatico multum fidere oportet, in IV. *Æneid.* scribenti de Marcello, quod XVI. anno incidit in morbum, & XVII. periit. Siquidem fieri potest, vt vel in notis numeralibus errauerit librarius (quod sæpius accidit) vel Seruius tanquam Grammaticus non adeò exactam annorum Marcelli rationem inierit. Verba Suetonij, de pubertate Tiberij & Marcelli scribentis, hæc sunt: *Nouem natus annos, defunctum patrem pro Rostris laudauit: dehinc pubescens, Actiaco triumpho currum Augusti comitatus est; sinisteriore funali equo, cum Marcellus Octauia filius dexteriore veheretur.* &c. Dionis verò de morte *Marcelli*; quæ fuit anno DCCXXXI. hæc sunt verba, ex Græco translata: *Verùm enim uerò vt palàm conuinceretur hic*

Musa opus fortuna fatig³ sibi arrogasse, cuenit paullo post, vt Marcellus egrotans, eademq³ ratione à Musa eodem curatus, mortem obiret: quem funere publico elatum, laudatumq³, pro more, Augustus in sepulchrum ab ipso factum condidit; memoriaq³ eum theatri eius, quod antiè coeptum à Casare Marcelli dictum est, honestauit: iussitq³, vt ludis Romanis effigies Marcelli aurea, anreaq³ corona, & sella curulis, in theatrum inferretur, mediaq³, inter præfectos ijs ludis Magistratus collocaretur. &c. Imago Marcelli in hac Corniola diuinam quandam pulchritudinem repræsentat, capillos habens crispis & cincinnatos, egregij prorsus artificij; vt Virgilius se quasi ad exprimendam eam imaginem composuisse videatur, lib. VI. Æn. cum Marcelli faciem versibus tantopere celebratis describeret:

Egregium forma iuuenem, fulgentibus armis, &c.

Tria attingens, vt, referente Seruio, Carminius Grammaticus dicebat: ætatem, verbo *iuuenem*: pulchritudinem, dum *egregium forma* dicit: & virtutem in bello, *fulgentibus armis*. Et quamuis versu sequenti, *Sed frons lata parum*, &c. ad mortem eius imminet respexisse videatur: nihilominus diuina prorsus arte exprimit tristitiam quandam, quam in Corniola ingeniosus artifex repræsentauit, quod aut naturæ esset Marcellus subtristioris, aut quod grauissimis eius cogitationibus, quas agitabat, facies conueniebat, grauitati consiliorum potius, quam florentis ætatis lætitiæ respondens.

88 Gemma Onyx, Cameus vulgò dicta, cum imagine C. MARI, formæ est oualis, & mediocris magnitudinis, ipsum iam senem repræsentans, & forsan eius ætatis, qua obiit, anno nimirum septuagesimo: vt mirum sibi videri Cicero scribat, *Marium hominem perfidiosissimum* (sic enim eum nominat, quamuis ciuem suum) *annos natum septuaginta, in septimo suo Consulatu, & morte non violenta obijisse*. Imago ipsa exquisiti est artificij, eamque vultus austeritatem repræsentat, quam Appianus in primo libro bellorum Ciuilium in *Mario* naturalem fuisse scribit: cui similia Plutarchus refert, vultum nimirum *Marij*, morum acerbitatem quandam & amarulentiam præse

se tulisse, eamque non affectatam, sed naturalem, siue ingentam, ut ita merito *Gratius sacra facere & litare debuerit*, ad austeritatem scilicet illam temperandam: id quod Xenocratem olim Plato facere iusserat. Eamdem austeritatem scribit Plutarchus à se in *Marij* statua, quæ tum Rauennæ erat, obseruatam fuisse, his verbis: *Τῆς δὲ ὀψέως τῆς Μαρτίου λιθίνην εἰκόνα κειμένην ἐν Ραβέννῃ τῆς Γαλατίας ἐθεώμηθα, πάντῃ τῇ λεγομένην περὶ τὸ ἦθος στυφνότητι καὶ πικρῶς ὡρέπεσαν.* &c. hoc est: *Porro o vultus Marij Rauenna vidimus in Gallia positum simulacrum, statuam marmoream, quæ mirè morum eius acerbitatem & amarulentiam referebat.* &c. Ex quibus verbis colligitur, Plutarchum Rauennatem *Marij* statuam ad testimonium citare; eò quòd Romanæ eius statuæ, tametsi à Cæsare, qui *Marij* affinem se prædicabat, restitute, non adeò multæ fuerint, sed potiùs nullæ, quando eas Sulla hostis Marij, magnam partem deiecerit, & afflixerit. Numi autem eius ænei, & argentei, qui hodie circumferuntur, ut & aliæ similes cœlaturæ, omnes sunt commentitiæ & adulterinæ: non minùs quàm omnes alij numi cum imagine *Ciceronis*, præter eum, quem nos hoc libro edidimus. Si enim tempore Plutarchi numi *Mariani* exstitissent, eorum potiùs auctoritate, quàm Rauennatis statuæ, vsus fuisset. Illa igitur statua, quæ *Marij* esse vulgò creditur, & hodie in Capitolio cernitur, Iuriconsulti cuiuspiam imago est, ut ex habitu colligitur; itemque ex capsula ad pedes eius posita, cuiusmodi in aliorum quoque Iuriconsultorum statuis videre est, ad significandum, leges & constitutiones in ijs asseruari, cum inscriptum sit, **CONSTITUTIONES**. Quod quidam non intelligentes, in basi illius statuæ, nomen *Marij* nuper reposuerunt, cum inscriptione, **C. MARIUS COS. VII.** cum reuera dici nequeat eam esse *Marij*, quamuis antiquam esse constet, & artificij non contemnendi. Sed cum imagine *Marij* superiùs à nobis descripta, similitudinem quandam habet altera marmorea; naturalem magnitudinem excedens, quam Cardinalis Farnesius inter antiquitates suas habet: & maiorem quoque eiusdem *Marij* imaginis similitudinem gemma anularis continet, quæ est apud Fuluium Vrsinum, quæque similiter austeritatem illam

Marij,

Marij, & ætatem prouectam egregiè representat.

89 Caput MAXIMI Philosophi Romani, ab Herma suo abruptum est; in quo inscriptum legitur, ΜΑΞΙΜΟΣ ΣΕΟΥΤΗΡΟΥ ΡΩΜΑΙΟΣ. Qui si idem ipse est, vt esse creditur, cuius vitam Eunapius describit, magnus sanè fuit Philosophus, & Iuliani Apostatæ Imperatoris præceptor. Cuius & Ammianus Marcellinus meminit, vimque oculorum eius, & barbam intonsam describit.

90 Imago MENANDRI Poëtæ Comici, in rotunda tabella marmorea exstat; cui altera similis tabella orbiculata, *Sophoclis* imaginem exhibet, de qua mox loquemur. Ambæ autem in monumento Poëtæ cuiusdam extra portam Aureliam repertæ fuerunt: super cuius reliquias, siue cineres in eo monumento conditos, statua Apollinis erat posita cum imaginibus nouem Musarum, Homeri præterea, & Poëtarum Euripidis & Pindari. Porrò hæc imago pallium Comicum exhibet, & Menandri nomen in gyro orbiculatæ istius tabellæ insculptum. Alia effigies sine nómine in marmore exstat apud Vrsinú; eique iuncta visitur *Sophoclis* imago, cum hic Tragœdiæ, ille Comœdiæ princeps fuerit. Alia item imago, & ipsa palliata, in tabella marmorea reperitur; in qua velut symbolum, & insignia quædam insculpta sunt ad Comicum Poëtam pertinentia, persona nempe siue larua, & baculus Comicus. Apud Agellium tres Apollodori versiculi leguntur, qui cum antiqua Menandri inscriptione, quæ subiungitur, pulchrè conueniunt.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ ΔΙΟΠΕΙΘΟΥΣ
ΚΗΦΙΣΙΕΥΣ ΕΓΕΝΝΗΘΗ ΕΠΙ
ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΣΩΣΙΓΕΝΟΥΣ
ΕΤΕΛΕΥΤΗΣ ΕΤΩΝ. Ν
ΚΑΙ Β. ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ
ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟ Β
ΚΑΙ Α ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙ
ΟΥ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ.

• Apollodori quidem versus sunt hi:

Κηφιστεύς ὦν ἐκ Διοπειθούς πατρὸς,

Πρὸς τοῖς ἑκατὸν πέντε γραφῆς δράματ'

Ἐξέλιπε πεντήκοντα καὶ δεῖν ἑτῶν.

Scribit Donatus, Terentium è Græcia redeuntem cum centum & octo Comœdijs *Menandri* à se Latinè conuersis, in mari suffocatum perijsse, & ad portum Atheniensium Piræum appulsum fuisse; vbi Menander ab Atheniensibus sepultus fuit, & statua in loco celebri, quæ ex Piræeo Athenas itur, posita postea cohonestatus: Erat etiam Constantinopoli in Gymnasio publico alia Menandri statua, à Christodoro in Epigrammatis celebrata. Itemque Romæ Hermes capite nunc truncatus spectatur: in quo Epigrammata leguntur Æliani Historici in laudem Menandri; ex quo apparet, statuam illam in eius villa dedicatam fuisse è regione imaginis *Homeri*, de qua superius diximus.

Imago M. METTII EPAPHRODITI Grammatici Græci, ex statua eius marmorea desumpta est, in cuius basi hæc est inscriptio: 91

M. METTIVS

EPAPHRODITVS

GRAMMATICVS GRÆCVS

M. METTIVS GERMANVS FEC.

Fuit libertus, vt apparet; *M. Mettij* eius, qui temporibus C. Cæsaris Dictatoris floruit, vel potius alicuius filiorum eius; cum scribat Suidas, *Epaphroditum* ex patria Chæronea Romam venisse, ibique Imp. Nerone & Nerua floruisse. Liber, quem manu tenet, credi potest esse scriptum eius aliquod aut opus *Grammaticum*; & fortasse id ipsum, quod vetus Commentator Theocriti titulo *περὶ σοιχείων* citat: et si scribat Suidas, *Mettium* hunc valdè deditum fuisse libris varijs colligendis, eorumque copiam magnam possedisse.

Caput MILTIADIS *Atheniensis*, in Herma eius exstat; cui litteræ quadratæ sunt insculptæ, ΜΙΑΤΙΑΔΗΣ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ. Alius autem Hermes, cum disticho Græco & Latino, olim in monte Cœliò repertus fuit: vbi in villa quadam inter multos alios Hermas positus erat; vt ex fragmento 92

fragmento eius Hermæ, qui simul est repertus, apparet. Is Persei fuit: & in eo, præter distichon Græcum & Latinum, hæc est inscriptio; Π Ε Ρ Σ Ε Υ Σ Τ Τ Ρ Α Ν Ν Ο Υ . Sic enim nominatur Iuppiter, vt Rex deorum. Ex eius Hermæ versibus, etsi vetustate litteris corrosis & euanescentibus, fabula originis Persei colligitur ex Danaë, & Ioue in aurum conuerso. Res gestæ *Miltiadis* adeò copiosè ab Herodoto, alijsque Auctoribus describuntur, vt minimè necesse sit easdem hîc commemorare. Porrò versus Græci & Latini, qui leguntur in illo Herma, sunt hi:

QVI PERSAS BELLO VICIT MARATHONIS IN ARVIS
CIVIBVS INGRATIS ET PATRIA INTERIIT.

ΠΑΝΤΕC ΜΙΛΤΙΑΔΗ ΤΑΛΑΡΗΙΑ ΕΡΤΑΙCΑCΙΝ
ΠΕΡCΑΕ ΚΑΙ ΜΑΡΑΘΩΝ CΗC ΑΡΕΤΗC ΤΕΜΕΝΟC.

- 93 Imago MILONIS CROTONIATÆ, ex argenteo vnus drachmæ numo desumpta est: in quo Crotoniatæ, caput eius velut ciuis sui, & celeberrimi athletæ, impresserunt. Hic tantarum virium fuisse legitur, vt bouem sublimem humeris ferre potuerit: id quod Græci Poëtæ referunt, & Cicero in Catone Maiore his verbis testatur: *Olympia per stadium ingressus esse Milo dicitur, cum humeris sustineret bouem, &c.* Quæ ipsa historia in marmorea tabella artificiosè insculpta visitur, in qua imago Milonis huic numo nostro prorsus est simillima, vt etiam in sarda quadam gemma perfecti artificij.
- 94 Imago MINOIS Crete Regis, ex numo argenteo tetradrachmo, & didrachmo, desumpta est: quibus ciues Gnosi, quæ Crete est ciuitas, *Minos* imaginem, ad memoriam Regis & legislatoris sui conseruandam, insculperunt.
- 95 Imago MITHRADATIS Ponti Regis, ex numo tetradrachmo desumpta est; in cuius postica parte hæc legitur inscriptio, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΙΘΡΑΔΑΤΟΥ ΕΥΠΑΤΩΡΟΣ. cuius cognomenti Historici quoque meminerunt. In numis ceneis eadē imago reperitur; sed omisso ΕΥΠΑΤΩΡΟΣ cognomine, legitur tantum ΒΑΣΙΛΕΟΣ ΜΙΘΡΑΔΑΤΟΥ, vt in illo
argenteo,

argenteo, & non ΜΙΘΡΙΑΔΑΤΟΥ, vt vulgò vitiosè scribitur.

Caput MOSCHIONIS Poëtæ Comici, ex marmorea eius statua desumptum est, cuius basi nomen ΜΟΣΧΙΩΝ legitur inscriptum. Comœdiarum eius Stobæus & Clemens Alexandrinus sæpius meminere. 96

Imago NERONIS CLAVDII CÆSARIS, Germanici Cæsaris F. respiciens imaginem vxoris eius *Iulia*, Drusi F. Tiberij Augusti neptis, desumpta est ex anulari farda gemma (quam vulgò Corniolam vocant) artificis satis docti diligenti manu sculpta. Refert enim eius eam ætatem, qua Tiberius illum Senatui commendauit, vt quinquennio priùs quàm ei per leges liceret, Quæsturam petere posset. Cuius Quæsturæ, & eius item Augustalis flaminij, mentio est in antiqua inscriptione, quam infra describendam curauimus. Hic nono post Quæsturam adeptam anno, in Pontiam Insulam relegatus, periit fraude Seiani, vt ex historijs intelligitur. Inscripção talis est: N

O S S A

NERONIS. CÆSARIS

GERMANICI. CÆSARIS. F

DIVI. AVG. PRON. FLAMIN

AVGVSTALIS. QVÆSTORIS.

Huic autem Neronis imagini perquam similis est illa, quæ in postica parte numorum Tiberij Augusti reperitur, in quibus caput quoque Drusi fratris eius impressum est, Neronis huius ex aduerso caput respiciens.

Imago NICOMEDIS Bithyniæ Regis, in numo eius tetradrachmo exstat, cum inscriptione, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΝΙΚΟΜΗΔΟΥ. cuius crebra & copiosa est mentio, tam apud Latinos, quàm apud Græcos scriptores. O

Imago NUMÆ POMPILII secundi Regis Romani, ex numo argenteo desumpta est, prorsus similis illi, quæ est in numo æneo, in quo & Regis *Anci* effigies est. Vtraque autem *Numæ* effigies, nomen ipsius habet insculptum, quamuis in alijs æneis numis additum sit, NUMÆ POMPILI. *Numæ* statuam in Ca- 97

pitolio conseruatam Plinius & Appianus scribunt, vt verosimile sit ad eius exemplum numismata cum eius imagine percussa esse à familijs *Calpurnia* & *Marcia*, quæ à filijs *Numa* nomina deduxerunt.

- 98 Imago NVMONII VALÆ, ex argenteo eius ordinarij ponderis numo desumpta est; in quo legitur, C. NVMONIYS VAALA. Sic enim geminata A. littera antiquitus scribebant, sicut VAARRVS, & similia; de quibus vir doctissimus, & Romanæ Antiquitatis peritissimus *Lipsius*, agit in libro de *Pronunt. Lingua Latina*. Ad hunc *Vaalam* scribit Horatius 15. epist. lib. 1. quæ incipit:

Quæ sit hiems Velia, quod calum Vala Salerni, &c.

vbi etiam manuscripti codices in epistolæ illius inscriptione similiter legunt: AD C. NVMONIVM VALAM, vt copiose ibi doctis. *Læuinus Torrentius* disseruit. Hunc scribit *Velleius Paterculus* *Quinctilio Varo* in Germania legatum fuisse. vnde temporibus Augusti vixisse colligitur.

- 99 Imago OENEI, vel AENI Herois, ex numo argenteo Græco tetradrachmo faberrimè facto desumpta est: quem *Aenus* siue *Oenus* Thessaliæ ciuitas in memoriam Regis vel conditoris sui videtur percussisse. Hic *Gunei* frater fuit, quem *Homerus* in catalogo nominat. Sed non satis certò scitur, num caper, & *Sileni* imago in postica numi parte posita, & ad *Bacchum* pertinet, ad etymon *Oeni* respiciant, tamquam ductum à voce *divos*, id est vinum (quod vult *Eustathius*) an verò hæc symbola fuerint posita ad innuendam vini abundantiam, quam ager *Oeni* seu *Aeni* producit. Sed hæc meræ sunt coniecturæ, quibus quantum quisque volet, fidem habere poterit.

- 100 Imago PAPINIANI Iurisconsulti, & PLAVTIÆ vxoris eius, in gemma anulari amethysto exstat, vnà cum nominis vtriusque principalibus litteris. Sed istud vxori eius nomen fuisse, tantum ex hac gemma habemus affirmare, & credibile est hanc secundam *Papiniani* vxorem fuisse, filiam (vt putamus) *Plautiani*, & sororem *Plautilla*, quæ coniux fuit *Caracallæ* Imperatoris. Hinc illam inter *Seuerum* & *Papinianum* affinitatem fuisse

fuisse verosimile est, de qua Spartianus in *Caracalla* vita sic scribit: *Papinianum amicissimum fuisse Imperatori Seuero, & ut aliqui loquuntur, affinem etiam per secundam uxorem, memoria traditur.* &c. *Papiniani* imago, Iurisconsulti comam, *Plantia* verò, ornatum muliebrem temporum illorum exhibet.

Imago PERGAMI Herois in numo æneo exstat, quem in memoria Regis & conditoris sui Pergameni percusserunt, ut ex hisce in antica parte inscriptis litteris apparet, ΠΕΡΓΑΜΟΣ ΚΤΙΣΤΗΣ: item que ex ijs, quæ in postica parte sunt, ΠΕΡΓΑΜΗΝΩΝ. Modus huius inscriptionis ΚΤΙΣΤΗΣ, in multis alijs numis reperitur, maximè in Alexandrinis, qui in anteriori parte *Alexandri Magni* caput pelle leonis tectum habent, cum litteris ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΤΙΣΤΗΣ: & in postica, ΟΜΟΝΟΙΑ, hoc est Concordia, *Alexandrinorum* scilicet cum *Pergamenis*.

Imago PERSEI filij *Philippi* Macedoniæ Regis, cum quo Romani bellum Persicum gesserunt, & de quo *Paullus Aemilius* triumphavit, exstat in numo grandi argenteo, item que in alio minoris ponderis similiter argenteo artificiosissimè facto: in quorum postica parte est aquila cum fulmine, & hæc inscriptio; ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΕΡΣΕΩΣ.

Imago PERSII Poëtæ Satyrici, ex tabula marmorea, faberrimè sculpta, desumpta est; quæ fuit olim *Iacobi Cardinalis Sadoleti*, qui persuasissimum sibi habebat hanc Persij esse effigiem, cum propter hederam, qua Satyrici Poëtæ coronari solebant, tum propter Cornuti Grammatici de Persio verba, optimè in hanc imaginem congruentia. Ea sic habent: *Fuit verò Persius moribus lenissimis, ac virginali ferè quadam verecundia, formaq; modesta ac pulchra.* &c. Vixit Persius tempore *Neronis* Imperatoris, Satyra clarus: & obiit ex infirmitate stomachi, annos natus XXIX. ut *Eusebius* scribit; aut secundum alios, XXX.

Imago PHILEMONIS Poëtæ novæ Comœdiæ, exstat in numo æneo à Pompeiopolitanis percusso: qui, teste *Strabone*,

Ciliciæ erant populi, & honoris ac memoriæ ergò, *Philemonis*, & *Arati*, de quo suprâ diximus, ciuium suorum imagines numis impresserunt; quamuis Suidas Syracusis natum *Philemonem* dicat, cui adstipulatur inscriptio *Hermę*, quæ talis est, ΦΙΛΗΜΩΝ ΔΑΜΟΝΟΣ ΣΥΡΑΚΟΣΙΟΣ, Tibure inuenta superioribus annis. Eadem imago in Cameo artificiosè facta reperitur; sicut superioribus annis *Hermes* eiusdem marmoreus in bibliotheca Nicolai Cardinalis Rodolphi exstabat, cum inscriptione, ΦΙΛΗΜΩΝ: cuius *Pierius* in Hieroglyphicis meminit, sibiq̄ visum *Pyrrhus Ligorius* asserebat. Vixit *Philemon* complures annos, eiusq̄ mortem *Val. Maximus* lib. IX. cap. 12. describit, assentiens ijs, quæ de ipso *Lucianus* in *μακροβιοίς* & *Suidas* prodidere; & aliter paullò *Plutarchus*, in libello, *An Senigerenda Resp.*

105 Imago *PHILETÆRI* Eunuchi (cui secundum *Pausaniam* & *Athenæum* *Paphlagonia* patria fuit, quamuis eum *Strabo* modò *Cappadocem*, modò *Bithynum* dicat) ex numo eius argenteo tetradrachmo desumpta est: in quo non legitur verbum ΒΑΣΙΛΕΩΣ, sed tantum ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΥ: quomodo & *Philippus* *Macedoniæ* Rex apud *Liuium* ait, nec *Eumenem* nec *Attalum* successores *Philetæri* Regio nomine delectatos esse. *Philetærus*, mortuo *Lysimacho*, qui *Antigono* post *Alexandrum* Magnum successit, *Pergami* dominium habuit: quod post eum successores eius *Eumenes* & *Attalus* ampliarunt, quamuis fratres *Philetæri*, & ipsi familiam & imperium nonnihil propagarint, cum *Philetærus* Eunuchus esset. De eo multi *Historici* meminere, quos consulere licet.

106 Imago *PHILIPPI* *Syriæ* Regis, cognomento *ΕΠΙΦΑΝΙΣ* & *PHILADELPHI*, in numo argenteo tetradrachmo exstat, in quo legitur: ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΥ. Hic, mortuo fratre *Antiocho*, qui cognominatur *Eusebes*, *Syriæ* regnum occupauit; sed postea ab *Antiocho*, cui cognomen fuit *Dionysus*, expulsus est, vt *Iosephus*, *Egesippus*, alijq̄ scribunt.

Imago PHILIPPI Macedoniae Regis, cum quo Romani Philippicum bellum gesserunt, & de quo *T. Quinctius Flaminius* triumphavit, in numo eius argenteo tetradrachmo, itemque in altero didrachmo exstat; in cuius vtriusque postica parte Herculis clava visitur, proprium Macedoniae Regum insigne. Vtriusque numi eadem est inscriptio: ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Imago PHILISTIDIS Reginae, visitur in numo eius argenteo tetradrachmo, itemque didrachmo: cuius vtriusque eadem est inscriptio, ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΦΙΛΙΣΤΙΔΟΣ; idem quoque posticae partis insigne, currus nimirum triumphalis, seu quadriga. Huius numi Suidas meminit, eumque νόμισμα Φιλιστιδείου appellatum scribit. Sed quo in loco Siciliae, aut Magnae Graeciae, vbi ut plurimum numi huiusmodi reperiuntur, regnauerit, ignoratur; tametsi in quopiam locorum istorum regnum habuisse existimetur.

PHOCIONIS Atheniensis caput non habemus, cum illud temporum iniuria ab Herma suo abruptum sit. Porro ex eius Hermæ inscriptione, quæ est ΦΩΚΙΩΝ ΣΟΦΙΛΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΣ, filium Sophili fuisse discimus; quamvis Plutarchus nusquam sibi patris nomen repertum scribat. *Alexandri Magni* temporibus vixit, ab eoque sic æstimatus fuit, ut huic soli, & *Antipatro*, in litteris SALVTEM scriberet; ut *Duris* Historicus prodidit. De rebus eius gestis Plutarchus copiosè scribit. Pausanias quoque statuae meminit, ab Atheniensibus in celeberrimo urbis loco ipsi positae; postquam eum ob suspicionem, qua Piræeum portum hostibus prodidisse credebatur, capitis condemnassent: ad quod usque tempus, paullo minus LXXX. annis, in summa rerum prosperitate vixerat. Vitam continent, Plutarchus in *Parallelis*, & *Corn. Nepos* qui vulgò *Æmilius Probus*.

Imaginem PINDARI Poetae Lyrici non habemus, temporis vetustate abolitam; sed figura tantum marmorea exstat, velut Lyra cantaturi; eiusque basi insculptum est nomen ΠΙΝΔΑΡΟΣ.

POΣ. Vixit Hieronis Syracusani temporibus, cui valdè carus fuit; in eiusque laudem *Epinicia* complura composuit, ob quæ & alia inter nouem Lyricos principem locum obtinuit. *Alexander* quoque *Magnus* tanti eum fecit, vt dirutis Thebis, quæ illi patria erat, iussu eiusdem Alexandri sola eius domus conseruata fuerit: vt C. Plinius lib. VII. Natur. Histor. cap. 29. refert. Annos vixit LV. ei que mortuo Athenienses statuam in templo Martis dedicarunt.

- III. Imago PITTACI, qui vnus fuit ex septem sapientibus Græciæ, & Imperator simul fortissimus, ex æneo mediæ magnitudinis numo desumpta est; quem Mytilenæi in memoriam ciuis sui *Pittaci*, & popularis eius *Alcæi* Poëtæ, de quo supra, cum eorum imaginibus imprimi curarunt. Eiusdem caput in marmore apud Fuluium visitur, paullò minus quàm naturale; & forsan in Museo aliquo, aut Bibliotheca, ornamenti causa collocatum fuit; cùm *Pittaci* nomen per totam Græciam celeberrimum fuerit, eiusque dicta studiosè & velut cum religione quadam obseruari consueuerint. Qua de causa credibile est, Cameum & Corniolam, in quibus eiusdem *Pittaci* effigies spectatur, pro gemmis anularibus fuisse apud eos, qui nominis *Pittaci* studiosiores fuerint. De rebus eius gestis Diogenes Laërtius consuli potest, qui vitam eius describit; similiter alij multi Auctores, qui copiosè singula eius dicta ac facta notarunt.
- II2. Imago PLATONIS repræsentata est ex gemma sarda, siue Corniola pulcherrima, formæ oualis, & insignis artificij; quam abhinc CL. annis Cardinalis Iulianus Cæsarinus, Pontificus in Florentino Concilio legatus, attulit ex Græcia. Est autem comata, & barbata, sicut reliquæ Platonis imagines; cùm scribat Ælianus, primam inter Platonem & Aristotelem diffensionem super capillis barbaque fuisse, quòd Aristoteles, contra hoc Platonis institutum & morem, tonderi & radi soleret. Huic imagini perquam similis est illa, quæ in Corniola artificiosissimè incisa conspicitur, quæ fuit olim Prosperi Cardinalis Sanctæ Crucis; quæ præter Platonis imaginem, habet quoque aliam Socratis magistri eius. In Herma, qui capite truncatus est, hæc leguntur:

leguntur: ΠΛΑΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ. Quæ ipsa Laërtius confirmat, dum eum Athenis patre Aristone in vico Collytteo natum scribit, anno secundo Olympiadis octua gesimæ, Archonte *Aminia*. Exstat insuper in marmore, apud Fuluium, eiusdem Platonis effigies, stupendæ artificij: cui & alia valde similis, apud eundem, in Corniola pulcherrima visitur, quæ Platonem iam senem, annos (vt videtur) natum octuaginta & vnum repræsentat, quo tempore scriptitans obiit anno primo Olympiadis CVIII. In eadem Corniola non solum lata *Platonis* frons videri potest, ob quam *Platonis* nomine, cum prius *Aristocles* vocatus esset, affectus est, sed & lati eius humeri, vnde eum nonnulli nomen sortitum esse à Græca voce volunt. Eidem opus Silanionis egregij statuarij in Academia statua fuit dedicata; & Cicero in Bruto meminisse statuæ, quam ipse habuit, his verbis: *Tum in pratulo propter Platonis statuam consedimus, &c.*

Imago Q. POMPEII RVFI, qui Consul fuit cum Sulla anno 113
V. C. DCLXV. ex numo eius argenteo desumpta est: quem verisimile est à quopiam eiusdem familiæ percussum esse, & fortassis à filio eius *Pompeio Rufe*, cui *Cornelia* Sullæ filia nuptum data. Sed videtur huic opinioni obstare, quòd hic *Rufus*, viuo adhuc patre, & velut in conspectu eius, in tumultu *Sulpicij* Tribuni plebis occisus fuit. Porro in hoc numismate, alijsque, *Q. Pompeius* vnà cum *Sulla* nominatur, quòd hi non in Consulatu solum, sed & in Prætura collegæ fuerint.

Imago CN. POMPEII MAGNI, ex anulari gemma iaspidis, 114
siue (vt vulgò dicunt) diaspri viridis, expressa est; quæ profus similis est ei, quæ exstat in aureo numo, quem *Sextus* filius eius cudi fecit, cum in Sicilia esset cum imperio maritimo. Sed & alia imago, in anulari gemma, amethysto artificiosè sculpto, visitur; quæ eam *Pompeij* ætatem refert, cuius fuit ipse cum in Hispania Proconsule esset, omnino similis argenteis eius numis in Hispania ipso Proconsule cufis. Non hinc alienum fuerit, *Berilli* cuiusdam, aut aquæ marinæ (vt vulgò vocant) mentionem facere, quæ *Pompeio* pro tessera aut signo fuit, in qua
I
sculptum

sculptum est *Herculus* caput iuuenile, cum claua, & litteris Græcis sub collo eiusdem, ΙΝΑΙΟΣ, quod Pompeij Magni prænomen est. For mæ est oualis, magnitudinis media paullò maioris, coloris autem & artificij adeò venusti, vt nihil suprà. Scribit Appianus Alexandrinus lib. 2. bellorum Ciuilium, *Pompeium* belli Pharsalici tempore, in tessera militari signum *Herculis inuicti* vsurpasse, sicut è contrario *Cæsar* figuram *Veneris Viëtricis*. Vnde verosimile videtur, *Pompeium* in anulo quoque suo idem signum gestasse, quamuis pluribus & diuersi generis signis in anulis vsus fuisse legatur, verbi gratia, *leone* ensem ore ferente, qui etiàmnum in Corniola antiqua visitur, eiusque Plutarchus meminit: item ternis trophæis, ad exemplum *Sulla*, quorum mentio est apud Dionem lib. 42. Sed & nullum est dubium, quin effigie sua signare solitus fuerit, quæ fortasse in illo anulo insculpta fuit, quem post obitum eius Theodotus Cæsari donauit, quemque vt recognouit Cæsar, illacrymassè scribitur à Plutarcho. Quin etiam amethysto illo pulcherrimi coloris (cuius paullò suprà fecimus mentionem) videtur velut pro sigillo vsus fuisse, vel ipse *Pompeius*, vel *Sextus* eius filius, cum in ea anuli quoque vestigia quædam remanserint. Hinc Macrobius scribit, veteres anellis non tantum ornatus causa, sed pro sigillis vsos fuisse, quod multis Auctorum locis probari potest. Plautus Curcul. *Qui anulo meo tabellas obsignatas dedisset.* &c. Et Trinum. *Si quando obsignatas attulerit epistolas, non arbitraris anuli paterni signum nosse?* &c. Et Liuius lib. 26. anuli eius mentionem facit, quo *M. Marcellus* signauit, & quo *Annibal* potitus est. Et lib. 37. de Pölyxenida: *Signoq; suo* (inquit) *impressas tabellas misit*, &c. Sed omnium apertissimè Cicero Tiberianum illud apud Suetonium (*anulo effigiem impressam*) his verbis confirmat Catilinaria tertia: *Tum ostendi tabellas Lentuli, & quasiui cognosceret ne signum, annuit; est verò* (inquam) *notum quidem signum, imago aui tui clarissimi viri.* &c. Et in Oratione pro Sexto Roscio: *anulumq; dedit, & os suum tibi tradidit*, &c. Valerius Maximus anuli meminit, in quo imago *Scipionis Africani*, quem Censores filio eius, vt indigno & degeneri, ademerunt. Sed nimis longum foret omnia

Scriptorum loca adducere, in quibus de varijs diuerforum signorum anulis legitur; sicut *Augustum* scribunt Suetonius, Plinius, & Dion, primum imagine *Sphingus*, deinde *Alexandri Magni*, demum sua signasse. *Mecenatem* verò refert Plinius *Rana* signare solitum, quod signum etiãnum in nonnullis gemmis anularibus videre est. *Commodum* Imperatorem Capitolinus *Amazone* signasse scribit: & de *Galba* refert Dion, eum *Canem* capite prono in prora naus pro signo vsurpasse. Gemma igitur, siue *Berillus*, siue (vt vulgò) aqua marina superiùs descripta, siue illa tessera fuerit, siue anulare signum, prænomen *Pompeij*, pulcherrimis litteris, vt diximus, inscriptum habet. solo autem prænomine *Cnæi* illis temporibus *Pompeius* denotabatur, velut ex multis Ciceronis locis liquet, vbi ponere solet; *Cnæus noster*, non addito nomine, cum id prænomen satis notum esset, eoque solo *Pompeius* significaretur. Et quamuis in glande quadam plumbea antiqua, quam credibile est Cæsarianos bello Pharsalico in fundis vsurpasse, insculptum sit: FERT POMPAE: nihilominus in Hyacinthi gemma pulcherrima, qua fortassis *Decimus Brutus* signare solitus fuit, ipsius *Bruti* prænomen solum ΑΥΛΟΞ inscriptum est, litteris æquè bellis, atque in illa *Pompeij* gemma, vt suspicari quis possit, eiusdem artificis opus esse ambas. *Bruti* huius prænomen priùs fuit *Decimus*, postea ab *A. Postumio Albinio* adoptatus, secundùm morem adoptionum, prænomen adoptantis retinuit, & in numis dicitur, A. POSTVMIVS ALBINI F. Gemma hæc reconditæ cuiusdam eruditionis symbolum continet, quod nobis mirificè placet. Habet enim Cupidinem, qui papilionem trunco arboris affigit, quo innuere voluit Brutus, animam suam non aliter Cæsaris amori, quàm papilio iste arbore, affixam fuisse. Veteres enim, vt ex multis antiquorum monumentis constat, animam hominis per papilionem symbolicè denotabant, quòd hoc animalculum sit aëreum leuissimumque in volando, & anima secundù Varronem, sit aër conceptus ore, & quasi ventus: vnde Poëtæ *anima* nomen pro ipso vento vsurpare soleant, velut Horatius:

Impellunt animæ lintea Thræcia.

Et Virgilius: *Par leuibus ventis:*

tanquam nomen anima à Græco ἀνεμος, id est *ventus*, deriuatum fuerit; quam Græci ψυχὴν vocant, quasi refrigerationem, ob aërem, quem spiramus: vnde *efflari anima* dicitur, cùm à corpore separatur. Porrò vt eò redeamus, vnde digressi sumus, signa nimirum variâ in anulis signatorijs fuisse vsitata; addamus & hoc, quod de *Augusto* prodit Suetonius, eum torquis signum *Torquatis*, & signum crinium *Cincinnatis* ademisse, à quibus familiæ istæ denominatæ fuerant, quæque in numis suis impresserant. Exstat hyacinthus gemma coloris pulcherrimi, in qua Taurus visitur cornibus ictum minitans: quod *Thoria* familiæ symbolum (vt videtur) fuit, vt se ab hoc animali nomen sortitos *Thorij* ostenderent; sicut & *Porcij*, & multi alij (teste Varrone) à diuersis animalibus denominati fuerunt. Porrò idem signum Tauri in eadem forma in numis argenteis *L. Thorij Balbi* exstat, cuius credibile est sigillum fuisse hyacinthum illum, cùm in eo nomen *Thorij* disertè legatur hoc modo: L. THORIVS. de quo in libro Fuluij Ursini de *Familijs Romanis* plura leguntur, quæ videre operæpretium fuerit.

115 Imago POMPEII, qui *Magni* filius, *SEXTVS* prænominatus fuit, in Cameo visitur longè maiori artificio sculpta, quàm in numis eius aureis & argenteis, eo tempore cufis, cùm ipse mare Siculum cum ingenti classe teneret, atque Augusto tali rerum successu se opponeret, vt *Neptuni* filium se appellari iuberet; velut Historici de eo scribunt, & Corniola anulari gemma confirmatur, in qua ipse *Sextus* paludatus visitur tridentem manu tenens, adstante equo, oppositaque ex altera parte *Sicilia* figura, quæ ipsum recipit, porrecto sceptro, ad significandum Insulæ dominium.

P Imago CN. POMPEII, qui & ipse filius *Magni*, & *Sexti* frater fuit, ex Corniola pulcherrima desumpta est; perquam similis illi, quæ in numo aureo exstat, in cuius postica parte hæc ipsa *Cnei Pompeij* imago impressa est. De eo, & de *Sexto*, Historici pluribus agunt; quos qui volet, consulere poterit.

116 Imago M. PORCII CATONIS, cognomento *Censorij*, ex Cameo

meo desumpta est, gemma anulari, & prorsus similis illi, quæ in Corniola apud Fulvium etiam exstat. Vtraque autem ætatem *Catonis*, quasi LXXXV. aut XC. annorum præ se fert, quos vixisse *Cato* legitur apud Plutarchum. Eiusdem *Hermes* superest capite truncatus, quem ipsi, velut homini sapienti, quiq̃ue variarum rerum vsum haberet, Romani fecerunt. De cognomine *Sapientis* Cicero de Senectute, de Amicitia, & alibi meminit, quamvis & eruditionis ergo & litterarum copia, quam in scriptis suis ostendit, hanc statuam mereri potuerit: sicut & *M. Varroni*, Togatorum doctissimo, *Hermes* dicatus fuit eadem forma, qua Græcos *Hermas* videmus esse factos: idq̃ue ex numis eius eo tempore cufis, cum ipse *Pompeij Magni* bello Piratico Proquæstore esset, colligere licet. In ijs enim dictus *Hermes* cernitur. Sed ille *Catonianus* hanc habet inscriptionem: M. PORCIVS. M. F. CATO. CENSORIVS. Et quid si hæc illa ipsa statua, quam Plutarchus scribit *Catoni à Romanis in Hygie*, siue *Sanitatis* templo fuisse dedicatam?

Imago *POSIDONII* Philosophi Stoici, quiq̃ue *Ciceronis* præceptor fuit, ex marmore desumpta est, in cuius pectore nomen ΠΟΣΙΔΩΝΙΟΣ insculptum est. De eo Plutarchus scribit, quòd Romæ fuerit; quòd Rhodi, vbi natus erat, (licet Strabo lib. 14. Apamiensem ex Syria fuisse dicat) *Panatio* in schola successerit, vbi & Cicero auditorium eius frequentavit. 117

Imago *A. POSTVMII ALBINI*, sic enim dictus fuit *D. Brutus* vnus ex coniuratis & percussoribus Cæsaris, (de quo modo in *Pompeio Magno* diximus) in numo eius argenteo exstat, cum his litteris, ALBINVS BRVTI F. propter adoptionem, qua ex *Iunia* in *Postumiam* familiam transijt. De illo *Fulvii* liber de *Familij Romanis* consuli potest. 118

Imago *PRVSIÆ* Bithyniæ Regis, qui cognominatur ΚΥΝΗΓΟΣ, ex numo eius argenteo desumpta est; quæ & in alijs numis didrachmis fabrè satis impressa cernitur, nomine adscripto, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΡΟΥΣΙΟΥ. Eandem & gemmæ nonnullæ anulares exhibent. Eius *Polybius*, *Liuius*, reliquiq̃ue 119

Scriptores meminere, maiestate & nomine regis indignum eum vocantes, eaque adulatione præditum, ut more eorum qui ex seruitute manumissi erant, capite raso, & pileo capto, legatis Romanis obuiam procedere, seque populi Romani libertum vocare solitus fuerit. Habitus etiam fuit pro homine exiguae fidei, quod Annibalem caeso Antiocho profugum, & in clientelam suam receptum, Quintio Flaminio, qui & ipse hoc nomine non nimis bene audiit, perfide prodiderit. Liiij de eo verba hæc sunt: *Polybius Prusiam Regem indignum maiestate nominis tanti tradit; pileatum capite raso obuiam ire legatis solitum, libertumque, se P. R. ferre, & ideo insignia ordinis eius gerere. Romæ quoque cum veniret in Curiam, summis se, & osculo limen Curiae contigisse, & Deos seruatores suos Senatuum appellasse, aliamque orationem, non tam honorificam audientibus, quam sibi deformem habuisse, &c.*

120 Imaginem PTOLEMÆI Ægypti Regis, numus eius argenteus eiusdem cum denario Romano ponderis exhibet, cum litteris Latinis, PTOLOMAIVS REX. Hic Iuba Mauritaniae Regis & Cleopatra M. Antonij filiae fuit filius; vnde eum Suetonius C. Caligulae consobrinum vocat his verbis: *Ptolemaeum Regis Iuba filium, Consobrinum suum: erat enim & is M. Antonij ex Selena filia nepos, &c.* Nam Caius M. Antonij pronepos fuit; natus patre Germanico, Antoniae Iunioris filio. De Cleopatra ista M. Antonij filia superius narrauimus; quod illa Selenam siue Lunam appellari se iusserit, matris imitatione; quæ Lunam & Isidem se dici fecit, sicut vicissim M. Antonius maritus eius, Bacchi & Osiridis nomen sibi sumpsit.

121 Imago PTOLEMÆI cognomento APIONIS Cyrenæi Regis, ex Cameo faberrimi operis desumpta est; in cuius vertice planta Silij insculpta visitur, Cyrenensium symbolum, sicut superius, cum de Arsinoe Regina sermo nobis esset, diximus. Hic moriens anno v. c. DLVII. Domitio Abenobarbo & Cassio Longino coss. Populum Romanum testamento heredem fecit, ut Cicero scribit oratione 2. contra Rullum, & alij plures.

Imago PTOLEMÆI cognomento SOTERIS, in numo argenteo tetradrachmo exstat, cum hac inscriptione: ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ. Hic legitur filius fuisse *Ptolemæi Lagi*, vnus ex Alexandri Magni Ducibus, à quo omnes deinceps *Ptolemæi* nominati fuerunt. Eius vxor *Berenice* fuit, de qua Callimachus elegiam illam tantopere celebratam, & Latine à Catullo conuersam, composuit. Ex his natus est *Ptolemæus Philadelphus*, ad quem scribit *Theocritus* Idyll. xvii. vtrique horum, vt apparet, gratus. 122

Imaginem PYRRHI Epirotarum Regis, in orbe argenteo antiquitus tornato videre licet, vt appareat, in Museo quopiam ornamentum causa collocatam fuisse: multumque hæc similis est reliquis *Pyrrhi* imaginibus, quæ tam in marmore, quàm in numis argenteis æneisque visuntur. Vitam eius Plutarchus describit, neque vllus est rerum Romanarum scriptor, qui mentionem eius non faciat. In marmoribus Capitolinis triumphus Manij Curij, de Samnitibus & Rege *Pyrrho* actus anno v. c. CDLXXVIII., descriptus est. 123

Imago PYTHAGORÆ Samij in numis æneis exstat, impressa à Samijs ad conseruandam ciuis sui memoriam. Similis autem est imagini illi, quam gemmæ nonnullæ anulares exhibent, quas Pythagorici alicuius fuisse verosimile est. Sed similior est reliquis illa, quæ in gemma (quam *Niccolum* vocant Itali) insculpta, penes Fuluium exstat. Sed & alia apud eundem in numo à Samijs cuso visitur, differtque ab imagine quam hoc libro repræsentamus, quòd manu dextra radium teneat, eoque stellam Veneris in sphaera sculptam tangat, sinistra virgam habeat, illam nempe denotans, qua Pythagoras stellarum distantiam dimensus fuisse legitur. Plinius lib. 2. cap. 8. numo huic multum lucis affert his verbis: *Infra solem ambit ingens sidus appellatum Veneris, alterno meatu vagum, ipsiq; cognominibus emulum Solis ac Luna. Præueniens quippe & ante matutinum exoriens, Luciferi nomen accipit, vt sol alter diè maturans: contra ab occasu refulgens, nuncupatur Vesper, vt prorogans lucem, vicemq; Luna reddens. Quam naturam eius Pythagoras Samius primus deprehendit* 124

deprehendit olympiade circiter XIII. qui fuit urbis Roma annus CXXVI. & cap. XXI. Pythagoras vir sagacis animi à terra ad Lunam CXXVI. millia stadiorum esse colligit; ab eaq; ad solem duplum: inde ad duodecim signa triplicatum, &c. Idem sentit Sulpicius Gallus, &c. Legitur Pythagoras Samo profectus, ne patriam tyrannide Polycratus oppressam videre cogeretur, in Græciam Magnam venisse, ibique scholam publicam aperuisse, & anno demùm ætatis LXXX. aut XC. Metaponti obiisse.

- 125 Imaginem PYTHEI Poëtæ Colophonij numus exhibet, quem in memoriam eius ciues sui percusserunt: in cuius postica parte Musa cum musico instrumento impressa visitur, quo significare voluerunt Colophonij hunc ciuem suum Poëtam egregium fuisse. Habuerunt autem Colophonij complures alios poëtica laude insignes, inter quos *Mimnermus* Elegiographus numeratur, itemque *Homerus*, cuius natiuitatem ipsi quoque *Colophonij* sibi vindicabant, quòd eum apud illos educatum crederent.
- 126 Imago T. QVINCTII FLAMININI in Corniola exstat insculpta, quam quispiam familiæ *Quinctia* anulo inclusam gestauit. Plutarchus in huius *Quinctij* vita statuæ ænæe meminit, quæ ipsi è regione Circi Maximi dedicata steterit cum Græca inscriptione: ad cuius similitudinem, hanc ipsam quæ Corniola exhibet, factam fuisse verisimile videtur. Inscriptio autem statuæ cuiusmodi fuerit, Plutarchus non dicit: cùm autem Græcam fuisse scribat, existimari potest, eam statuam à Græcis factam, qui mirificè memoriæ *Quinctij* studiosi erant. Et non est absurdum addere, eandem fuisse illam inscriptionem cum ea quæ in Corniola litteris compendiosè scriptis visitur, hoc modo: T. Φ. Θ. quæ notæ ita interpretantur: ΤΙΤΟΣ ΦΛΑΜΙΝΙΝΟΣ ΘΕΟΣ: quod Latini fecissent, DIVVS TITVS FLAMINIVS. cùm Plutarchus scribat, apud omnes Græcos honoratissimam fuisse *Quinctij* memoriam (quippe qui Græciam liberarat) præter cæteros autem Chalcidenses templum ei statuisse, & sacerdotem fecisse, velut homini in Deorum numerum per apotheosin relato: qua de re plura Plutarchus, & nos infra in *Tullio Cicerone*.

Imago ROMVLI primi Romanorum Regis, ex numo argenteo desumpta est; in cuius antica parte nomen QVIRINVS est impressum, quod Romuli nomen fuit à *Curi* Sabinorum ciuitate, post pacem cum Tatio Sabinorum Rege factam. Eadem effigies in numo minusculo æneo reperitur similiter coronata, inque postica eius parte *Lupa* cum *Romulo* & *Remo* visitur; cuius *Lupa* Dionysius Halicarnas. lib. 1. meminit, eam *æneam* fuisse dicens, vt credibile sit hanc illam ipsam esse, quæ hodie conspicitur in Capitolio. Plutarchus in vita *Romuli* statuam eius nominat, vt Plinius cap. 6. lib. 34. itemque Dion lib. 43. ex qua, imaginem in hoc numo impressam, representatam fuisse suspicio est.

127

Imaginem SALLVSTII CRISPI numus æneus grandiusculus exhibet (cuiusmodi numos vulgò *contorniatos* vocant) cum inscriptione ista: SALVSTIVS AVCTOR. vbi *Auctoris* verbum aliter quàm ab ipso *Sallustio* vsurpatur, cum ipse inter *Auctores rerum* & *Scriptores* discrimen faciat. Porro SALLVSTIVS in numo isto vnico L. scribitur, cum eam litteram geminarint inscriptiones sæculo eius factæ, præsertim illa, in qua seruus eius *Eros* nominatur, quæ est huiusmodi: EROTIC. SALLVSTI. CRISPI. SERVO METELLIANO. itemque altera hæc: ÆDITVI VENERIS HORTORVM SALLVSTIANORVM. qui horti prope Collinam portam erant, à Nerone, vt Tacitus refert, frequentati; quorum etiam vestigia hodie apparent. Est autem numus hic (velut ex litterarum forma, & verbo illo AVCTOR, colligas) multò post Sallustij æuam cusus; & fortasse tunc, cum aliorum quoque illustrium virorum numi eadem forma percussi sunt.

128

Imago SAPPHVVS Poëtriæ, quæ non solum inter nouem feminas poëtica laude illustres, sed inter nouem quoque Lyricos numerari solet, exstat in maiusculo numo argenteo, in memoriam nominis eius à Mytilenensibus cuso: à quibus æneum quoque numum cum effigie *Alcæi*, huius *Sapphûs* æqualis & popularis, cusum superius diximus. Eadem autem *Sapphûs* imago, in Cameo faberrimè facto apud Vrsinum spectatur; itemque

129

in alia gemma: cuius vtriusque hoc discrimen est, quòd vnus caput lauro, alterius hedera coronatum sit, secundum Horatianum illud:

*Me doctarum hedera premia frontium
Dis miscent superis. &c.*

Cicero in Verrinis statuæ eius meminit, & Pausanias scribit Athenis iuxta Anacreontis imaginem stetitisse *Sapphus* effigiem, à Leone, vt Plinius refert, insigni artifice factam. Tatianus etiam in libro contra Gentiles *Sapphus* statuam à Silanione factam celebrat, vnde delinearipotuit imago illa in numo Mytilenæo expressa. De vita & morte eius, alijsque rebus, quà Græci, quà Latini scriptores copiosè scribunt. Sed Ouidius in epistola *Sapphus* ad Phaonem multa exhibet, quæ me impellunt, vt eam totam epistolam ex poëmatis eius desumptam esse existimem; cum similia multa in fragmentis existant, quæ olim collecta à Fulvio Vrsino Plantinianis typis prodierunt.

130 Imago SELEUCI primi Syriæ Regis, ex numo eius argenteo tetradrachmo desumpta est, in quò hæc leguntur: ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΕΛΕΥΚΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΝΙΚΑΤΩΡΟΣ. Fuit vnus ex *Alexandri Magni* Ducibus, eiusque copiosam Historici mentionem faciunt.

131 Imago L. ANN. SENECÆ Philosophi Stoici, & Magistri Neronis Imperatoris, ex marmore representata est; Philosophum sine tamen pallio referens, cæterisque eius imaginibus, quæ existant, perquam similis, vt omnes ex vno eodem archetypo desumptæ videantur. Quòd autem ista sit *Seneca* imago, ex numo æneo grandiusculo (*contorniatum* vulgò dicunt) intelligitur, quem olim Bernardinus Cardinalis Massæus habebat, cum nomine inscripto, SENECA. Porrò ætatem Senecæ senilem præ se fert, in qua à Nerone mori iussus est. De vita, morte, rebusque eius gestis, copiosè Cornelius Tacitus, & Dion (quamuis hic parum bonâ, sed Græculâ fide) meminere.

132 Imago C. SERVILII AHALÆ ex numo desumpta est argenteo, cuius pars anterior L. Iunij Bruti, qui vrbs liberator fuit,

fuit, effigiem exhibet; vt videri possit is numus à *M. Bruto Cæsaris percussore* cusus, quòd constet eum *Seruilio propinquum* fuisse, quippe cuius mater ex *Seruilia familia* fuerit. *Cicero lib. 2. Philipp. imaginum* meminit *C. Seruilij Ahala*, & *L. Iunij Bruti*, quæ in *Capitolio* exstabat. Vnde credibile est, imaginem aliam, cum ex ære sit; esse eam ipsam, quam *Cicero* describit: cum eiusdem sit magnitudinis & artificij, cuius illa *Bruti*, quæ hodie in *Capitolio* cernitur. *Seruilij* his verbis *Cicero* meminit: *Siquidem aranti L. Quinctio Cincinnato, nuntiatum est eum Dictatorem esse dictum, cuius Dictatoris iussu Mag. eq. C. Seruilij Ahala Sp. Melium regnum appetentem interemit.* &c.

Imago SOCRATIS priori loco posita, in numo æneo grandiusculo (*Italicè contorniato*) exstat; in cuius antica parte nomen exprimitur, Σ Ω Κ Ρ Α Θ Η Σ. cui imagini similis est quæ sequitur, ex marmore, quod penes Cardinalem *Farnesium* est, sculpta: item quæ apud *Fuluium* visitur in *Hermæ*, cui inscriptum est *Socratis* nomen, vnà cum litteris hisce ex *Platone* desumptis: ΕΓΩ ΟΥ ΝΥΝ ΠΡΩΤΟΝ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΑΕΙ, ΤΟΙΟΥΤΟΣ ΟΙΟΣ ΤΩΝ ΕΜΩΝ ΜΗΔΕΝΙ ΑΛΛΩΙ ΠΕΙΘΕΣΘΑΙ ΗΤΩΙ ΔΟΓΜΙ ΟΣ ΑΝ ΜΟΙ ΛΟΓΙΖΟΜΕΝΩΙ ΒΕΑΤΙΣΤΟΣ ΦΑΙΝΗΤΑΙ. Exstat insuper apud eundem *Fuluium*, vnà cum effigie *Platonis* eius discipuli, in *Corniola* anulari gemma artificiosissimè incisa, quam credibile est à quopiam vtriusque studio gestatam fuisse. Mirificè autem hæc gemma formam eam *Socratis* exprimit, quam ei *Plato* & *Xenophon* in *Symposio* attribuunt, quòd nimirum *Sileno similis* fuerit, naso simo, & oculis emissitijs. Natus est *Socrates* *Athenis* quarto LXXVII. Olympiadis anno, & *Delphico oraculo* sapientissimus declaratus, quòd philosophiæ partem eam, quæ est de moribus, & re familiari, siue *Oeconomica*, primus excoluerit, versu illo *Homeri* inductus: ΟΥΝ ΜΟΙ ΕΝ ΜΕΓΑΡΟΙΣ ΚΑΘΩΣ ΑΥΧΛΩΝΤΕ ΓΕΥΝΤΑΙ. &c. Scribit quæ *Cicero* de illo: *Primusq; philosophiam deuocauit à Cælo, & in urbibus collocauit, & in domos etiam introduxit, & coëgit de vita, & moribus, rebusq; bonis & malis*

malis querere, &c. Denique & tabella marmorea penes Vrsinum est, in qua Socrates manu schedulam tenet; & forte eam ipsam, quam ille, vt Xenophon scribit, vnà cum Critobulo legebat: cùm alioquin *Socrates* (vt ait Cicero) *litteram ipse nullam reliquerit*; sed eius ingenium, variosque sermones, immortalitati scriptis suis mandauerit Plato. Obijt primo anno xcv. Olympiadis, ætatis verò LXX. cùm extremo vitæ die, antequam cicute succum biberet, cum Principibus Senatorum, à quibus in carcere visitabatur, de *immortalitate animorum* omnia ea disputasset, quæ Plato in Phædone recenset.

135 Imago SOLONIS vnus de septem Græciæ sapientibus, nati in Salamine, in gemma anulari *Sardonio* vulgò dicta exstat; quæ cælata est faberrimè, & inscriptum habet nomen Σ Ο Λ Ω Ν Ο Σ. Exprimit ætatem eius annorum LXXX. quot ipse vixit. Eadem autem imago visitur & in Cameo veteri Hermæ forma, & in marmore quodam, in quo nonnihil furor ille Solonis videtur expressus, quem bono Reip. Atticæ, simulque securitatis suæ causa, simulasse legitur. Vixit Athenis tempore Pisistrati Tyranni, cùm Romæ Seruius Tullius Rex rerum potiretur. Obijt in Cypro, cùm prius in Cilicia Solensi ciuitate condita (quam sic ab ipso denominatam, postea *Pompeiopolim* dixere) æternam sui memoriam reliquisset, & ob leges, quas Atheniensibus tulit, summi nomen legislatoris consecutus esset.

136 Imago SOPHOCLEIS, quam hoc libro exhibemus, in disco seu orbe marmoreo exstat, cuius in gyro inscriptum est nomen, Σ Ο Φ Ο Κ Λ Η Σ. Huic orbi oppositus erat alter ille, in quo Menandri Comici effigiem exstare superius diximus. Alia verò eiusdem imago in marmore sculpta penes Fuluium visitur; cui caput etiam Menandri coniunctum est, quod alter Tragediæ, alter Comediæ princeps fuerit. Sunt autem ambæ istæ imagines æquales naturalibus hominum capitibus. Alia rursus effigies in anulari gemma Corniola apud eundem Fuluium reperitur; & ætatem *Sophoclis* senilem videtur exprimere, quæ fuit xcv. annorum: quibus exactis mortuus est; faucibus eius acino-

acino vuz interclusis. Pausanias scribit Athenienses statuam palliatam ei dedicasse, fortasse similem illi quæ erat in theatro, vt honorem haberent ciui suo, nato in Atticæ Colono, & celebri vigintitribus, quas composuit, tragœdijs, functoq̃ue Prætura Athenis, vnâ cum Pericle, septemdecim ante Socratem annis.

SPEVSIPPI, qui Platoni in Academia successit, Hermes tantum exstat, cum litteris quadratis, ΣΠΕΥΣΙΠΠΟΣ ΕΥΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ. Eiuscaput temporum vetustas nobis aboluit. Hunc scribit Cicero à Platone auunculo philosophiæ velut heredem relictum esse, quam octo annis publicè professus est; & scripta, ac dialogos complures reliquit, quos Aristotelem tribus talentis emisse scribit Laërtius. Obijt morte voluntaria valdè senex.

137

Imago SERVII SVLPICII RVFI Iuriconsulti clarissimi, ex numo argenteo desumpta est; in quo duo eius prænomina leguntur, *Lucius*, & *Seruius*, more familiæ Sulpiciæ. Eadem imago in antiqua etiam Corniola reperitur, illi perquam similis, quam diximus exstare in numis argenteis ab aliquo de familia cufis. Ciceronis equalis fuit, eiusque multæ ad Ciceronem, & illius vicissim ad hunc litteræ mutæ leguntur. Quo tempore M. Antonius Mutinæ D. Brutum obsedit, à senatu legatus ad eum missus est, vt cum eo de pace transigeret. In ea legatione mortuus, à Cicerone honoratus fuit nobilissimo s. c. quod in Philippica ix. legitur. Statua quoque ænea pedestris Romæ ei fuit posita, quam in Rostris Augusti Pomponius in libro *De origine Iuris* sua ætate stetisse scribit.

138

Imago TATII Sabinorum Regis, in gemino numo argenteo reperitur; quorum alterum familia *Tituria*, alterum *Vettia* percusserunt: quæ familiæ quod à raptis Sabinis genus deducerent, memoriæ ergo, *Tatij* Regis Sabinorum imaginem numis impresserunt. Porrò imago hæc satis exprimit decantatam illam tetricorum Sabinorum austeritatem: & verosimile est eam ex statua illa expressam esse, quæ in Capitolio vnâ cum

139

septem Regum statuis steterit, cum aliquamdiu *Tatius* ex pacto cum Romulo regnarit, velut Romanarum rerum Scriptores produunt.

140 Imago P. TERENTII AFRI Comici Poëtæ, qui seruus fuit Romæ, ac postea libertus C. *Terentij Lucani* Senatoris, ex antiquissimo quodam *Terentij* exemplari desumpta est, quod in Bibliotheca Vaticana asseruatur, in membranis scriptum. Cui similis altera imago in altero quodam minùs antiquo libro visitur; vt credibile sit, vtramque ex archetypo quopiam naturali expressam esse. Idque vt credam faciliùs, facit, quòd de Terentio legimus, eum fuisse colore fusco, corpore gracili, & statura mediocri. Vixit tempore *Scipionis Africani* Minoris, cum quo & *Lalio* coniunctissimè vixit, à quibus etiam adiutus fuisse creditur in Comœdijs *Menandri* & *Apollodori* Latinè conuertendis. Q. Consentius scribit *Terentium* ex Græcia redeuntem, Stymphali, quæ Arcadiæ est ciuitas, obiisse ex dolore; quem, centum & octo Comœdijs in mari perditis, conceperat.

141 Imago THEMISTOCLIS Atheniensis ex Corniola anulari gemma desumpta est, in qua & nomen legitur hoc modo: ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ. Est autem imberbis, sicut & illa *Solonis* pro consuetudine sæculi, quo vixit, olympiade nimirum LXXV. paullò post exactos Romæ Reges. Similis eiusdem effigies, in Cameo anulari gemma artificiosè cælata, apud Fuluium spectatur. Itemque statua in Hermæ forma exstat, quam ipsi Athenienses statuerunt, quòd classe apud Salaminem victor Græciam à Persarum seruitute liberasset; sed temporum iniuria capite truncata est, inscriptione tamen superstite, ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΝΕΟΚΛΕΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ Alteram *Themistocles* in Foro Magnetium statuam habuit, vbi etiam mortuus ac sepultus fuisse legitur. Vir fuit incredibilis memoriæ, qui que omnium suorum ciuium nomina meminisset, velut Cicero scribit, qui eum mirificè laudat, quamuis res eius gestas vberius describant Thucydides & Plutarchus.

Imago THEOCRITI Poëtæ Syracufani, quem Virgilius in Bucolicis est imitatus, in orbe feu disco marmoreo exstat, folijs pineis coronata, cum pinus arbor *Pani*, velut Bucolici poematis præfidi Deo dicata effet. Vixit temporibus Ptolemæorum, Lagi, & Philadelphi, qui eum carum habuerunt, vt ex versibus ipsius Theocriti intelligitur. Et quamuis eodem sæculo *Moschus* & *Bion* itidem Syracufani eodem poematis genere claruerint, nihilominus hic primas semper tenuit; ex quo credibile est, hanc ipsius esse imaginem. Vita eius partim ex scriptis ipsius colligitur, partim ex commentatoribus siue scholiastis Græcis; quibus adiungi potest illud Ouidij carmen de mortiseius genere, in Ibin:

*Vitæ Syracosio præstricta fauce Poëtæ,
Sic anima laqueo sit via clausa tuæ.*

Imago THEOPHRASTI *Aristotelis* discipuli, ex Herma eius marmoreo desumpta est, in quo legitur: ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ ΜΕΛΑΝΤΑ ΕΡΕΣΙΟΣ. Et quâuis Eresi natus sit, Athenis tamen semper vixit, Atticumque sermonem ea suauitate pronuntiauit, vt cum prius *Tyrtamus* diceretur, à diuinitate loquendi, (vt ait Cicero) *Theophrasti* nomen acceperit: quamuis idem Cicero scribat, eum diutino isto Atticè loquendi vsu nequaquam tamen potuisse omnino idioma vernaculum diffimulare, ne à vetula pro hospite ac peregrino haberetur. Porrò hæc eius imago, ob capilli & barbæ tonsuram, perquam similis est Aristotelis imaginì eius magistri, cui olympiadè cxiv. in schola successit, tanta nominis celebritate, vt plus duò nobilium auditorum millia haberet.

Imago THUCYDIDIS Historici Atheniensis ex marmoreo Herma repræsentata est, in cuius pectore nomen est ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ. Vixit tempore Periclis circa Olympiadem lxxxvii. quo ipse tempore belli Peloponesiaci historiam octo libris complexus edidit, quos *Demosthenes* vt menti penitiùs infingeret, octies descripsisse legitur. Prudens scriptor est habitus, & veritatis, si quispiam, obseruantissimus; eoque nomine à Scriptõribus Græcis, & Latinis, maximè verò à Cicerone pluribus locis.

cis valdè commendatur. Scribunt cum ex linea paterna ab *Oloro* Thraciæ Rege descendisse, ex materna verò à *Miltiade* Cimonis filio: & propterea Athenis in monumento *Cimonio* sepultus fuisse traditur prope portas, cum hac inscriptione: ΘΟΥ-ΚΥΔΙΑΔΗΣ ΟΛΟΡΟΥ ΑΛΙΜΟΥΣΙΟΣ ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ. hoc est, *Thucydides Olori filius Halimusius hic situs est*. Eius imago in schola Constantinopolitana à *Christodulo* Poëta celebratur, & exstat hodie in *Corniola* artificiosissimè cælata.

- 145 Imago *Tmoli* Herois, qui monti nomen à se fecit vini vbertate decantato, vnde & hæc effigies pampino coronata visitur, ex numo mediæ magnitudinis desumpta est, quem *Sardiani* percusserunt; vt verisimile sit eos tum montem hunc possedisse, & in memoriam Herois, qui monti ipsi nomen dederat, effigiem eius numis impressisse. Vtriusque, & montis, & Herois, *Virgilius* meminit lib. 2. *Georgic.* vbi de vini fertilitate loquitur:

Tmolus & assurgit quibus & Rex ipse Phaneus, &c.

Q Imago *Tomi* Herois, qui urbem nominis eiusdem condidit, in numo æneo exstat à *Tomitanis* percusso: in cuius antica parte est eius effigies, cum eiusdem nomine, ΤΟΜΟΣ ΚΤΙΣΤΗΣ; in postica *Herculem* Tutelarem suum Deum posuerunt, & litteras, ΤΟΜΕΙΤΩΝ: quod valdè facit ad confirmanda ea, quæ *Stephanus* scribit in voce τόμοι; quamuis in alijs numismatis ΤΟΜΕΩΝ, non ΤΟΜΕΙΤΩΝ legatur.

R Imago *M. Tulli* *Ciceronis* exstat in æneo mediæ magnitudinis numo, quem *Magnetes* percusserunt, qui erant ad montem *Sipylum* Asiæ minoris, repræsentantem annum ætatis *Ciceronis*, vt apparet, XLVI. aut XLVII. cum *Quintus* eius frater prouinciam istam Prætor obtineret. Nec enim tempore Consulatus *Ciceronis* cusus videri debet propter coronam, quæ ipsi aliquanto post concessa fuit, & in postica numi parte visitur. Qui sanè numus multo minùs videtur cusus, quando *Cicero* *Ciliciæ* præfuit, quæ pars est istius Asiæ: nam *Proconsule* titulus

titulus appositus fuisset, aut saltem *Imperatoris*, vtrumque enim titulum; vt constat, obtrinit. Est igitur cufum numisma à Magnetibus sub *Quincti* fratris imperio, sub quo omnes Asiani complura maximaque beneficia à Cicerone acceperunt, ob quæ multos ei honores decreuerunt. Dicit ipse Cicero hos honores ab Asianis fuisse sibi decretos, vt eius verbis vtar ad Q. fratrem scribentis: *Pro magnis meis meritis, & pro tuis maximis beneficijs, &c.* Isti honores fuerunt statuæ, templa, quadrigæ, & similia. Addit insuper Macrobius lib. 1. Saturnal: quod cum Cicero Asiam Minorem pertrāsiret, cuius imperio *Quinctus* frater iam defunctus fuerat, *Quincti* imaginem ab Asiaticis dicatam videret, clypeatam scilicet, & vt ipsius verbis vtar, ingentibus lineamentis vsque ad pectus ex more pictam (erat enim *Quinctus* staturæ parvæ) dixerit: *Frater meus dimidius maior est, quam totus.* Ex quibus verbis colligitur, non *Ciceroni* solum, sed etiam *Quincto* fratri ab Asianis honores decretos, velut ipse *Cicero* satis disertim indicat in litteris ad Q. fratrem. Vnde nemini mirum videri debet; quod Magnetes eiusdem Provinciæ populi, *Ciceroni* antiqua clientela deuincti, in honorem eius numum cudi fecerint; cum is honos viris benemeritis, & ciuitatum patronis, deferri soleret. Porro numus iste in antica parte effigiem *Ciceronis* habet, cum inscriptione in ambitu: ΜΑΡΚΟΣ ΤΡΑΛΛΙΟΣ ΚΙΚΕΡΩΝ. hoc est, M. TULLIVS CICERO, more Græcorum prænomine integrè expresso. Nasus eius est subaquilinus, & os nonnihil crassiusculum, quod risum & hilaritatem præ se fert, vt Plutarchus de eo scribit, & Cicero ipse subindicat epistola ad Dolabellam: *Sed tamen* (inquit) *hilaritas illa nostra, & suauitas, quæ te præter ceteros delectabat, &c.* Collum habet gracile, & longum, conuenienter ijs quæ de se ipso scribit in Bruto, dicens: *Erat eo tempore in nobis summa gracilitas, & infirmitas corporis, procerum & tenue collum, &c.* quamuis ætate prouectior (vt ipse testatur) corpulentus, & robustus magis factus sit: quod & caput eius marmore sculptum inprimis ostendit; illud ipsum inquam caput, quod *Cyriacus Matthæius* in hortis suis *Cœlianis* asseruat, & nos hoc ipso libro repræsentamus: valdè conueniens cum antiqua

gemma Corniola, quæ apud Fuluium visitur, singularis artificij: quæ & ipsa, vt caput supradictum, senilem ætatem Ciceronis repræsentat, assentiente tum Plutareho, tum etiam ipso Cicerone. Neque credi aliter potest de eo qui annos natus LXII. virginem duxerit secundam vxorem; quiq; sexaginta & quattuor annos habens, paullò minùs XIII. miliaribus pedes ambulando confecerit. Collum habet cum iugulo satis eminenti. Capillitium simile reliquis eius temporis imaginibus, & sine caluitio exhibet, tametsi statæ iam & grandioris ætatis, vt ex signis quibusdam & lineamentis conijci potest, in facie apparentibus: id quod ostendit numisma anno potiùs ætatis eius XLVI. aut sequenti eusum esse, quando, vt diximus, *Quintus* frater Asiam Prætor obtinebat, quàm tempore illo, quo Cicero Proconsule erat Ciliciæ, anno nimirum ætatis suæ LVI. Postica numi pars istas in ambitu litteras habet, ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΤΩΝ ΑΠΟ ΣΙΠΥΛΟΥ, hoc est, *Magnetum ab Sipylo*: & intra ambitum manus est, coronam pugno tenens, item ramum oliui, spicam triticeam, & palmitem vitis cum racemo, ac nomen ΘΕΟΔΩΡΟΥ, quod verisimile est esse Monetarij. Porro omnia ista symbola ad Ciceronem manifestè spectant. nam coronæ signum eam denotat, quæ ipsi post Catilinariam coniurationem decreta est, nisi potiùs eam lauream innuit, quam ipse ob res in Cilicia feliciter gestas prætendebat, de quibus ita scribit: *Res dignæ triumpho*; &c. quem facile obtinuisset, nisi reditus eius in tempora Ciuiliis bellis inter Pompeium & Cæsarem incidisset. Sed hoc nobis minùs probatur ob rationes superiùs expositas. Iam ramus oliui ad pacem Prouinciæ respicit, de qua ipse scribit in epistola ad Q. Fratrem his verbis: *Sublata Mysia, latrocinia, cades multis lasis repressas, pacem tota Prouincia constituam*, &c. Spicam illam ad regionis vbertatem frumenti q; copiam referri debere, idem Cicero in epistola vltima ad Tit. Atticum sic docet; *Nulla vi, nullo iudicio, nulla contumelia, auctoritate, & cohortatione perfeci, ut Græci, & ciues Romani, qui frumentum compresserant, magnum numerum pollicerentur populis, ut etiam fames mihi optanda fuerit*, &c. Nihil verò aliud racemum

una, quàm Prouinciæ lætitiã denotat; id quod Poëta testatur illo versu: *Adsit lætitiã Bacchus dator*, &c. & ipse Cicero in sua ad Q. fratrem epistola satis hoc declarat: *Perfice*, inquit, *vt lætitiã Prouinciæ desiderium nostrum leniatur*, &c. & in epistola i. lib. 6. quam scribit ad T. Atticum: *Græci verò exultant, quòd se ATTONOMIAN adeptos putant*, &c. Clariùs verò in epistola iii. libri vi. ad eundem T. Atticum: *Ita multæ ciuitates omni are alieno liberatæ, multæ valde leuatæ sunt, vt omnes suis legibus & iudicijs vsa, ATTONOMIAN adepta reuixerint*, &c. Hæc ATTONOMIA erat libertas ea, qua proprijs legibus & statutis viuere illis concedebatur, imò ab omni alia iurisdictione externa eximebantur: quæ libertas in numis Græcis exprimitur hoc verbo ATTONOMOT; cui & hæc in alijs numismatis adduntur, ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΣΤΑΟΤ, id est, *sacra & inuiolabilis*. Quod satis confirmat præclarum illud *Titi Flaminini* edictum post victoriam contra Philippum Macedoniae Regem adeptam, quo, teste Polybio, Græciæ ciuitatibus, vt ab onere tributorum soluendorum immunes essent, suisque vterentur legibus, concessum fuit; inter quas hæc *Magnetium*, vt Strabo, Liviùs, alijque Historici testantur, comprehendebatur. Hæc non solum tempore Proconsulatus *Ciceronis*, sed etiam Præturæ Q. fratris, qui hanc ipsam prouinciã eo titulo administravit, acciderunt. Itaque honores quoque ex rebus benè gestis vtrique fuerunt communes, quod in eadem epistola *Cicero* his verbis ostendit: *Monimentumq; nostrum*, &c. Loquens de fano ab Asiæ populis sibi dedicato. Vnde non est dubitandum, quin hic numus à Magnetibus ad Syphilum, Prætore Q. fratre singulari aliquo beneficio à *Cicerone* affectis, cusus fuerit: eo exemplo, quo Chalcidenses, vt Plutarchus scribit, Tito Flaminino non solum templum ædificari curarunt, sed insuper sacerdotem ei decreuerunt, cum illum in numerum Deorum retulissent. Quod perspicuum est ex gemma etiam Corniola, in qua *T. Flaminini* inter Diuos relati caput cum inscriptione Græca conspicitur, Τ. Φ. Θ. id est, ΤΙΤΟΣ ΦΛΑΜΙΝΙΝΟΣ ΘΕΟΣ: Latine, DIVVS TITVS FLAMINIVS.

Horum igitur *Magnetium* Cicero epistola x. lib. 2. ad Q. fratrem meminit; ita scribens: *De te à Magnetibus ab Sipylo honorifica facta mentio, cum dicerent, te unum postulationi Sexti Pansa restiuisse, &c. Quæ verba satis summam eius populi benevolentiam in Ciceronem & Q. fratrem indicant. Cornelius etiam Tacitus, & Plinius Secundus, ab Sipylo Magnetæ nominant, ut in numo ΑΠΟΣΙΠΥΛΟΥ, id est, ab Sipylo, pro quo Strabo eos appellat ΜΑΓΝΗΤΑΣ ΥΠΟΣΙΠΥΛΩΙ, id est, sub Sipylo. Et Ptolemæus ΜΑΓΝΗΤΑΣ ΠΡΟΣΣΙΠΥΛΩΙ, id est, ad Sipyllum. Addo alium locum Liuij, qui libro 37. de Antiocho ita dicit: Qui circa Magnetiam, quæ est ad Sipyllum, posuit castra, &c. Quæ scriptorum varietas notanda est, ob variam loquendi formam, non quòd inter eos de hoc populo vlla reperiatur discrepantia. Huic enim ciuitati, quæ sub pede montis Sipyli sita erat, ad indicandam differentiam alterius, quæ eiusdem nominis ad flumen Mæandrum non procul ab hac posita erat, hæc verba ΑΠΟΣΙΠΥΛΟΥ addita sunt. Beneficium illud quale fuerit, quo Magnetes à Cicerone affecti sunt, nescitur: singulare id fuisse extra omne dubium est, cum eius beneficij perpetuam hanc memoriam apud omnes exstare voluerint, præter alia monumenta illi ab Asiæis decreta, nimirum *templa, statuas, quadrigas*, aliaque, quæ Cicero modestè repudiavit, ita enim epistola 1. lib. 1. ad Q. fratrem scribit: *Quod cum ad templum, monumentumq; nostrum, ciuitates pecunias decreuissent; cumq; id & pro magnis meis meritis, & pro tuis maximis beneficijs, summa sua voluntate fecissent; nominatimq; lex exciperet, ut ad templum monumentumq; capere liceret; cumq; id, quod dabatur, non esset interiturum, sed in ornamentis templi futurum, ut non mihi potius, quàm Pop. Romano, ac Dijs immortalibus datum videretur, tamen id, in quo erat dignitas, erat lex, erat eorum qui faciebant voluntas, accipiendum non putavi, cum alijs de causis, tum etiam, ut animo equiore ferrent y, quibus nec deberetur, nec liceret, &c. De iisdem honoribus ab eodem in epistola vltima lib. 5. ad T. Atticum fit mentio his verbis: Ob hæc beneficia, quibus illi obstupescunt, nullos honores mihi, nisi verborum,**

decerni

decerni sino; statuas, fana, τέθριππα prohibeo. &c. Ad quos quidem honores summo studio tota Asia pecuniam conferebat, non tantum eo tempore, quo *Cicero* Proconsule Ciliciam Asiæ regionem administrabat, sed & illo ipso, quo *Q.* frater Prætura fungebatur. Quantum autem *Cicero* Græcos amauerit, ex eo facile constat, quod seipsum ΦΙΛΕΛΛΗΝΑ, hoc est amicum Græcorum, sæpè appellat; nec verbis solum, sed re ipsa talem se præstitit, ut ex libris eius superstitionibus videre est. *Magnetes* igitur tot, tantorumque beneficiorum in eam Prouinciam, tum maximè in se à *Cicerone* collatorum non immemores, gratitudinem suam hoc numo æneo, Chalcidensium exemplo, testatam voluerunt: qui sanè in honorando benefactore suo, alios Græciæ populos imitati sunt, velut complures alij ænei huiusmodi mediæ magnitudinis numi testes sunt; cum quibus conueniunt plurima & Latinorum & Græcorum Scriptorum testimonia, & cum primis Aristotelis, qui *Parios Archilochum*, quamuis maledicum, & ut ipse loquitur, καὶ περ' ὄντα βλάσφημον, honoris ergo in nimis exprimi curasse scribit. Quod quidem non ipsis solum Græcis eorum Rep. florente facere licitum, sed etiam sub Romano imperio concessum fuit. Obiter hoc adijciemus, triginta & plus abhinc annis numisma prorsus huic simile, & ab eodem Monetario cufum in agro Romano erutum esse, sed ita ærugine consumptum & deformatum, ut vix, ac ne vix quidem agnosci possit.

Imagine VALERII POPLICOLÆ temporum nos iniuria priuauit, cuius tamen truncum formæ quadratæ intactum cum hac inscriptione reliquit: P. VALESIVS VOLESII F. POPLICOLA. Ex eo apparet, inter alios honores, quibus à populo Romano maximis *Valerius* fuit affectus, hunc Hermen quadratum non postremum fuisse: qui honos non nisi illustribus, & de Rep. benemeritis viris concedebatur. Hic cum *L. Iunio Bruto* Consulatum gessit anno v. c. CCXLII. & ob leges populares ab eo promulgatas, cognomen *Publicola*, siue potius, ut eo tempore scribebant, *Poplicola*, à populo tulit. Refert Dio-

147

nysius Halicarnassicus, & Plutarchus, ne quid honori eius deesset, illi, ut fores domus eius extrinsecus aperirentur, & viam publicam spectarent, concessum fuisse: quod postea in usum venit, ut satis ex monumentis antiquis constat. Cumulo huic tot honorum, qui certatim illi à populo sunt habiti, accessit ultimus & maximus ille, quo ipsum, aliosque ex Valeria familia, in vrbe sepeliri permissum fuit. Hic iam mortuus, publicis honoratus exequijs, in *Velia* iuxta Forum Romanum (in quod sepulchrum & alij eius postea gentilitij sunt illati) sepultus fuit. *Valesius* pro *Valerius* antiqua illa rectè scribendi ratione legitur; ut qui in Scriptorum libris, præsertim Ciceronis, versatus est, sæpius obseruare potuit. Romani enim, Cicerone teste, lib. IX. ad Fam. Epistola 21. cum ante tempora *Appij Cæci* littera R. carerent, eiusque loco littera S. vterentur, foribebant *Fusius*, *Papissius*, *Valesius*, pro *Furius*, *Papirius*, *Valerius*.

148 Effigies P. VIRGILII MARONIS Poëtarum principis, in gemma olim anulo inclusa (*Corniolum* vocant) affabrè expressa est, quam aliquis *Virgilio* deuotus gestitabat. Hæc non absimilis est alteri, quæ in tabella marmorea conspicitur, quæ præter lineamenta, idem etiam capillitium repræsentat. Et quoniam formam sedenti similem exhibet, si erecta staret, eam proceritatem monstraret, quam in ipsa Corniola videre licet, & de Virgilio legitur. Nam qui Poëtæ eius vitam scripsit, testatur statura procera, colore subpallido, viribus imbecillis, & corpore gracili fuisse; quæ omnia macritudinem corporis, aliaque, quæ felici artificis manu in Corniola expressa videntur, satis indicant. Imago hæc, quemadmodum etiam altera, quam diximus extare in tabella marmorea, personam siue laruam manu tenet; nam antiquitus Poësis illa *Pastoralis*, in qua maximè *Virgilius* excelluit, interuenientibus *Histrionibus*, qui personati erant, recitabatur. De huius Poëtæ vita *Donatus Grammaticus*, alijque Scriptores prolixè scripserunt, quos Lector consulat. Nobis sat erit admonuisse, aliam effigiem in amethysto perpulchra penes *Vrsinum* spectari, quæ *Virgilij* iuuenilem

uenilem ætatem cum capillitio, librum pœſeos ſua manu tenentis, repræſentat.

De XENOCRATE Philoſopho, præter eius Hermen ſine capite, cum inſcriptione ΞΕΝΟΚΡΑΤΗΣ ΑΓΑΘΑΝΟΡΟΣ ΚΑΛΧΑΔΟΝΙΟΣ, nihil exſtat. Is condiſcipulus æmuluſque fuit Ariſtotelis, & Speuſippo Athenis iam mortuo in Academia ſucceſſit, eiſque ſumma cum laude xxv. annos præfuit. Legitur Ariſtoteles *Xenocratus* æmulatione motus, & ipſe ſcholam aperuiſſe, uſurpando, paucis immutatis, hunc Sophoclis verſum: αἰρεθὲν Ἀεῖς ὀθήλι σῖωπαῖν, Ξενοκράτη δ' ἔειπ. λέγων. quamuis Cicero lib. III. de Orat. & pluribus in locis hunc verſum ob *Iſocratis* & non *Xenocratus* æmulationem ab Ariſtotele prolatum fuiſſe contendit, cuius verba hæc ſunt: *Ariſtoteles autem Iſocratem ipſum laceſſiuit*, &c. *Xenocratem* aſpectu aiunt fuiſſe aſtero, & omni gratia caruiſſe, vnde Plato cum *Xenocrate* iocans, vt *Gratijs ſacrificaret litaretq;*, eum admonerat. Erat inſuper ille ingenio adedò tardò, vt *Plato*, veſut legitur, in *Xenocrate* ad bonas artes excitandò, calcaribus, in *Ariſtotele* verò ob ingenij acumen compediendo, vteretur freno. Vixit annos LXXXII. vt Diogenes Laërtius in eius vitâ ſcriptum reliquit.

Imago ZALEVCI Locrenſis Legiſſatoris, in numo argenteo à populo Locrenſi percuſſo, expreſſa viſitur: Hi cum ad promontorium *Zephyrium* habitarent, ab eo *Epizephyrij* nominati ſunt, ex quo numus inuerſus hanc inſcriptionem exhibet: Α Ο Κ Ρ Ω Ν Ε Π Ι Ζ Ε Φ Υ Ρ Ι Ω Ν. Antica numi pars ſub collo nomen Ζ Α Λ Ε Υ Κ Ο Σ exhibet. Hic læges Locrenſibus ciuibus ſuis (teſte Strabone) maximam partem à Crætenſium, Lacedæmoniorum, & Areopagitarum legibus depromptas compoſuit, & ſub Mineruæ nomine prudentiſſimus eſt Legiſſator habitus, teſte Valerio lib. I. cap. 4. de quarum Legum nimia ſeueritate idem Val. Maximus lib. 6. cap. 5. mentionem facit his verbis: *Zaleucus, vrbe Locrenſium à ſe ſaluberrimis atque utiliſſimis legibus munita, cum filius eius adulterij crimine damnatus*.

tus, secundum ius ab ipso constitutum, utroque oculo carere deberet, ac tota ciuitas in honorem patris pœna necessitatem adolescentulo remitteret, aliquamdiu repugnauit: ad ultimum precibus populi euctus suo prius, deinde filij oculo eruto, vsum videndi utri- que reliquit.

151 Finem libello huic imponit ZENONIS ELEATIS Philosophi imago, ex marmore sculpta, in qua nomen eius in pectore Z H N Ω N legitur: cuius etiam statua in forma Hermæ quadrati cum iisdem litteris olim exstabat, & Fuluius Ursinus vidit, quamuis hodie nusquam appareat. Habetur effigies eius in gemma quoque anulari, *Niccolo* nuncupata, quæ mirum, quantum illas, de quibus iam mentio est facta, adamussim exprimit. Diogenes Laërtius, & Apuleius in 1. Apologia, eum inter Philosophos formosos numerant, collumque habuisse dicunt oblongum. *Pireti* filius fuit, & vixit olympiade cx. eodem tempore, quo Cyrus Asiæ imperium tenebat. Ex Scriptoribus constat, quod Parmenidæ discipulus, & inuentor Dialecticæ, auctorque Stoicæ sectæ fuerit; de cuius vita, morte, alijsque scitu dignis, copiosè scribit Diogenes Laërtius.

F I N I S.

I N D E X I L L U S T R I V M

per Classes digestus.

HEROES.

Byzas
Diomedes
Docimus
Hellen
Hercules
Leander
Oeneus
Pergamus
Tmolus
Tomus

REGES ET REGINÆ

ROMANI.

Ancus Marcius
Numa Pompilius
Romulus
Tatius
Iulia Augusti filia

EXTERNI.

Alexander Magnus
Alexander Epirota
Alexander Theopator
Evergetes
Amyntas

Antiochus Magnus
Antiochus Epiphanes
Antiochus Epiphanes
Nicephorus
Antiochus Evergetes
Antiochus Grypus
Antiochus Commagenorum Rex
Archelaus
Ariarathes Eusebes
Ariarathes Epiphanes
Ariobarzanes
Arsinoë Regina
Cleopatra Regina
Demetrius Poliorcetes
Demetrius Nicator
Demetrius Soter
Gelon
Hieron
Hicronymus Hieronis F.
Iuba senior, & iunior
Minos
Mithradates
Nicomedes
Perseus
Philetarus
Philippus Epiphanes
Philippus Macedo
Philistis Regina

Syria Reges

M

Prusias

Prusias
Ptolemaus Aegypti Rex
Ptolemaus Apion
Ptolemaus Soter
Pyrrhus
Seleucus

IMPERATORES,
DVCEs, MAGI-
STRATVS

ROMANI.

Aemilius Lepidus III. Vir.
M. Agrippa
C. Antius Restio
L. Antonius
M. Antonius
M. Arrius secundus
M. Attilius Regulus
Augustus Caesar, cum Liuia
uxore
C. Caesar
L. Caesar } *Augusti nepotes*
M. Claudius Marcellus Consul
M. Claudius Marcellus Au-
gusti nepos
Caelius Caldus
L. Cornelius Lentulus
P. Cornelius Scipio Africanus
P. Cornelius Scipio Nasica
L. Cornelius Sulla
Cn. Domitius Ahenobarbus
Faustus Sulla filius
Germanicus Caesar
Iulius Caesar

L. Iunius Brutus
M. Iunius Brutus
Q. Labienus Parthicus
L. Liuius Regulus
C. Marius
Nero Claudius Caesar
Numonius Vala
Q. Pompeius Rufus
Cn. Pompeius Magnus
Sextus Pompeius Magni F.
Cn. Pompeius Magni item F.
M. Porcius Cato
A. Postumius Albinus
T. Quinctius Flaminius
C. Seruilius Ahala
P. Valerius Poplicola

EXTERNI.

Alcibiades
Amilcar
Aristogiton Atheniensis
Cimon Atheniensis
Hannibal
Miltiades
Phocion Atheniensis
Pittacus
Themistocles

IVRECONSULTI ET
LEGISLATORES.

Papinianus cum Plantia uxore
Solon
Ser. Sulpicius Rufus
Zaleucus

PHI-

PHILOSOPHI

GRÆCI.

Antisthenes
Apollonius Tyaneus
Archytas Tarentinus
Aristippus
Aristoteles
Carneades
Cratippus
Diogenes
Dionysius Vricensis
Heraclitus
Mago Carthaginiensis
Pittacus
Plato
Posidonius
Pythagoras
Socrates
Solon
Speusippus
Theophrastus
Xenocrates
Zeno

LATINI.

L. Apuleius Madaurensis
Maximus
M. Porcius Cato
L. Ann. Seneca

POETÆ

GRÆCI.

Alcaeus
Anacreon

Aratus
Aristophanes
Callisthenes
Euripides
Hesiodus
Homerus
Menander
Moschion
Philemon
Pindarus
Pytheus
Sappho Pœtria
Sophocles
Theocritus

LATINI.

Horatius
Persius
Terentius
Virgilius

ORATORES

GRÆCI.

Aeschines
Andocides
Demosthenes
Isocrates
Leodomas
Lysias

ROMANVS.

M. Tullius Cicero

HISTORICI

MEDICVS.

GRÆCÆ

Hippocrates

VARIÏ.

Herodotus

Q. Claudia Vestalis

Inba Rex

Cynegirus Atheniensis miles

Thucydides

Hyacinthus

Hylas

ROMANVS.

M. Mettius Epaphroditus Grammaticus

Sallustius Crispus

Milo Crotoniata athleta

AD FINIS.

ROMANVS.

VARIÏ.

M. Mettius Crispus

HISTO.

M.

A P P R O B A T I O .

H I C Commentarius Domini IOANNIS FABRI
BAMBERGENSIS, Romani Medici expertif-
fimi, in imagines Illustrium ex Fuluij Vrsini Biblio-
theca à Theodoro Gallæo viro humanissimo typis
cæneis expressas, nihil contra fidem aut bonos mores præ-
tendit. Poterit igitur ad multorum hominum recrea-
tionem in publicum prodire. Quod testor 16. Febr.
anno 1605.

*Egbertus Spitholdius S. T. L.
Canonicus & Plebanus
Antuerpiensis.*

ILLVSTRIVM
IMAGINES,

Ex antiquis marmoribus, nomif-
matibus, et gemmis expressæ:
Quæ exstant Romæ, maior pars
apud FVLIVM VRSINVM.

EDITIO ALTERA,
aliquot Imaginibus, et I.FABRI
ad singulas Commentario,
auctior. atque
illustrior.

Theodorus Gallæus delineabat
Romæ ex Archetypis
incidebat Antuerpiæ MDLXXCIX.

ANTVERPLE,
EX OFFICINA PLANTINIANA
M. DC. VI.

THE
SIXTH

THE
SIXTH

THE
SIXTH

M. AEMILIUS LEPIDVS.

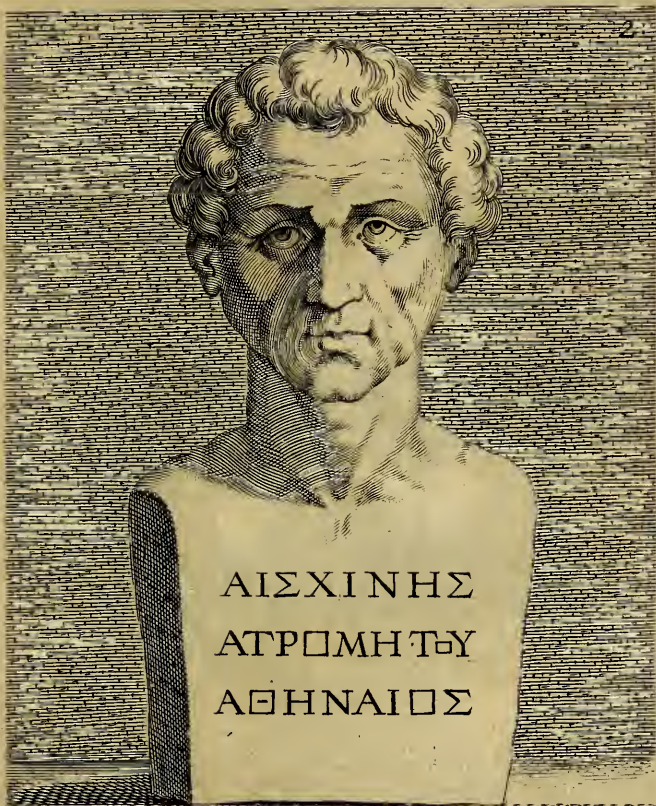
*Apud Fulvium Ursinum
in nomismate argenteo.*

W. W. LITTLE & COMPANY

Printed and Published by
W. W. LITTLE & COMPANY
No. 100 N. 3rd St. St. Louis, Mo.

AESCHINES.

*Apud magnum Etruriae Ducem
in marmore .*

1877

ALCAEVUS.

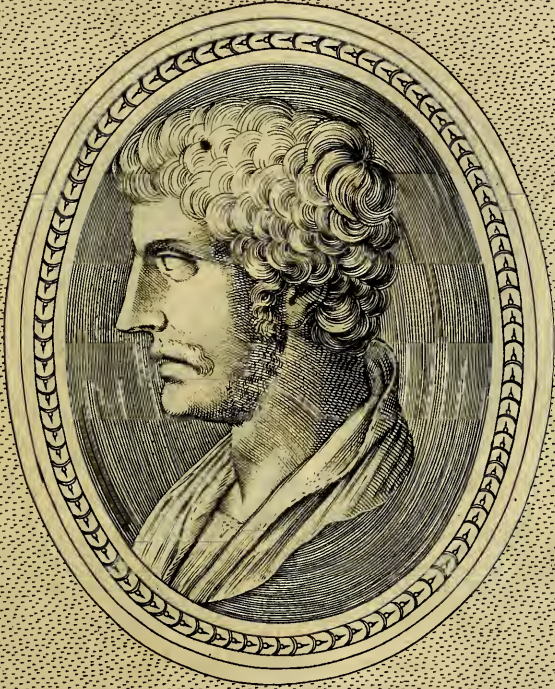
*Apud Fulvium Ursinum
in numismate aereo.*

Handwritten text, possibly a title or reference number, located at the top center of the page.

Handwritten text, possibly a signature or a date, located at the bottom center of the page.

ALCIBIADES.

*Apud Fulvium Ursinum
in gemma.*

ACCORDABLE

John Johnson, Printer
1797

ALEXANDER MAGNVS.

5.

*Apud Fulvium Vrsinum
in numismate argenteo.*

5.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1900

ALEXANDER ET OLYMPIAS.

*Apud Fulvium Vrsinum
in gemma.*

ALPHABET OF CHARACTERS

By J. G. ...

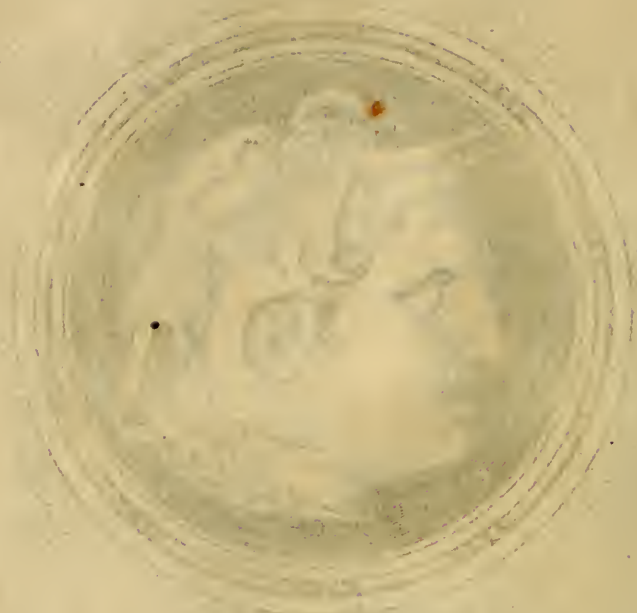
7
ALEXANDER EPIROTA
REX.

*Apud Fulvium Vrsinum
in nomismate argenteo.*

7

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
1878

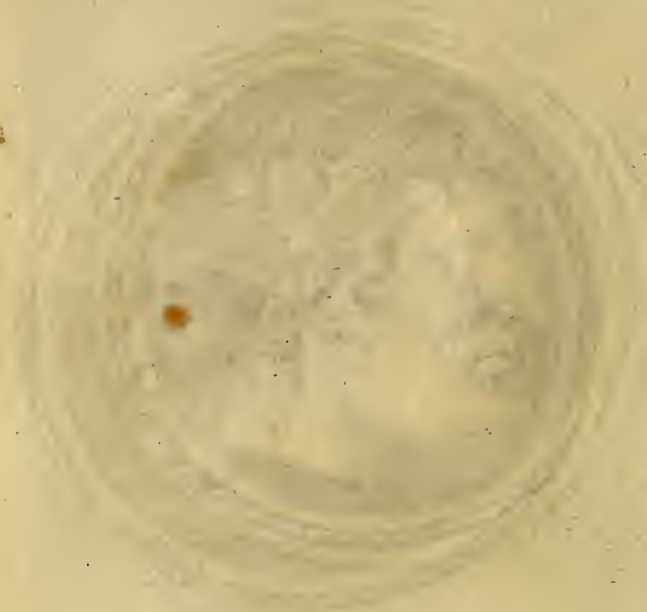
THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

ALEXANDER THEOPATOR.

*Apud Cardinalem Farnesum
in nomismate argenteo.*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

9

AMILCAR.

9

*Apud Fulvium Ursinum
in nomismate argenteo.*

1825

Library of the
University of Toronto

AMYNTAS REX.

*Apid Fulvium Vrsinum
in nomismate argenteo.*

ANNO DOMINI 1793

FRANCIS BACON

ANACREON.

*Apud Fulvium Vrsinum
in numismate aereo.*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

ANCVS MARCIVS REX.

12.

*Apud Fulvium Ursinum
in numismate argenteo.*

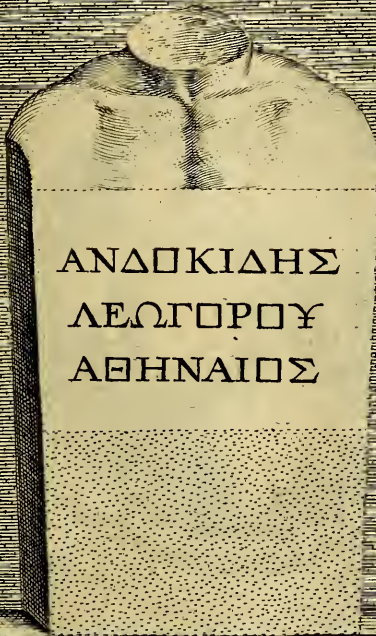
12.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

ANDOCIDES.

ΑΝΔΟΚΙΔΗΣ
ΛΕΩΓΟΡΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

*Apud Fulvium Vrsinum
in Schedis ex marmore.*

W. H. C. G. G. G.

W. H. C. G. G. G.

W. H. C. G. G. G.

ANTIOCHVS MAGNVS.

*Apud Fulvium Ursinum
in nomismate aureo.*

ANTIOCHVS EPIPHANES.

*Apud Fulvium Vrsinum
in numismate argenteo.*

ANTIOCHVS NICEPHORVS.

*Apud Cardinalem Farnesium
in nomismate argenteo.*

PLATE I

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

ANTIOCHVS EVERGETES.

17

*Apud Fulvium Ursinum
in numismate argenteo.*

17

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

ANTIOCHVS ET CLEOPATRA.

*Apud Fulvium Ursinum
in numismate argenteo.*

THE GREAT BRITISH EMERALD

Portrait of the late
General Pitt Rivers

ANTIOCHVS REX.

*Apud Cardinalem Farnesium
in nomismate argenteo.*

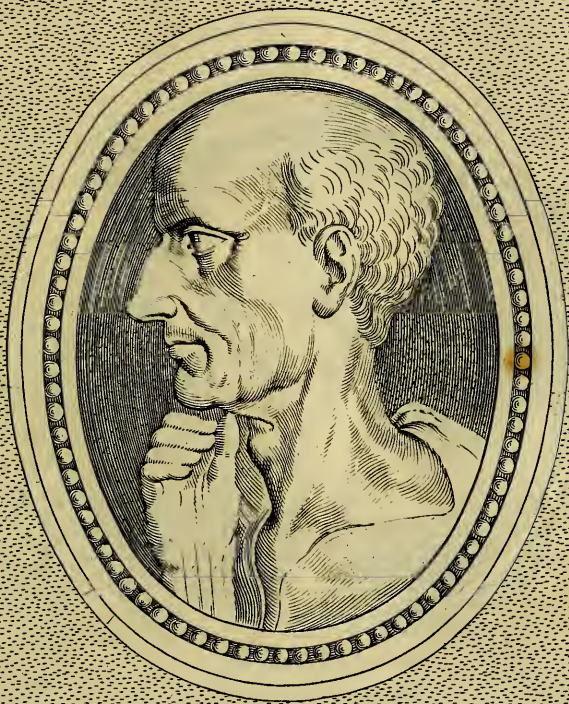
THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

ANTISTHENES.

20

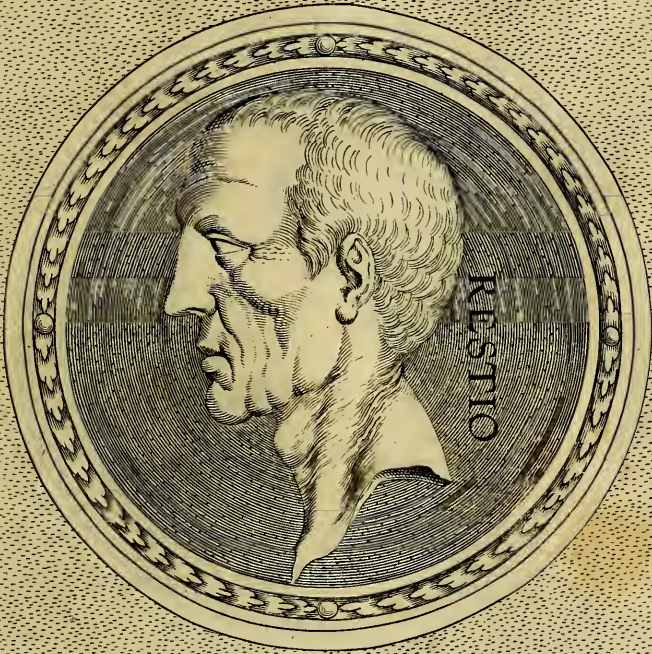
*Apud Laetium Pasqualinum
in gemma.*

MEMORIAL

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

C. ANTIUS RESTIO.

*Apud Fulvium Vrsinum
in nomismate argenteo.*

1840

Portrait of George Washington

L. ANTONIVS.

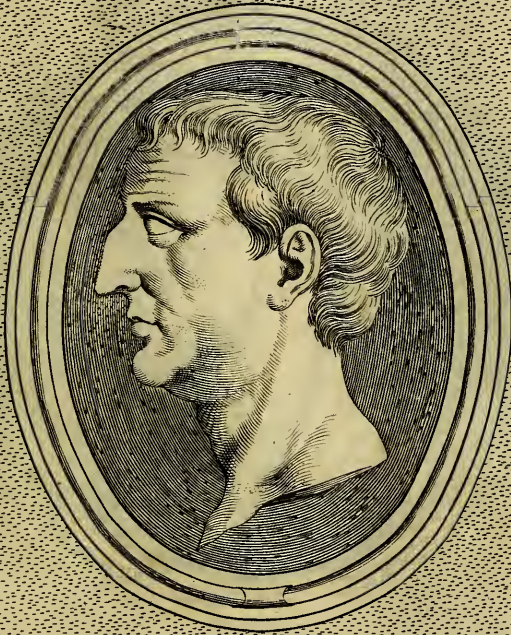
*Apud Fulvium Ursinum
in numismate argenteo.*

W. L. G. M.
S. ANTONIO, TX

W. L. G. M.
S. ANTONIO, TX

M. ANTONIVS.

*Apud Cardinalem Farnesium
in gemma.*

ALL THE GREAT AND GOOD
BY ANTONIO M.

BY ANTONIO M.
LONDON, 1784.

APOLLONIVS TEANEVS.

24.

*Apud Fulvium Ursinum
in nomismate aereo.*

REVUE DE LA BIBLIOTHÈQUE

PARIS, 1850

APVLEIVS.

25

*Apud Fulvium Vrsinum
in numismate aereo.*

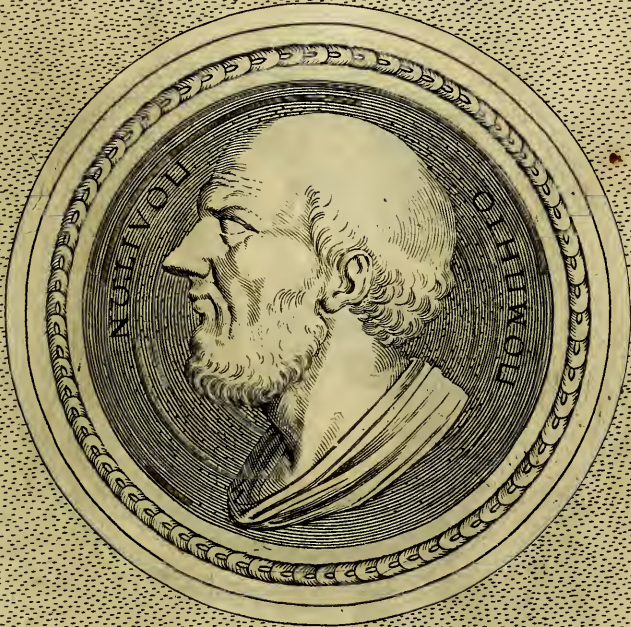
25

ARVETIS.

John Johnson
of the same name

ARATVS.

*Apud Fulvium Ursinum
in nomismate aereo.*

AR 478

THE LIBRARY OF THE
MUSEUM OF COMPARATIVE ZOOLOGY

ARCHYTAS.

27

*Apud Fulvium Ursinum
in numismate aereo.*

27

THE
SOCIETY OF
ARTISTS

Portrait of
[Name]
[Address]

ARIARATHES EVSEBES REX.

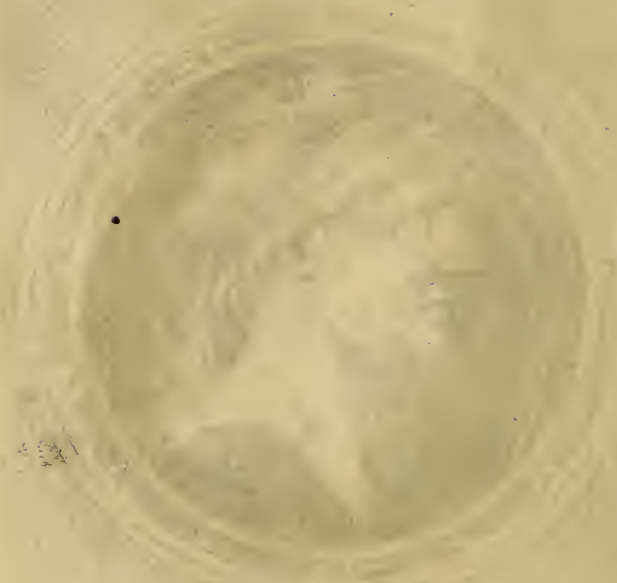
28

*Apud Fulvium Ursinum
in nomismate argenteo.*

28

THE HISTORY OF THE

By Mrs. H. H. H. H. H.

ARIARATHES EPIPHANES
REX.

*Apud Fulvium Ursinum
in nomismate argenteo.*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
1892

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
1892

ARIOBARZANES PHILOROMAEVS
REX .

*Apud Fulvium Ursinum
in numismate argenteo.*

1851
The University of Cambridge
1851

Portrait of [illegible]
[illegible]

ARIOBARZANES REX
EVSEBES PHILOROMÆVS.

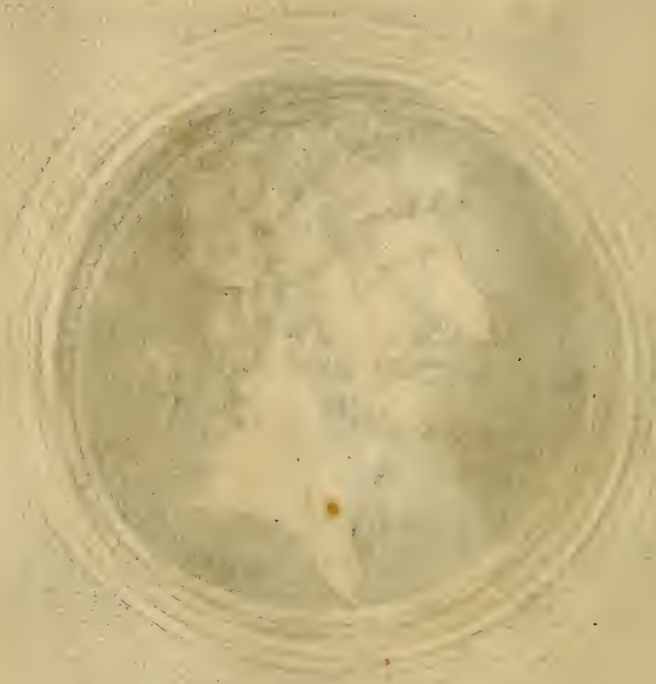
31

*Apud Fulvium Ursinum
in nomismate argenteo.*

31

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

ARISTIPPVS.

32

*Apud Fulvium Ursinum
in gemma.*

32

ALBERT H. W. CO.

ALBERT H. W. CO.

ARISTOGITON.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ
ΘΕΟΤΙΜΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ.

*Apud Fulvium Ursinum
in Schedis ex marmore.*

1850

Wm. M. M. M.
T. M. M. M.
S. M. M. M.

Wm. M. M. M.
T. M. M. M.
S. M. M. M.

Wm. M. M. M.
T. M. M. M.
S. M. M. M.

ARISTOPHANES .

*Apud magnum Etruriae Ducem
in marmore.*

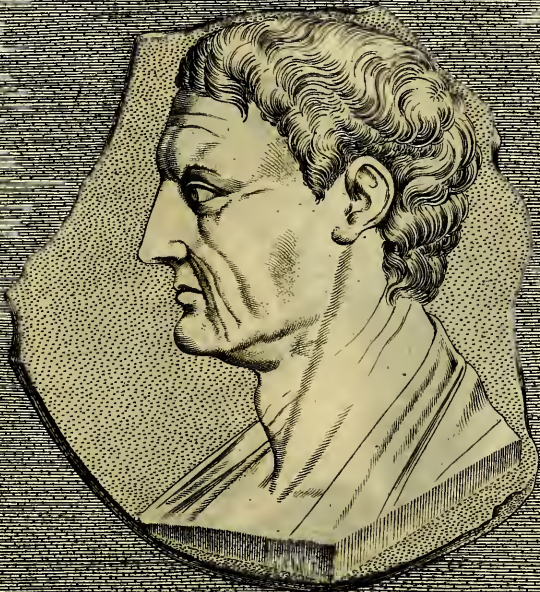
W. H. BROWN

1875

W. H. BROWN
1875

W. H. BROWN
1875

ARISTOTELES.

*Apud Fulvium Vrsinum
in marmore .*

THE GREAT BRITAIN

John Johnson Johnson
in memory

M. ARRIVS SECVNDVS.

*Apud Fulvium Vrsinum
in nomismate argenteo.*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

1850

ARSINOE REGINA.

*Apud Fulvium Ursinum
in numismate aureo.*

AND THE WINDS
OF THE EAST

THE
WINDS OF THE EAST

M. ATTILIVS REGVLVS.

*Apud Fulvium Ursinum
in numismate argenteo.*

BIBLIOPHILIA

Portrait of a man with a beard and a turban, likely a historical figure, framed by a decorative border.

AVGVSTVS ET LIVIA.

*Apud Fulvium Vrsinum
in gemma.*

WILLIAM LLOYD GAYLORD
1852-1928

THE
LIBRARY OF THE
MICHIGAN STATE UNIVERSITY

BYZAS HEROS.

*Apud Fulvium Vrsinum
in nomismate aereo.*

Very faint, illegible text, possibly a signature or a title, located below the portrait.

CALLISTHENES.

ΚΑΛΛΙΣΘΕΝΗΣ· ΛΥΣΙΜ

*Apud Fulvium Ursinum
in marmore.*

CARRIAGES

C. L. HARRIS

1870

MADE IN GREAT BRITAIN

Printed by J. H. ...

24

CARNEADES.

42

*Apud Cardinalem Farnesium
in marmore .*

42

CARRIAGES

THE CARRIAGE WORKS
OF THE

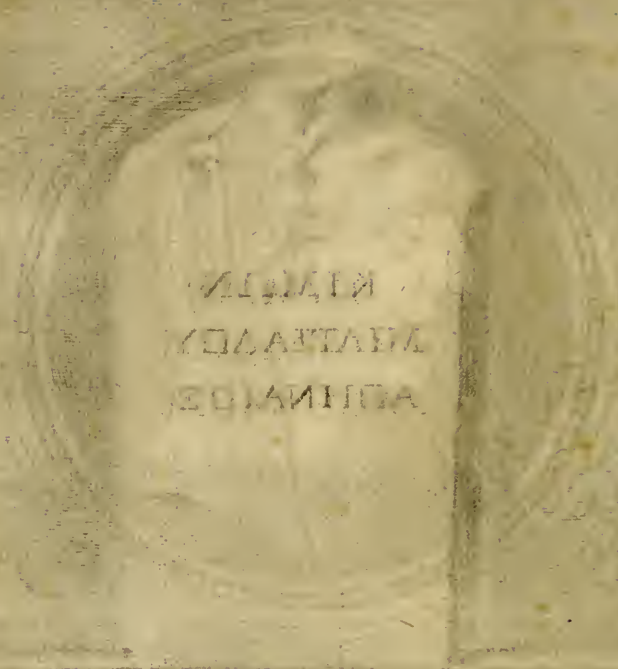
CIMON.

ΚΙΜΩΝ
ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

*Apud Fulvium Ursinum
in Schedis ex marmore.*

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΕΚΔΟΣΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΕΚΔΟΣΗ
ΕΚΔΟΣΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΕΚΔΟΣΗ
ΕΚΔΟΣΗ

44

CLAVDIA VESTALIS.

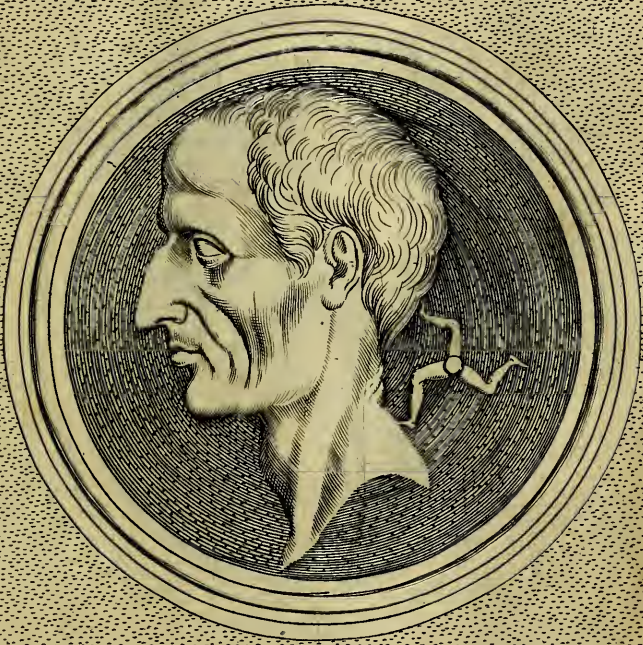
*Apud Fulvium Vrsinum
in gemma.*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

M. CLAVDIVS MARCELLVS.

*Apud Fulvium Ursinum
in nomismate argenteo.*

M. CLAVDII MARCELLI

1644

CLEOPATRA.

46.

*Apud Fulvium Ursinum
in gemma.*

46

205

Handwritten text, possibly a signature or a note, located below the circular illustration.

C. COELIVS CALDVVS.

47

*Apud Fulvium Vrsinum
in nomismate argenteo.*

47

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

L. CORNELIVS LENTIVS.

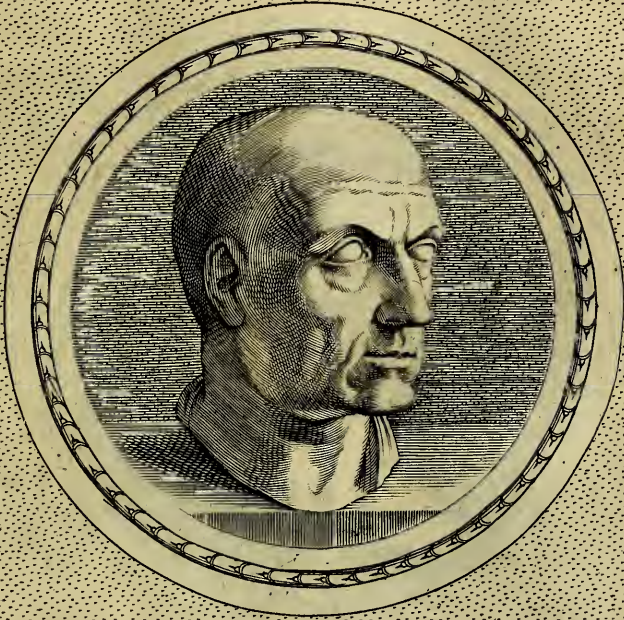
*Apud Fulvium Ursinum
in marmore.*

J. CORNELIUS LENTINUS

Portrait of J. Cornelius Lentinus

P. CORNELIVS SCIPIO
AFRICANVS.

*Apud Ducem Aquæ Spartaë
in marmore.*

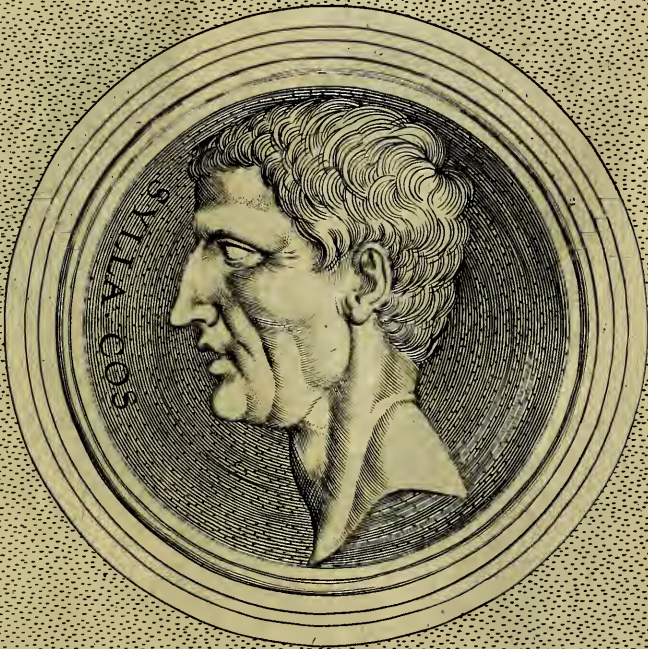
THE CORNELL UNIVERSITY
LIBRARY
I THOMAS SWAN

THE CORNELL UNIVERSITY
LIBRARY

1868

L. CORNELIVS SVLLA.

*Apud Fulvium Vrsinum.
in nomismate argenteo.*

THE
JOURNAL OF THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE

Published by the
Royal Anthropological Institute

CYNEGIRVS.

*Apud Fulvium Ursinum
in nomismate argenteo.*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

DEMETRIVS POLIORCETES
REX.

*Apud Fulvium Vrsinum
in nomismate argenteo.*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
PRESS

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
PRESS

53

DEMETRIUS NICATOR
REX.

*Apud Cardinalem Farnesium
in nomismate argenteo.*

Portrait of a man in profile, facing right, enclosed in a circular frame.

Portrait of a man in profile, facing right, enclosed in a circular frame.

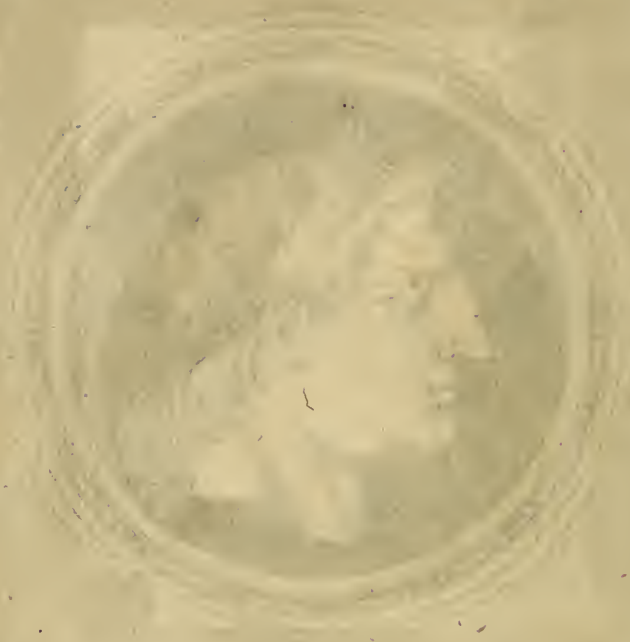
DEMETRIVS SOTER..

*Apud Fulvium Vrsinum
in nomismate argenteo.*

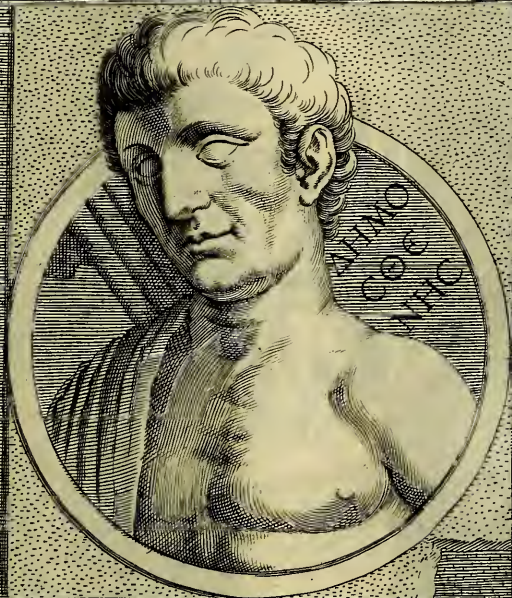
А. П. ГОРЬКИЙ

7

С. ПЕТЕРБУРГ

DEMOSTHENES.

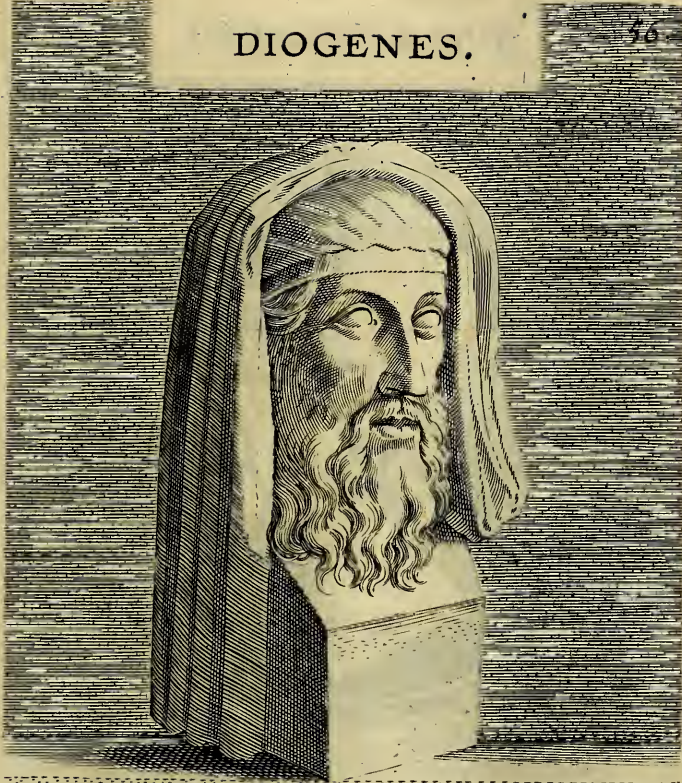
*Marmor Tarracone,
in praedio suburbano.*

DOMESTICUS.

Domesticus
a. 1. 1. 1.

56
DIOGENES.

*Apud Fulvium Vrsinum
in marmore.*

PHILOGENESIS

John Calvin

DIOMEDES HEROS.

57

*Apud Fulvium Vrsinum
in nomismate aereo.*

57

BRUNNEN HEROS.

BRUNNEN HEROS.
DESIGNÉ PAR M. DE LAUNAY.
D'APRÈS LE BUSTE DE M. DE LAUNAY.

DOCIMVS HEROS.

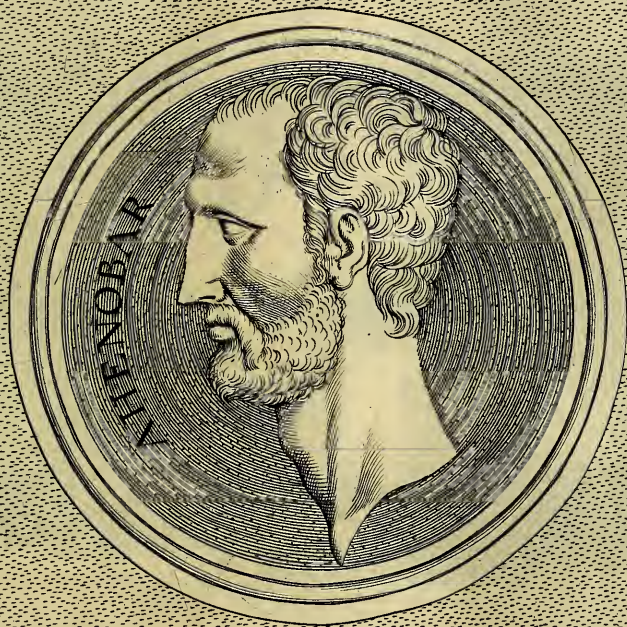
*Apud Fulvium Ursinum
in numismate aereo.*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

CN. DOMITIVS AHENOBARBVS.

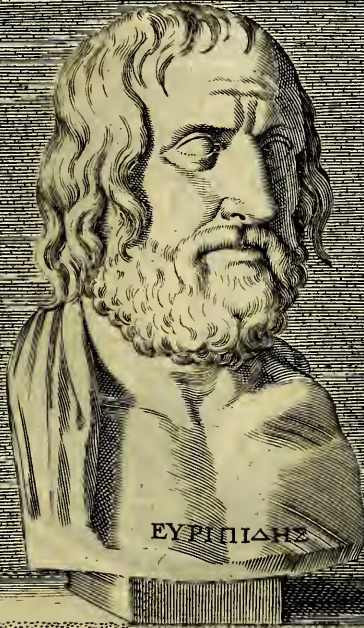
*Apud Fulvium Ursinum
in nomismate argenteo.*

THE
LIFE OF
THE
LORD

EVRIPIDES.

60

*Apud Cardinalem Farnesum
in marmore.*

60

...
...
...

FAVSTVS FELIX.

61.

*Apud Fulvium Vsrinum
in nomismate argenteo.*

61.

THE
MUSEUM

THE
MUSEUM

GELON REX.

*Apud Fulvium Ursinum
in numismate argenteo.*

HANNIBAL.

*Apud Fulvium Ursinum
in numismate argenteo.*

10
10

LIBRARY
OF THE
MUSEUM OF NATURAL HISTORY

1850
1850

HELLEN.

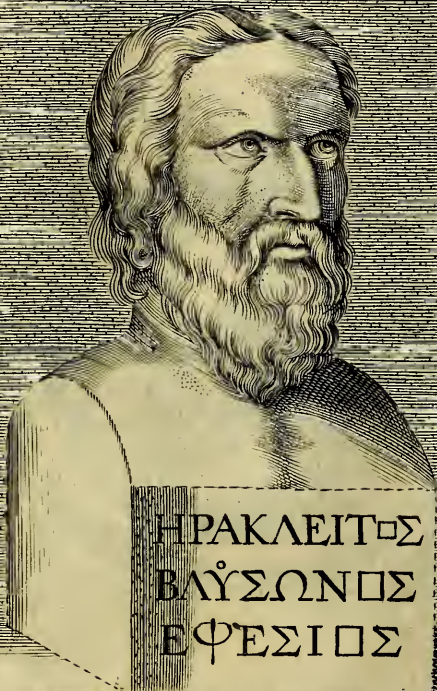
*Apud Filium Vrsinum
in gemma.*

Portrait of a woman, likely a historical figure, possibly a queen or noblewoman, shown in profile or three-quarter view. The image is very faint and difficult to discern.

HERACLITVS.

65.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ
ΕΦΕΣΙΟΣ

*Apud magnam Etruriae Ducem
in marmore .*

65

• 2712425

RESEARCH REPORT

RESEARCH REPORT
RESEARCH REPORT
RESEARCH REPORT

RESEARCH REPORT
RESEARCH REPORT
RESEARCH REPORT

HERCVLES ET HYLAS.

*Apud Fulvium Ursinum
in gemma.*

MEMORIAL

1850

MEMORIAL

HERODOTVS.

*Apud Fulvium Vrsinum
in marmore.*

THE

OF

HESIODVS.

*Apud Fulvium Vrsinum
in marmore.*

THE HISTORY OF

OF THE

HIERON REX.

*Apud Fulvium Ursinum
in nomismate argenteo.*

THE GREAT BRITAIN

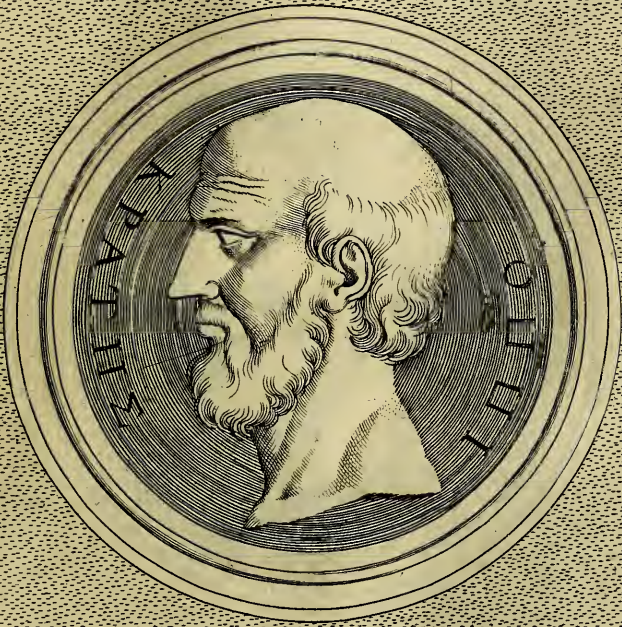
1840

70
HIERONYMVS REX.

*Apud Fulvium Vrsinum
in numismate æreo.*

HIPPOCRATES.

*Apud Fulvium Ursinum
in numismate aereo.*

1800

John Jay

HOMERVS.

*Apud Fulvium Vrsinum
in numismate aereo.*

THE
LIBRARY

1850

HORATIVS.

*Apud Fulvium Vrsinum
in schedis ex nomismate
aereo.*

1811

1811

HYACINTHVS.

*Apud Fulcium Vrsinum
in gemma.*

100

THE SALTARY

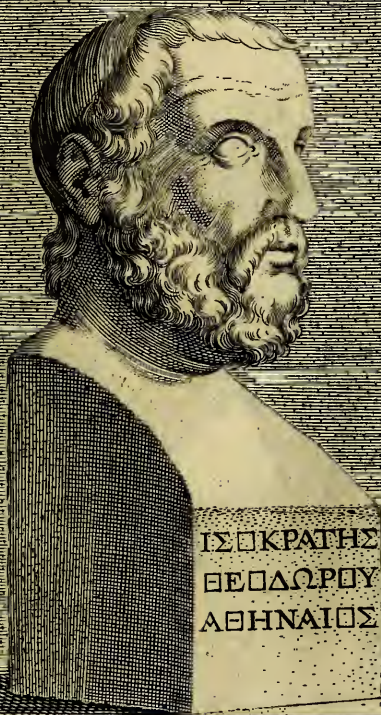
W. H. B. 1844

HYLAS.

*Apud Fulvium Ursinum
in gemma.*

76
ISOCRATES.

*Apud magnam Etruriam Ducem
in marmore.*

1771

1771

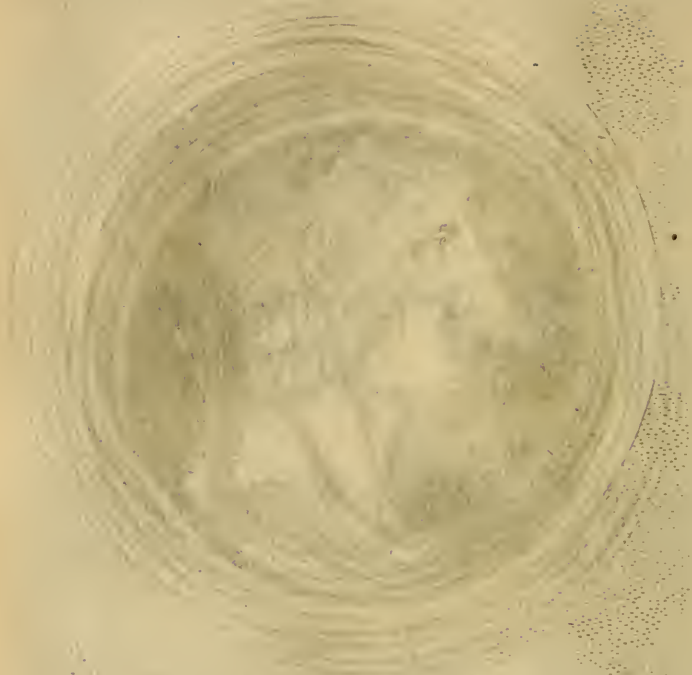
IVBA REX.

*Apud Fulvium Ursinum
in nomismate argenteo.*

IVBA DEN

IVBA DEN

IVBA DEN
IVBA DEN

IVBA REX.

78

*Apud Fulvium Ursinum
in nomismate argenteo.*

78.

AT THE HEAD OF THE

BY THE

OF THE

IVLIA AVGVSTI FILIA .

*Apud Fulvium Ursinum
in gemma.*

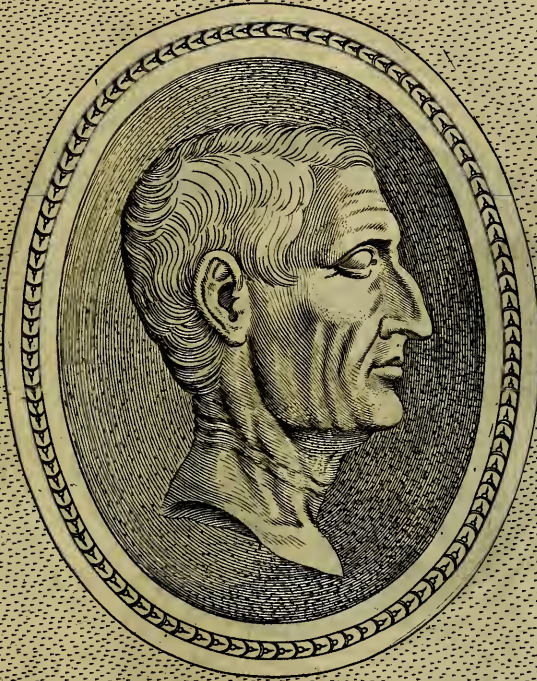
108

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

C. IVLIVS CAESAR.

*Apud Cardinalem Farnesium
in gemma.*

REV. JAMES CALVERT
1791

James Calvert
1791

L. IVNIUS BRVTVS.

*Apud Fulvium Vrsinum
in nomismate argenteo.*

Portrait of a man in profile, facing right.

Portrait of a man in profile, facing right.

M. IVNIUS BRVTVS.

*Apud Fulcium Vrsinum
in numismate argenteo.*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

Q. LABIENS PARTHICVS.

*Apud Fulvium Vrsinum
in numismate argenteo.*

PLATE XXV. BUST OF A

PLATE XXV. BUST OF A

LEODAMAS.

*Apud Ducem Aquae Spartaee
in marmore.*

84
LYSIAS.

*Apud Cardinalem Farnesium
in marmore.*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

MAGO CARTHAGINIENSIS
ET DIONYSIVS VTICENSIS.

86

*Apud Fulvium Vrsinum
in gemma.*

86

M. ROSSIGNOL & W. BERTHIER

1850

MARCELLVS AVGVSTI NEPOS.

87

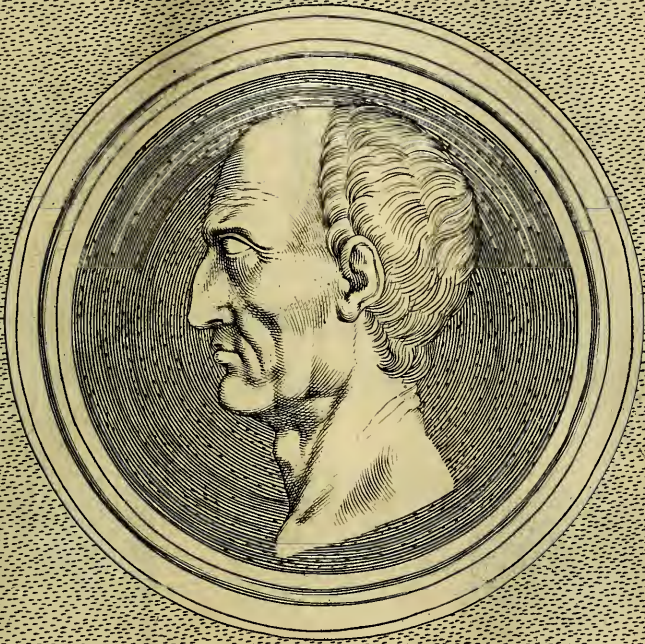

*Apud Fulvium Ursinum
in gemma.*

87

C. MARIUS. C. F.

*Apud Fulvium Ursinum
in gemma.*

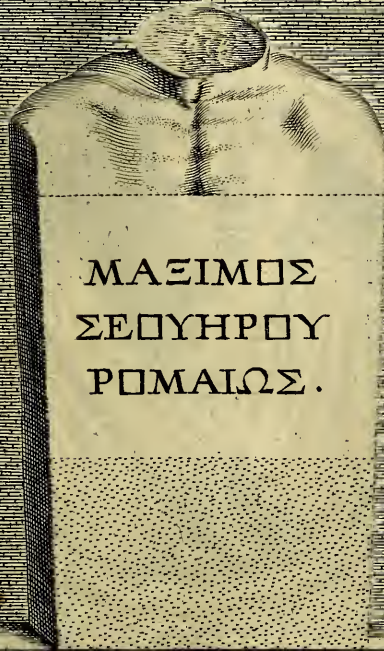
1850

Printed and Published by
J. B. [illegible]

MAXIMVS.

89

*Apud Fulvium Ursinum
in schedis ex marmore.*

89.

MEMORIAL

PLATE

Printed and Published by
J. H. B. & Co. 10, South Street, New York.

MENANDER.

90.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

*Apud Fulvium Ursinum
in marmore.*

90.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

ALBERT EINSTEIN

ALBERT EINSTEIN

PHOTOGRAPH BY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

M. METTIVS EPAPHRODITVS.

91.

M. METTIVS
EPAPHRODITVS
GRAMMATICVS GRÆCVS
M. METTIVS GERMANVS FEC.

Apud Balthasarem Bertonium in marmore.

91.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

WALTER DILL

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

MILTIADES.

*Apud Fulvium Vrsinum
ex marmore.*

WILLIAMS

WILLIAMS

MILO CROTONIATA.

*Apud Fulvium Vrsinum
in nomismate argenteo.*

WILLIAM SHAKESPEARE

1616

MINOS REX.

*Apud Fulvium Ursinum
in nomismate argenteo.*

MINOS REY.

Engraving of King Minos, from the collection of the British Museum.

MITHRADATES REX.

*Apud Cardinalem Farnesium
in nomismate argenteo.*

WOLFFSON

MITHRAEAE

WOLFFSON
MITHRAEAE

WOLFFSON

MITHRAEAE

MOSCHION.

96.

ΜΟΣΧΙΩΝ

*Apud Fulvium Ursinum
in marmore.*

96.

ADDITION

[The main body of the page contains extremely faint and illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the document. The text is too light to transcribe accurately.]

[Faint text at the bottom of the page, possibly a signature or a reference, which is illegible.]

NVMA REX.

*Apud Fulvium Ursinum
in numismate argenteo.*

1847

1847

C. NVMONIVS VAALA.

*Apud Fulcium Vrsinum
in nomismate argenteo.*

ALPHONSE LAFITTE

ALPHONSE LAFITTE
PARIS 1848

OENEVS HEROS.

99.

*Apud Fulvium Vrsinum
in nomismate argenteo.*

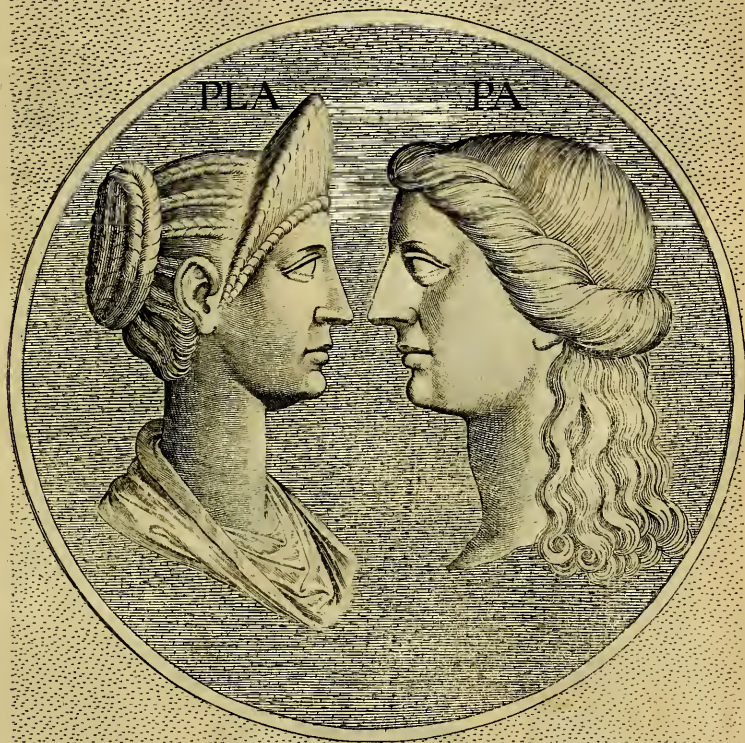
99.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

1912

PAPINIANVS ET PLAVTIA .

*Apud Fulvium Ursinum
in gemma.*

PLATE I

PERGAMVS HEROS.

*Apud Fulvium Vrsinum
in numismate aereo.*

PERSEVS, REX.

*Apud Cardinalem Farnesum
in nomismate argenteo.*

PERBY'S BAZ.

By the Author

PERSIVS.

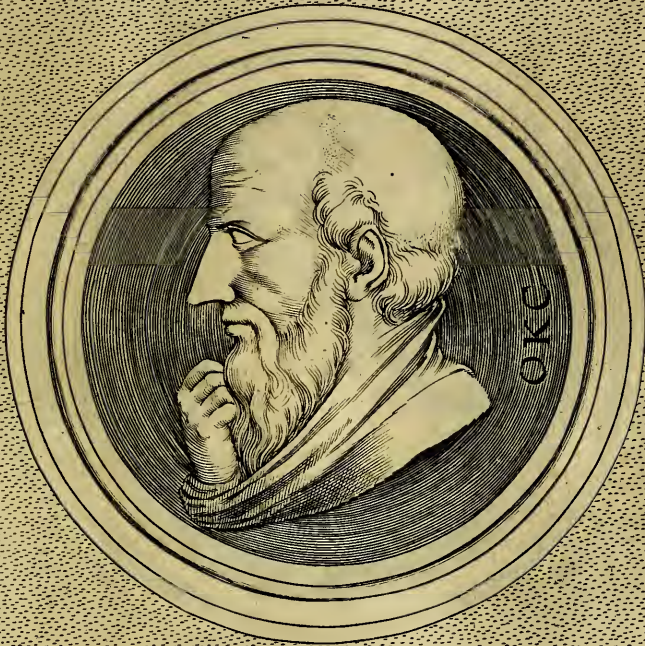
*Apud Fulvium Vrsinum
in marmore.*

1787

1787

PHILEMON.

*Apud Fulvium Ursinum
in numismate aereo.*

STUDY FOR THE
MADONNA AND CHILD

STUDY FOR THE
MADONNA AND CHILD

PHILETAERVS.

*Apud Cardinalem Farnesium
in nomismate argenteo.*

LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF TORONTO

1877

PHILIPPVS EPIPHANES
REX .

*Apud Fulvium Vrsinum
in argenteo nomismate .*

MUSEUM OF THE
MUSEUM

Portrait of a woman
by the artist

PHILIPPVS MACEDO.

*Apud Fulvium Ursinum
in nomismate argenteo.*

THE GREAT MEDICAL
DICTIONARY

By J. G. ...
London: ...

PHILISTIS REGINA.

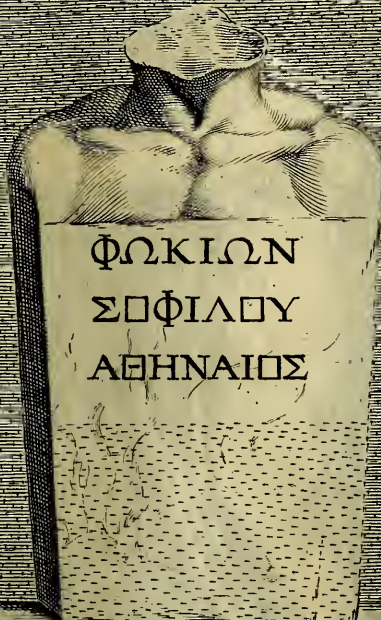
*Apud Fulvium Vrsinum
in nomismate argenteo.*

THE GREAT BRITAIN

THE GREAT BRITAIN
LIBRARY

PHOCION.

*Apud Fulvium Ursinum
in Schedis ex marmore.*

IN THE

SECTION

OF THE
LIBRARY
OF THE

of the
of the

PINDARVS.

110.

ΠΙΝΔΑΡΟΣ

Apud Fulvium Ursinum in marmore.

110.

PINDARUS

LIBRARY

1840

PITTACVS.

111.

*Apud Fulvium Vrsinum
in nomismate aereo.*

111.

1847

LIBRARY

PLATO.

*Apud Fulvium Vrsinum
in gemma.*

PLATE

Fig. 1. The Author of the
Poem.

Q. POMPEIVS RVFVS.

*Apud Fulcium Vrsinum
in nomismate argenteo.*

CN. POMPEIVS MAGNVS.

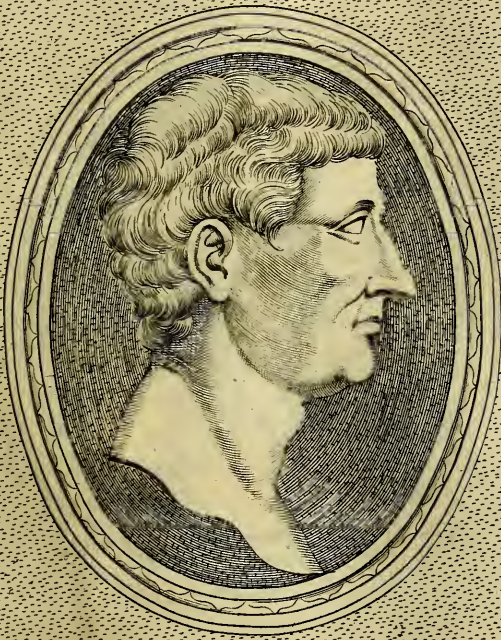
*Apud Fulvium Vrsinum
in gemma.*

ANNO DOMINI 1789

JOHANNES BAPTISTA
1789

SEX. POMPEIUS .

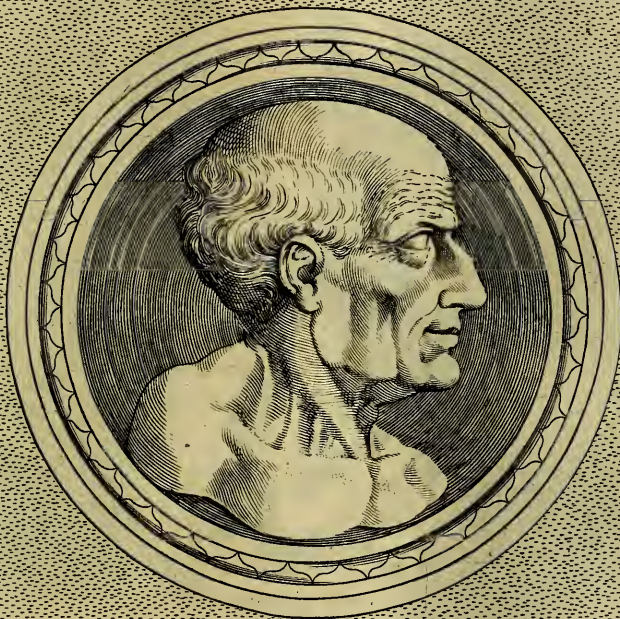
*Apud Fulvium Ursinum
in gemma .*

REV. HENRY DUNSTON

Engraved by J. G. Thompson
from a drawing by J. G. Thompson

M. PORCIUS CATO.

*Apud Fulvium Vrsinum
in gemma.*

OTAD RYBICKI II

WŁADYŚŁAW RYBICKI
1804-1872

POSIDONIUS .

II

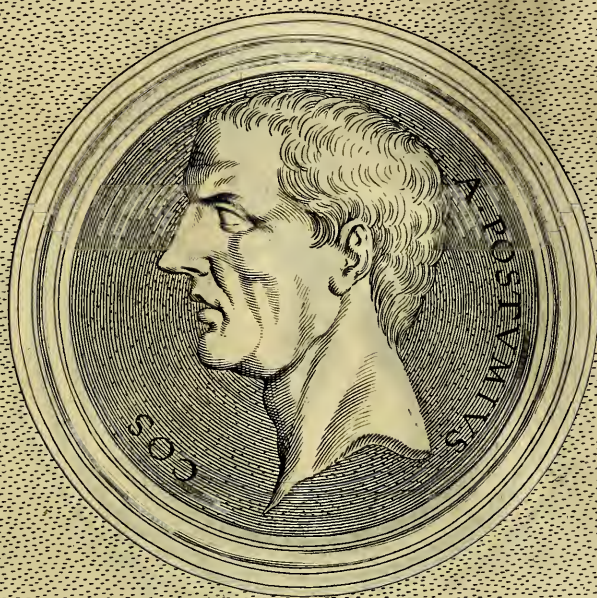
*Apud Cardinalem Farnesum
in marmore .*

Portrait of [illegible name]
[illegible text]

A. POSTVMIVS ALBINVS
BRVTVS.

118.

*Apud Fulvium Ursinum
in nomismate argenteo.*

118

A. NORTH'S ALBUM
1875

John Adams
1735-1826

PRUSIAS REX.

*Apud Fulvium Ursinum
in numismate argenteo.*

TRISTAN WELCH

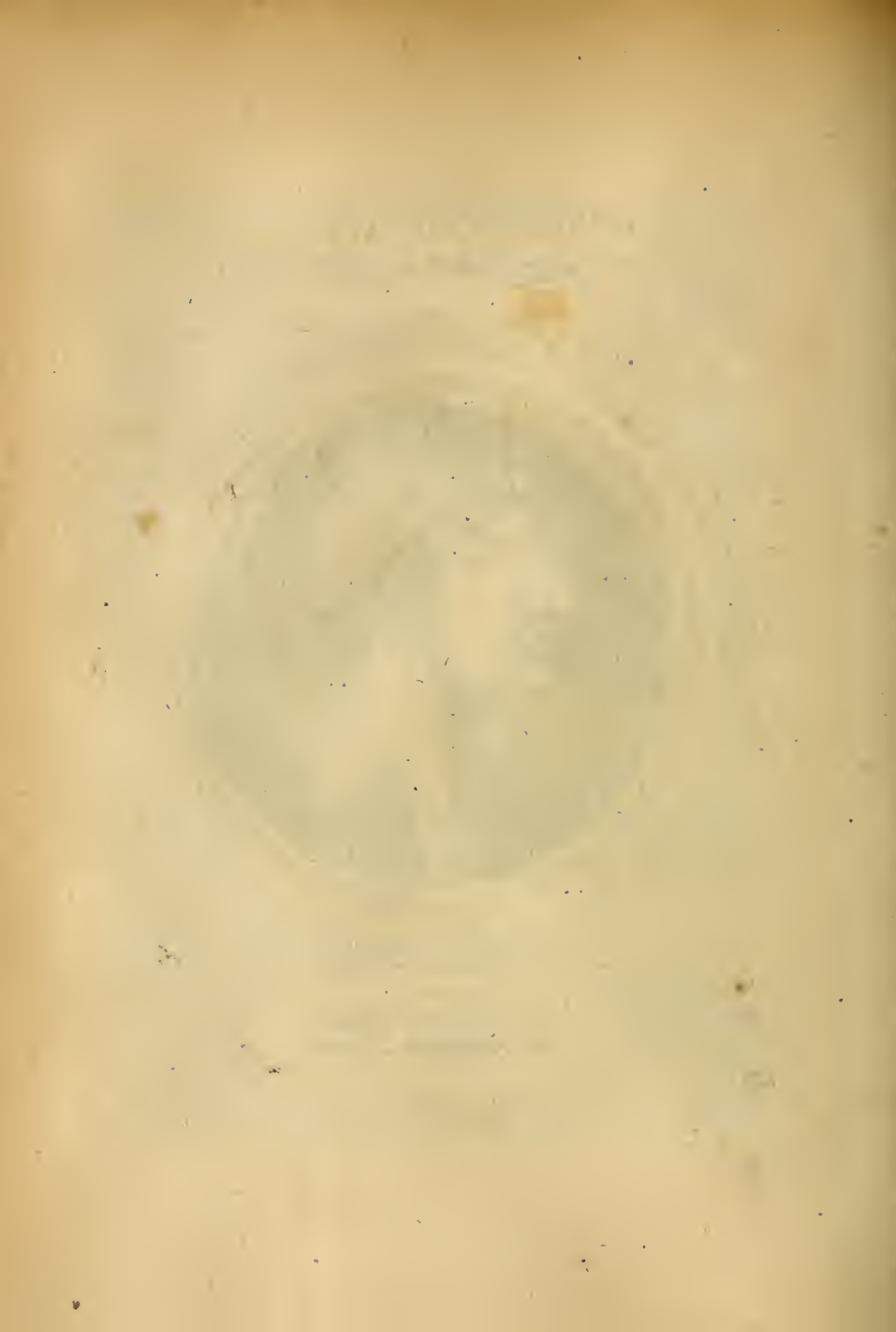

Portrait of
Tristan Welch
by [illegible]
[illegible]

PTOLEMÆVS ÆGYPTI REX.

*Apud Fulvium Ursinum
in nomismate argenteo.*

PTOLEMAEVS APION
REX.

*Apud Fulvium Ursinum
in gemma.*

LIBRARY OF THE
MUSEUM OF NATURAL HISTORY

PTOLEMAEVS SOTER.

*Apud Fulvium Ursinum
in nomismate argenteo.*

THE
JOURNAL OF THE

OF THE
LIBRARY

PYRRHVS REX.

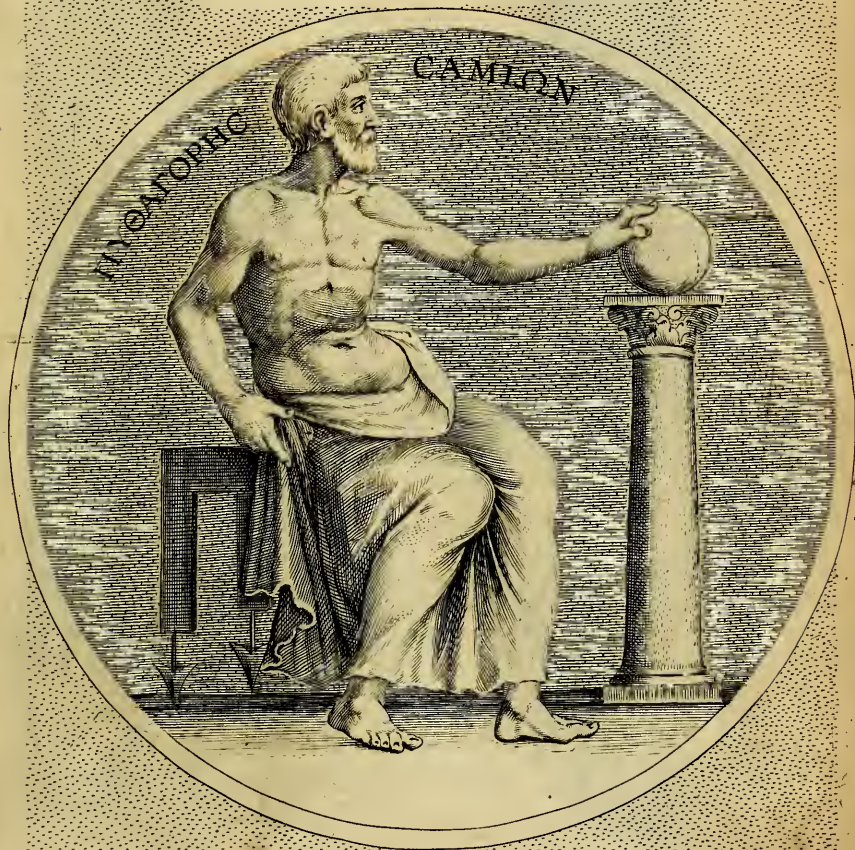
*Apud Fulvium Vrsinum
in orbe argenteo.*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

1871

PYTHAGORAS.

*Apud Fulvium Ursinum
in nomismate aereo.*

PYTHEVS.

125.

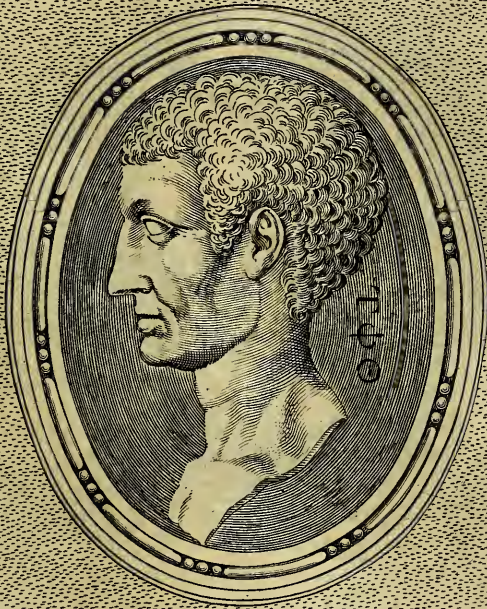
PYTHAGORAS

*Apud Fulvium Ursinum
in nominato aere.*

125.

T. QVINCTIVS FLAMINIVS.

*Apud Fulvium Ursinum
in gemma.*

ROMVLVS REX.

*Apud Fulvium Vrsinum
in nomismate argenteo.*

SALLVSTIVS.

128.

*Apud Fulvium Vrsinum
in nomismate aereo.*

128

PLATE I

FIGURE 1

SAPPHO.

129.

*Apud Cardinalem Farnesium
in nomismate argenteo.*

129.

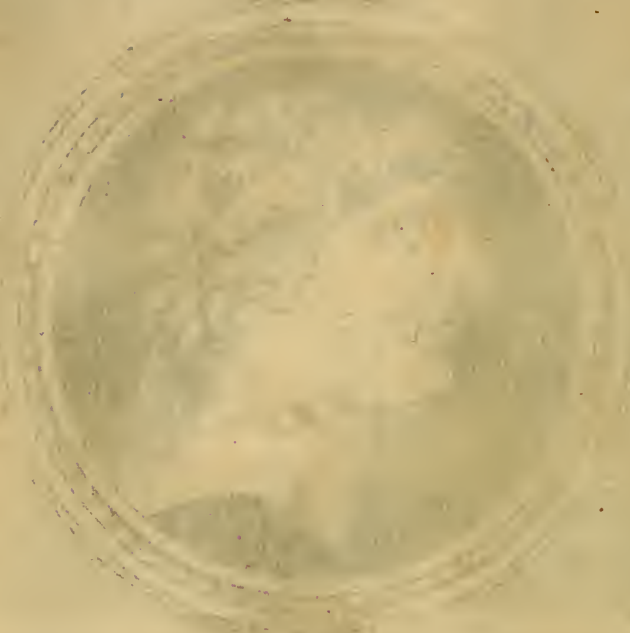
SELEVCVS REX.

*Apud Fulvium Vrsinum
in nomismate argenteo.*

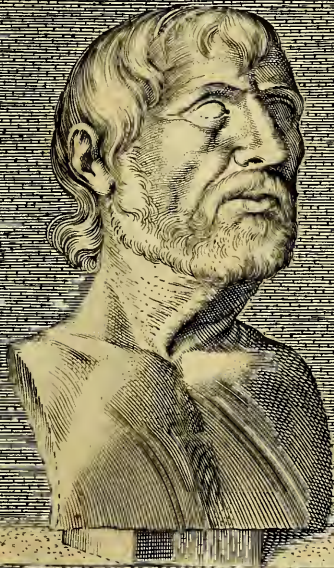
THE GREAT HALL

1850

THE GREAT HALL
1850

SENECA.

*Apud Cardinalem Farnesium
in marmore.*

C. SERVILIUS AHALA.

132.

*Apud Fulvium Ursinum
in nomismate argenteo.*

132

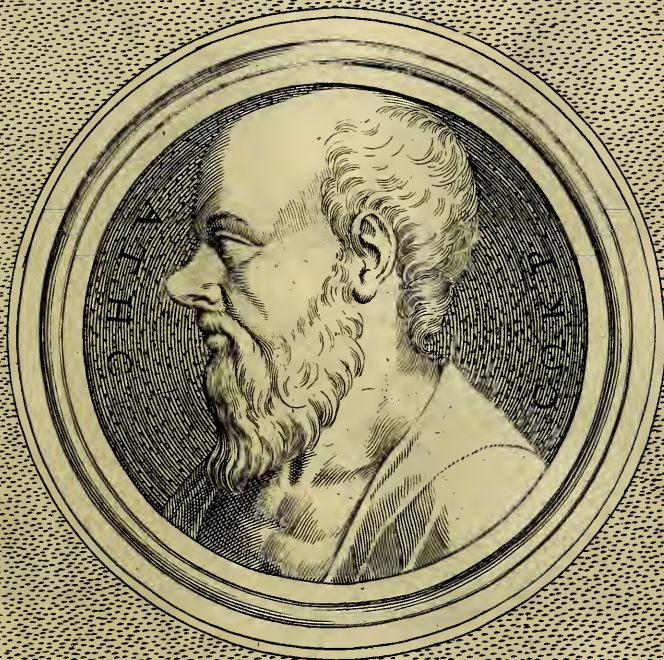
L. BELLEVILLE

Portrait of L. Belleville
Engraved by J. B. H. ...

SOCRATES.

133

*Apud Fulvium Vfsinum
in nomismate aereo.*

133.

ST. CARLOS
1785

ST. CARLOS
1785

SOCRATES.

*Apud Cardinalem Farnesum
in marmore.*

ESTABLISHED

... ..
... ..
... ..

SOLON.

135.

*Apud Fulvium Ursinum
in gemma.*

135.

4-11-1871

John Jay

Secretary of the Convention

SOPHOCLES.

*Apud Fulvium Ursinum
in marmore.*

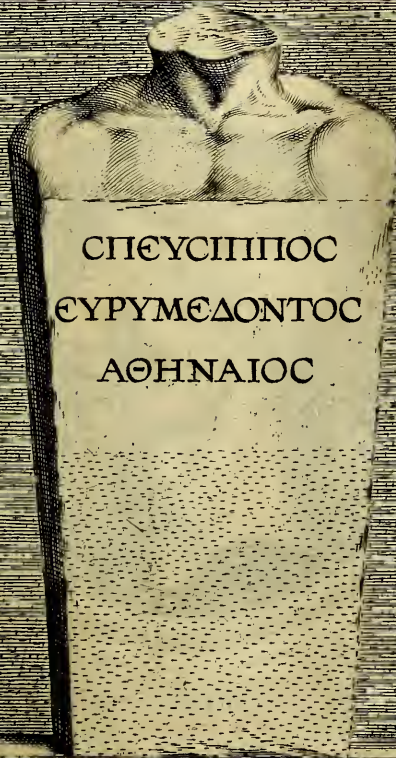
REVUE

Handwritten text, possibly a signature or date, located below the circular emblem.

SPEVSIPPVS.

137

ΣΠΕΥΣΙΠΠΟΣ
ΕΥΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

*Apud Fulvium Ursinum.
in Schedis ex marmore.*

137

STAVRIPYI

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ

SER. SVLPICIVS RVFVS.

*Apud Fulvium Ursinum
in nomismate argenteo.*

REVUE DE LA SOCIÉTÉ DE LA LIBÉRIE

REVUE DE LA SOCIÉTÉ DE LA LIBÉRIE
TOME I. — 1841.

1841

TATIVS SABINVS REX.

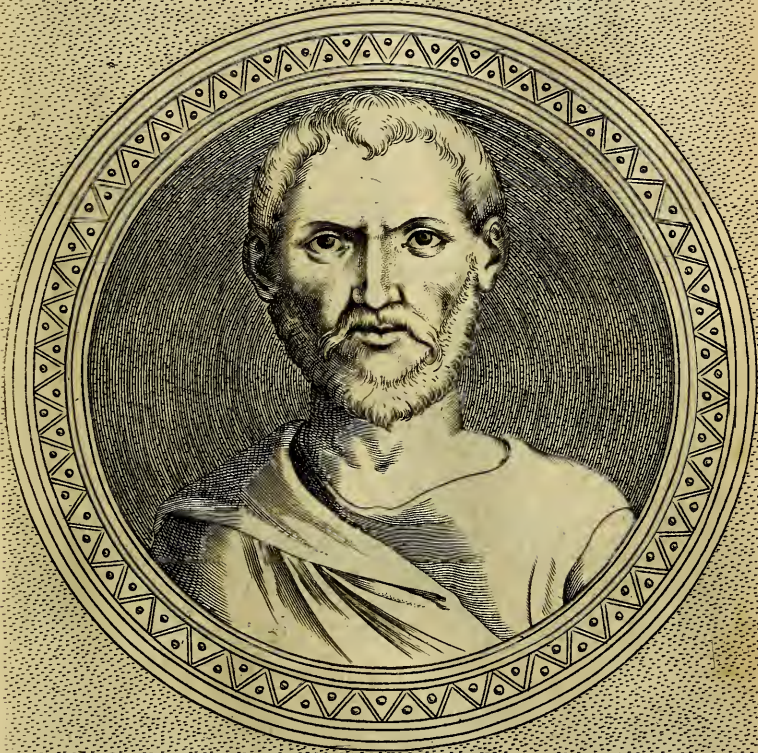
*Apud Fulvium Vrsinum
in nomismate argenteo.*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
PRESS

— Paul Elmer Lynde —
in *Midwestern Origins*
Chicago, Ill.
University of Chicago Press

TERENTIUS.

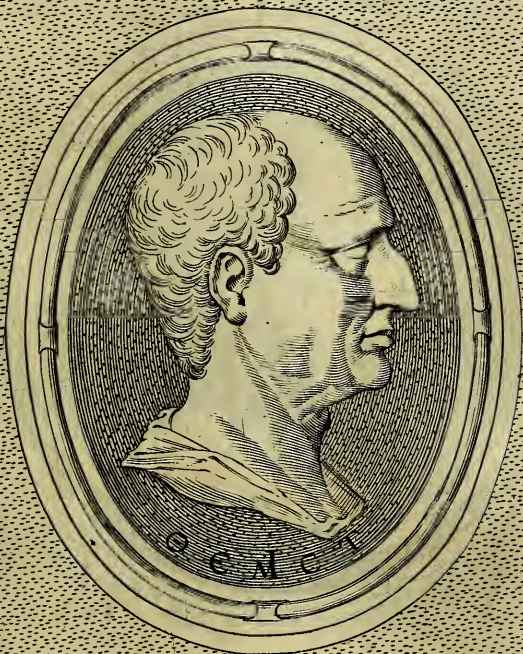
*In antiquo libro Vaticanae
bibliothecæ.*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

BY THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THEMISTOCLES.

*Apud Fulvium Ursinum
in gemma.*

THE MUSEUM

Portrait of a young child
by [illegible]

THEOCRITVS.

142.

*Apud Fulvium Ursinum
in marmore.*

142.

LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

1911

THEOPHRASTVS.

*Apud Petrum de Maximis
in marmore.*

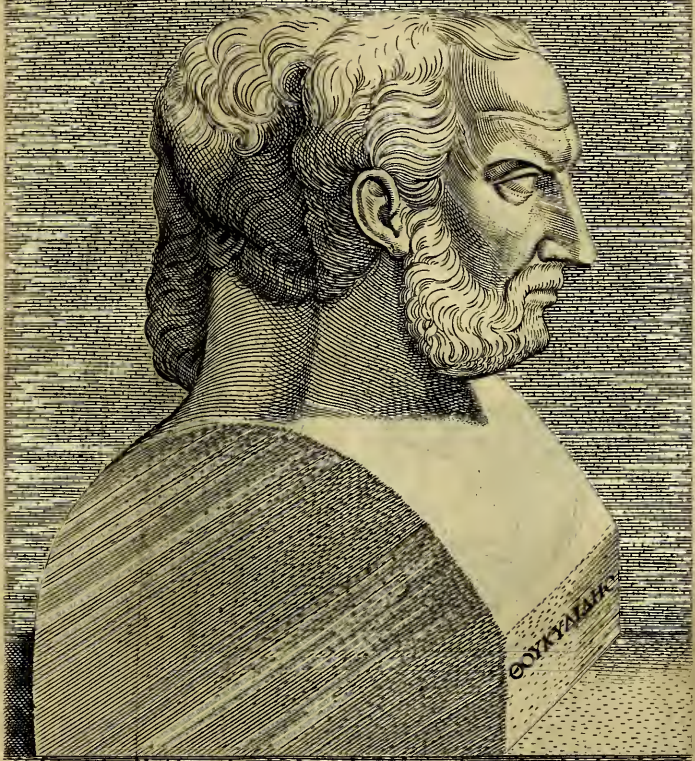
THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THUCYDIDES .

*Apud Fulvium Vrsinum
in marmore.*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

TMOLVS HEROS.

*Apud Fulvium Vrsinum
in nomismate aereo.*

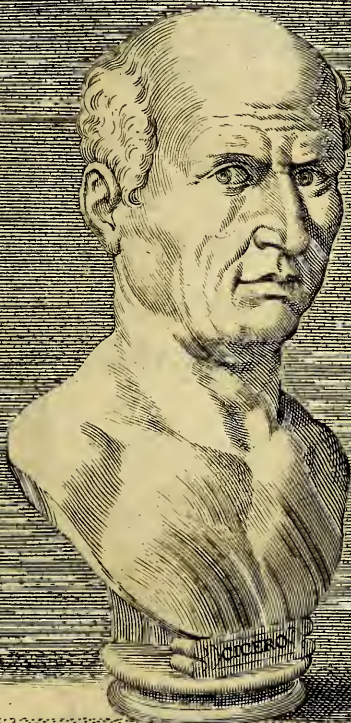
THE HISTORY OF THE
CITY OF BOSTON

By SAMUEL JOHNSON, Esq.
Author of the Dictionary of the English Language.

M. TVLLIVS CICERO.

146

*Apud Cyriacum Matthæium
in marmore.*

146.

GRAND HOTEL

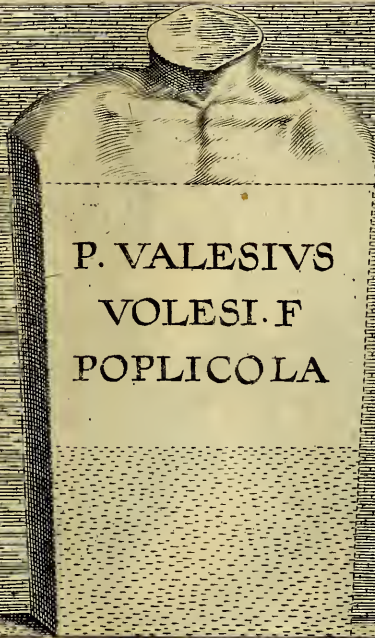

GRAND HOTEL

10

P. VALERIVS POPLICOLA.

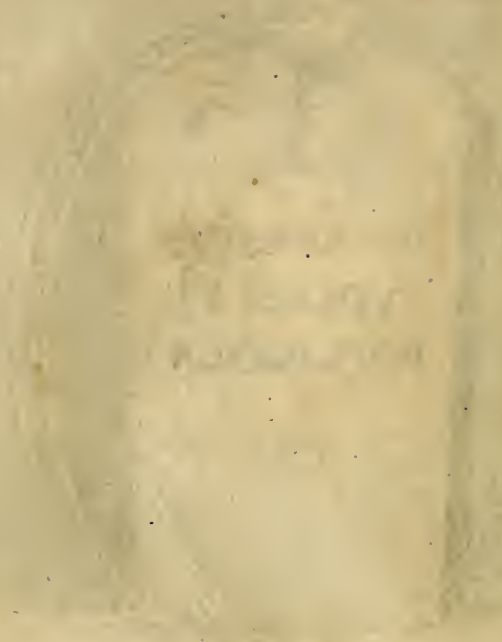
147.

*Apud Fulvium Ursinum,
in Schedis ex marmore.*

147.

A COLLECTION OF

THE UNIVERSITY OF
CHICAGO

VIRGILIUS.

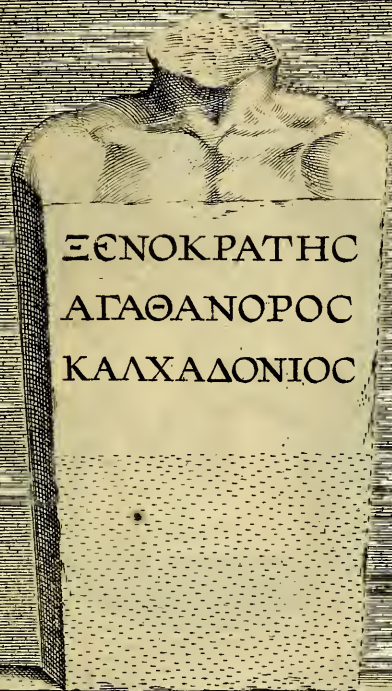
*Apud Fulvium Ursinum
in gemma.*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

XENOCRATES.

*Apud Fulvium Ursinum
in Schedis ex marmore.*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

PHYSIOLOGICAL
ANATOMY
OF THE
HUMAN
SYSTEM

BY
W. H. HAY
M.D.

ZALEVCVS.

150

*Apud Fulvium Vrsinum
in nomismate argenteo.*

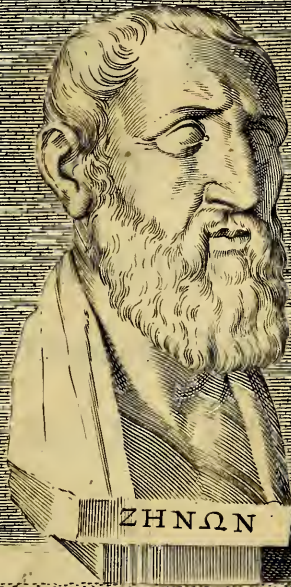
150.

10
E. H. H. H.

Faint, illegible text or markings located below the circular seal.

ZENON.

*Apud Cardinalem Farnesium
in marmore.*

EMMON.

THE END OF THE WORLD.

APPENDIX

AD

IMAGINES

ILLVSTRIVM

EX FVLVII VRSINI Bibliotheca,

Antuerpiæ à Theodoro Gallæo expressas.

M. DC. VI.

APPENDIX

I M A G I N E S

ILLUSTRATIONS

BY EDWIN TAYLOR

WITH

BY

INDEX ILLVSTRIVM, ORDINE ALPHABETI.

Litteris Romanis signati, in Appendice nouæ huius
editionis quærantur.

A <i>Emilius Lepidus</i> , III.	tra.	19
<i>Vir.</i>	1	<i>Antiochus Commagenorum</i>
<i>Aeschines Orator.</i>	2	<i>Rex.</i>
<i>M. Agrippa.</i>	A	<i>Antiſthenes Philoſophus.</i>
<i>Alcæus Poëta.</i>	3	20
<i>Alcibiades Athenienſis.</i>	4	<i>C. Antius Reſtio.</i>
<i>Alexander Magnus.</i>	5	21
<i>Alexander & Olympias.</i>	6	<i>L. Antonius Cos.</i>
<i>Alexander Epirota.</i>	7	22
<i>Alexander Theopator Euer-</i>	8	<i>M. Antonius III. Vir.</i>
<i>getes.</i>	8	23
<i>Amilcar Carthaginiēſis.</i>	9	<i>Apollonius Tyaneus.</i>
<i>Amyntas Rex.</i>	10	24
<i>Anacreon Poëta.</i>	11	<i>Apuleius Madaurenſis Philoſo-</i>
<i>Ancus Marcius Rex.</i>	12	<i>phus.</i>
<i>Andocides Orator.</i>	13	25
<i>Annibal, vide Hannibal.</i>	14	<i>Aratus Poëta.</i>
<i>Antiochus Magnus.</i>	14	26
<i>Antiochus Epiphanes.</i>	15	<i>Aratus Sicyoniſus.</i>
<i>Antiochus Epiphanes Nicepho-</i>	16	C
<i>rus.</i>	16	<i>Archelaus Rex.</i>
<i>Antiochus Euergetes.</i>	17	D
<i>Antiochus Syriae Rex, ſine cogno-</i>	18	<i>Archytas Tarentinus Philoſo-</i>
<i>mento.</i>	18	<i>phus.</i>
<i>Antiochus Grypus & Cleopa-</i>	19	27
		<i>Ariarathes Eufebeſ Rex.</i>
		28
		<i>Ariarathes Epiphanes Rex.</i>
		29
		<i>Ariobarzanes Philoromæus</i>
		<i>Rex.</i>
		30
		<i>Ariobarzanes Eufebeſ Philoro-</i>
		<i>mæus Rex.</i>
		31
		<i>Ariſtippus Philoſophus.</i>
		32
		<i>Ariſtogeiton Athenienſis.</i>
		33
		<i>Ariſtophanes Poëta.</i>
		34
		<i>Ariſtoteles Philoſophus.</i>
		35
	B	<i>M. Ar-</i>

<i>M. Arrius secundus</i>	36	E.	
<i>Arsinoë Regina.</i>	37	<i>Euripides Poëta.</i>	60
<i>M. Attilius Regulus.</i>	38	F.	
<i>Augustus Cæsar.</i>	39	<i>Faustus Felix, Sulla F.</i>	61
B.		G.	
<i>Byzas Heros.</i>	40	<i>Gelon Rex.</i>	62
C.		<i>Germanicus Cæsar.</i>	K
<i>C. Cæsar, Augusti nepos.</i>	E	H.	
<i>L. Cæsar, Augusti nepos.</i>	F	<i>Hannibal.</i>	63
<i>Callisthenes Poëta.</i>	41	<i>Hellen Heros.</i>	64
<i>Carneades Philosophus.</i>	42	<i>Heraclitus Philosophus.</i>	65
<i>Cimon Atheniensis.</i>	43. G	<i>Hercules Heros.</i>	66
<i>Claudia Vestalis.</i>	44	<i>Herodotus Historicus.</i>	67
<i>M. Claudius Marcellus Cos.</i>	45	<i>Hesiodus Poëta.</i>	68
<i>M. Claudius Marcellus Augusti nepos, vide Marcellus.</i>		<i>Hieron Rex.</i>	69
<i>Cleopatra Regina.</i>	46	<i>Hieronymus Rex.</i>	70
<i>C. Cælius Caldus Cos.</i>	47	<i>Hippocrates Medicus.</i>	71
<i>L. Cornelius Lentulus. Cn. F.</i>	48	<i>Homerus Poëta.</i>	72
<i>P. Cornelius Scipio Africanus.</i>	49	<i>Horatius Poëta.</i>	73
<i>P. Cornelius Scipio Nasica.</i>	H	<i>Hyacinthus.</i>	74
<i>L. Cornelius Sulla Cos.</i>	50	<i>Hylas.</i>	75
<i>Cratippus Philosophus.</i>	I	I.	
<i>Cynegyrus Atheniensis.</i>	51	<i>Isocrates Orator.</i>	76
D.		<i>Iuba Rex, senior.</i>	77
<i>Demetrius Poliorcetes Rex.</i>	52	<i>Iuba iunior, Rex.</i>	78
<i>Demetrius Nicator Rex.</i>	53	<i>Iulia, Augusti filia.</i>	79
<i>Demetrius Soter Rex.</i>	54	<i>C. Iulius Cæsar.</i>	80
<i>Demosthenes Orator.</i>	55	<i>L. Iunius Brutus.</i>	81
<i>Diogenes Philosophus.</i>	56	<i>M. Iunius Brutus.</i>	82
<i>Diomedes Heros.</i>	57	L.	
<i>Docimus Heros.</i>	58	<i>Q. Labienus Parthicus.</i>	83
<i>Cn. Domitius Ahenobarbus.</i>	59	<i>Leander Heros.</i>	L
<i>Dionysius Viicensis Philosophus,</i>		<i>Leodamas Orator.</i>	84
<i>vide Mago.</i>		<i>Liua Augusta, vide Augustus.</i>	
		<i>L. Liuineius Regulus.</i>	M
		<i>Lysias Orator.</i>	85

M.		<i>Pittacus Sapiens.</i>	111
<i>Mago Carthaginensis & Dionysius Vticensis.</i>	86	<i>Plato Philosophus.</i>	112
<i>Marcellus Augusti Nepos.</i>	87	<i>Plautia, vide Papinianus.</i>	
<i>C. Marius Cos.</i>	88	<i>Q. Pompeius Rufus Cos.</i>	113
<i>Maximus Philosophus.</i>	89	<i>Cn. Pompeius Magnus.</i>	114
<i>Menander Poëta.</i>	90	<i>Sex. Pompeius, Magni F.</i>	115
<i>M. Mettius Epaphroditus.</i>		<i>Cn. Pompeius Magni F.</i>	P
<i>Grammaticus Græcus.</i>	91	<i>M. Percius Cato.</i>	116
<i>Miltiades Atheniensis.</i>	92	<i>Posidonius Philosophus.</i>	117
<i>Milo Crotoniata.</i>	93	<i>A. Postumius Albinus, Bruti filius.</i>	118
<i>Minos Rex.</i>	94	<i>Prusias Rex.</i>	119
<i>Mithradates Rex.</i>	95	<i>Ptolomæus Aegypti Rex.</i>	120
<i>Moschion Poëta.</i>	96	<i>Ptolemæus Apion, Rex.</i>	121
N.		<i>Ptolemæus Soter, Rex.</i>	122
<i>Nero Claudius Cæsar.</i>	N	<i>Pyrrhus Rex.</i>	123
<i>Nicomedes Rex.</i>	O	<i>Pythagoras Philosophus.</i>	124
<i>Numa Pompilius Rex.</i>	97	<i>Pytheus Poëta.</i>	125
<i>C. Numonius Vaala.</i>	98		
O.		<i>Q.</i>	
<i>Oeneus Heros.</i>	99	<i>T. Quinctius Flaminius.</i>	126
<i>Olympias mater Alexandri, vide Alexander.</i>		R.	
P.		<i>Regulus, vide Attilius Regulus.</i>	
<i>Papinianus Iurisconsultus.</i>	100	<i>Romulus Rex.</i>	127
<i>Pergamus Heros.</i>	101	S.	
<i>Perseus Rex.</i>	102	<i>Sallustius Historicus.</i>	128
<i>Persius Poëta.</i>	103	<i>Sappho Poëtria.</i>	129
<i>Philemon Poëta.</i>	104	<i>Seleucus Rex.</i>	130
<i>Philetærus Rex.</i>	105	<i>Seneca Philosophus.</i>	131
<i>Philippus Epiphanes Philadelphus Rex.</i>	106	<i>C. Seruilius Ahala.</i>	132
<i>Philippus Macedo Rex.</i>	107	<i>Socrates Philosophus.</i>	133, 134
<i>Philistis Regina.</i>	108	<i>Solon Sapiens.</i>	135
<i>Phocion Atheniensis.</i>	109	<i>Sophocles Poëta.</i>	136
<i>Pindarus Poëta.</i>	110	<i>Speusippus Philosophus.</i>	137
		<i>Ser. Sulpicius Rufus.</i>	138
		T.	
		<i>Tatius Sabinus Rex.</i>	139

<i>Terentius Poëta.</i>	140	V.	
<i>Themistocles Atheniensis.</i>	141	<i>P. Valerius Poplicola.</i>	147
<i>Theocritus Poëta.</i>	142	<i>P. Virgilius Maro.</i>	148
<i>Theophrastus Philosophus.</i>	143	X.	
<i>Thucydides Historicus.</i>	144	<i>Xenocrates Philosophus.</i>	149
<i>Tmolus Heros.</i>	145	Z.	
<i>Tomus Heros.</i>	Q	<i>Zaleucus Legislator.</i>	150
<i>M. Tullius Cicero Orator. R.</i>	146	<i>Zenon Philosophus.</i>	151

HAs Illustrium Imagines, per Theodorum Gal-
læum perfectissimè delineatas, vnà cum Epistola
dedicatoria ad Illustriss. & Reuerendiss. Dominum Eber-
hardum Episcopum Spirenses, ijsdem præfixa, vtili-
ter imprimi posse iudico. Datum Antverpię, XI. Calend
Septem. Anno M. D. XCVIII.

*Silvester Pardo S. Theol. Licentiatus,
Cathedralis Ecclesię Ant. Canonic.
Librorumque Censor.*

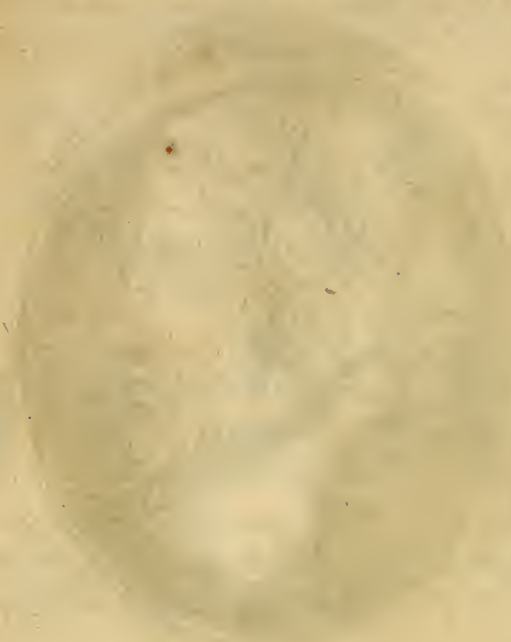
A

M. VIPSANIVS AGRIPPA.

*Apud Fulvium Ursinum
in gemma.*

THE FINEST OF THE ART

THE FINEST OF THE ART

ANTIOCHVS REX COMMAGENVS.

*Apud Fulvium Vrsinum
in numismate aereo.*

SEMPER PARATI ET IN DEO

ANNO DOMINI 1600

IN DIEBUS

ARATVS SICYONIVS.

*Apud Ducem Ferrariae
in aereo numismate.*

ARCHELAVS REX.

*Apud Fulvium Ursinum
in numismate argenteo.*

THE
LIBRARY OF THE
MUSEUM OF COMPARATIVE ZOOLOGY
AT HARVARD UNIVERSITY

1880

C. CAESAR AVGVSTI
NEPOS.

*Apud Fulvium Ursinum
in gemma.*

THE GREAT BRITISH
MUSEUM

THE GREAT BRITISH
MUSEUM

F

L. CAESAR AVGVSTI NEPOS.

*Apud Fulvium Ursinum
in numismate aereo.*

С. ПЕТЕРБУРГ
ИЗДАТЕЛЬСТВО ИМПЕРАТОРСКОГО
УЧЕБНО-ПЕДАГОГИЧЕСКОГО
УНИВЕРСИТЕТА

С. ПЕТЕРБУРГ
ИЗДАТЕЛЬСТВО ИМПЕРАТОРСКОГО
УЧЕБНО-ПЕДАГОГИЧЕСКОГО
УНИВЕРСИТЕТА

CIMON.

*Apud Fulvium Vrsinum
in memismate aereo.*

1870

1870

THE
LIBRARY OF THE
CONGRESS

H.

P. CORNELIVS SCIPIO NASICA.

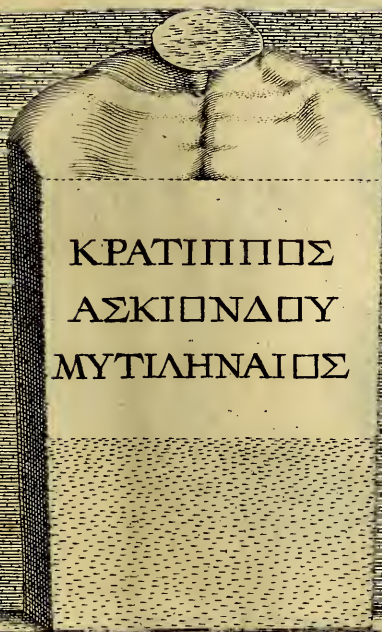
*Apud Fulvium Ursinum
in numismate aereo.*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

CRATIPPVS.

ΚΡΑΤΙΠΠΟΣ
ΑΣΚΙΟΝΔΟΥ
ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ

*Apud Fulvium Vrsinum
in Schedis ex marmore.*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

1911

GERMANICVS CAESAR.

K

*Apud Fulvium Ursinum
in gemma.*

LEANDER HEROS.

L

*Apud Fulvium Ursinum
in . gemma .*

THE GREAT BRITAIN

THE GREAT BRITAIN

M.

L. REGVLVS PR.

*Apud Fulvium Vrsinum
in numismate argenteo.*

L. REGIUM BR.

Faint, illegible text or a signature, possibly a name or title, located below the seal.

N

NERO CAESAR ET IVLIA VXOR.

*Apud Fulvium Ursinum
in gemma.*

1870

1870

NICOMEDES REX.

*Apud Fulvium Ursinum
in numismate argenteo.*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

CN. POMPEIVS MAGNI F.

P

*Apud Fulvium Ursinum
in gemma.*

TOMVS HEROS.

Q

*Apud Fulvium Ursinum
in nomismate aereo.*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

R.

M. TVLLIVS CICERO.

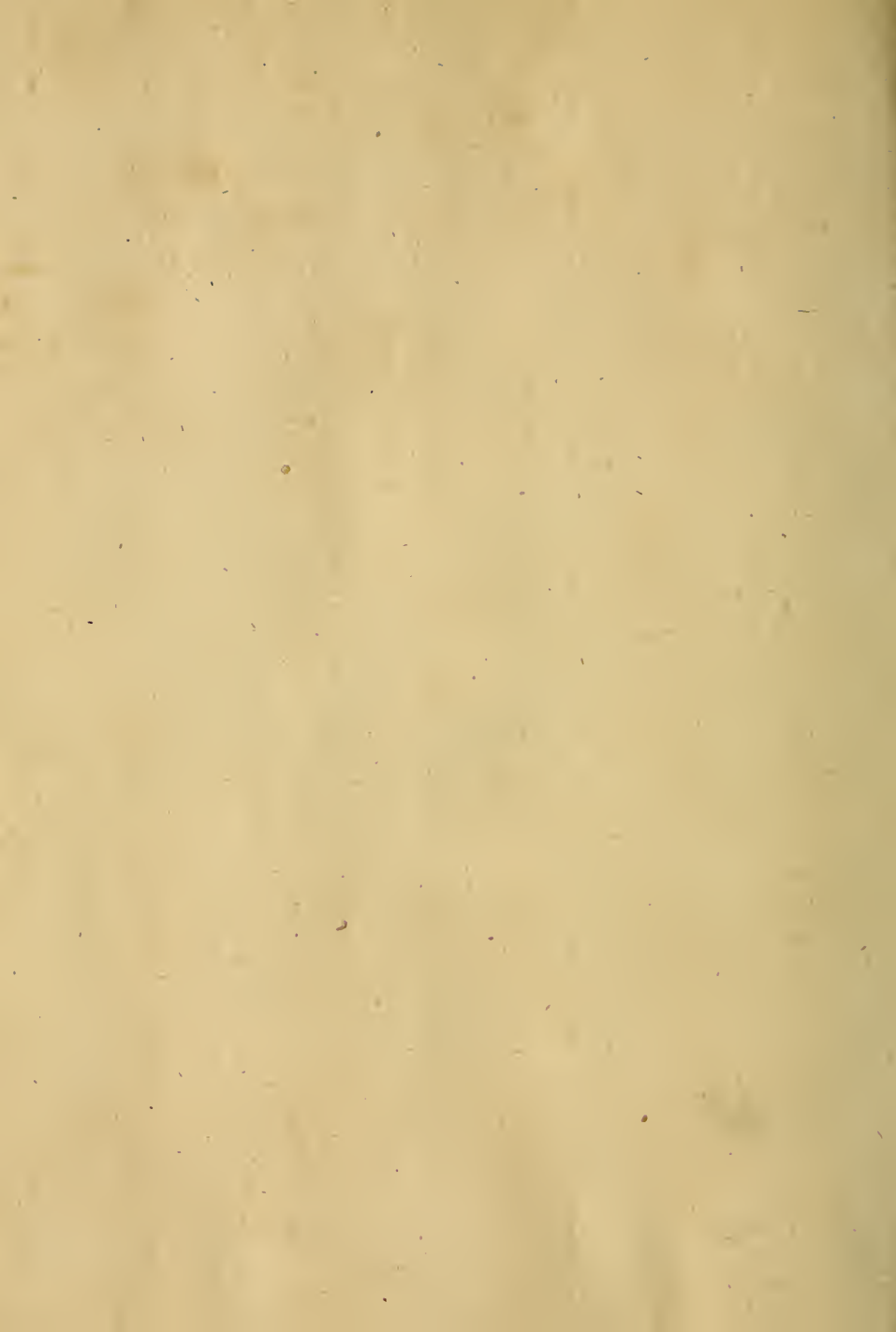

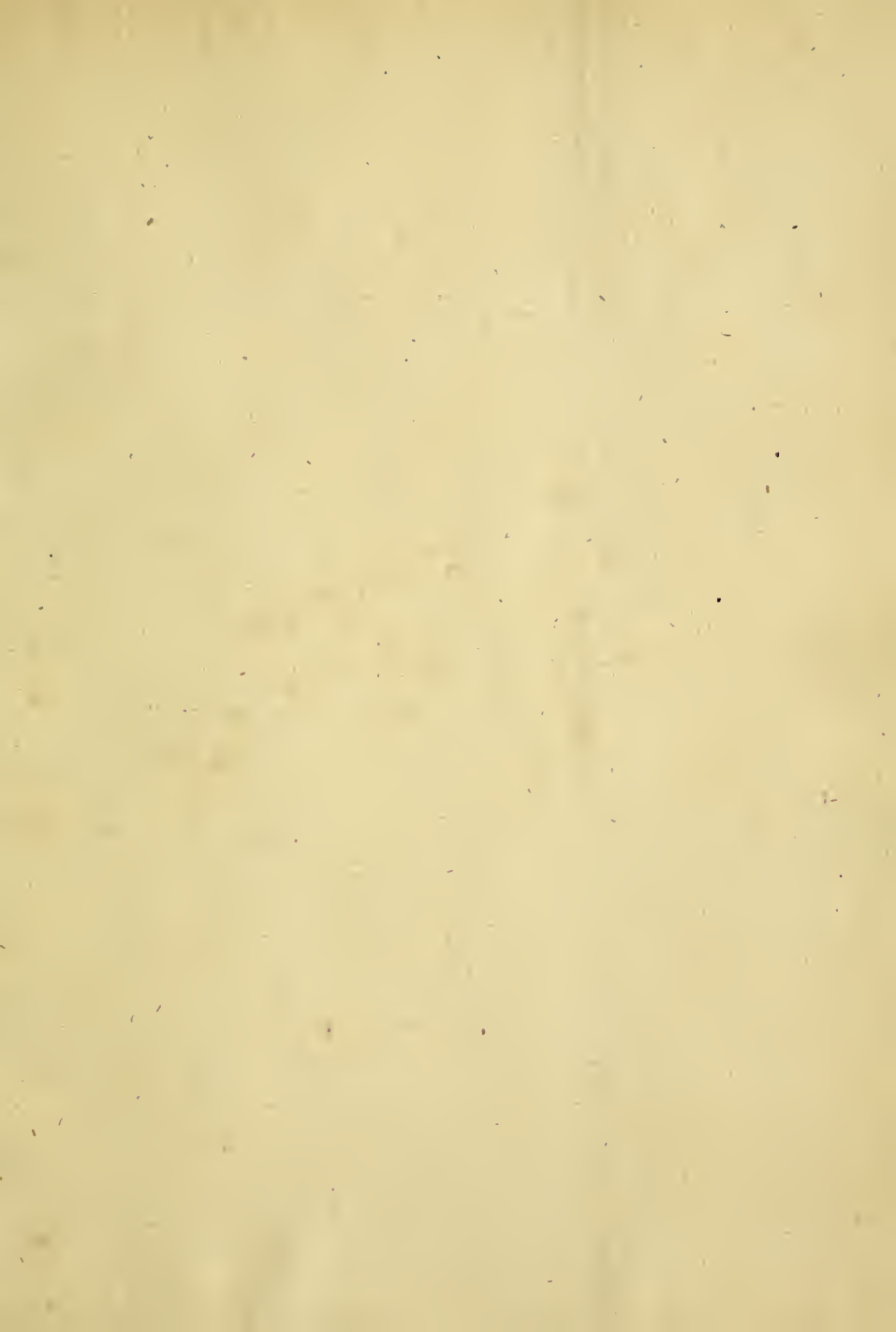
*Apud Fulvium Vrsinum
in nomismate aereo.*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
PRESS

PLANTIN PRESS.—ILLUSTRIVM IMAGINES, ex antiquis marmoribus, nomismatibus et gemmis expressae : quae extant Romae, major pars apud FULVIVM URSINUM : editio altera, aliquot imaginibus, et J. FABRI commentario ; *illustrated with a fine ornamental title-page, and 169 plates, all beautifully engraved on copper by the celebrated Dutch engraver, THEODORE GALLE, displaying enlarged pictures of the interesting antique gems* ; full bound in 18th century red morocco, gold edges, FINE STATE, ████ Antwerp, 1606 small 4to

Printed at the celebrated press established by Christopher Plantin, who was the best printer in Europe, and whose types and presses are still one of the most interesting sights of Antwerp.

